

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 77

Izlazi subotom

Zagreb, 24. listopada 2009.

Sadržaj:

Moj hrvatski dom	2
Pisma Borčetu	3
Glasujmo	4
Narod govori i traži	5
Hrvatska knjižara	11
Hrvatske obljetnice	21
Naši muslimani	22
Povijest i čovjek	24
U početku bijaše majmun	25
Bosno moja	28
Zgodopis	35
Osvrti	39
S Pantovčaka	44
Živjeti NDH	46
Hrvatski jezik	51
Čitajte s nama	52
Roman u nastavcima	53
Bog nas je stvorio	57
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Naklada
30.000 primjeraka

Glasnik je besplatan

Dežurni ljudožder s Pantovčaka

Josip Boljkovac:

RAT JE POČEO NAPADOM NA SRBE

Ivo Matanović:

**USTAŠKO-ČETNIČKA ANTIKOMUNISTIČKA
KOALICIJA - DA - ILI NE?**

STJEPAN MESIĆ JE (TAJNO) POSTAO VUDU-VRAČ

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

RAMSKI GWARDIJAN PALI SVOJU CRKVU (1)

"Hrvatske narodne pjesme", Matica Hrvatska, Zagreb, 1939.

Procvilio Matić gvardijane
A u Rami¹, u bijeloj crkvi,
Pa od zemlje na noge skočio
Pa dohvati divit i kalema
I čageta knjige nekićene²,
Pa on kiti sitnu knjigu b'jelu.

U knjizi je fratre besjedio:
"Eto knjige, sinjski providure,
Po imenu Mato kapetane!
Ali ne znaš, al ne haješ za nas?
Što durasmo³, više ne možemo
Od prokletih Turak' Prozorana
I onoga bega Hađalića.

Kad nam beže b'jeloj crkvi siđe
Dobre konje u crkvu uvodi,
Za otare⁴ dobre konje veže,
Paramentom konje pokrivaju,
Iz kaleža rujno vino piju,
Koležnjacim' brke istiraju.⁵

Kad nam beže već iz crkve pođe,
Valja bega dobro darivati:
Uz bega je dvanaest momaka,
Svakom valja po žut dukat dati,
Ali-begu trideset cekina.

Kad nam beže crkvi ne dolazi,
Onda šalje dvije sluge svoje,
Dvije sluge, četiri čture,⁶
Valja njija, brate nal'jevati
Dvije vina, a dvije rakije.

Ne bi tkalja natkala marama,
Ni Primorje vina nanijelo,
Ni Makarska žežene rakije
Ni Venedig nakovo cekinal!"

Pa kad fratre knjigu nakitio,
On pod knjigu knjigonošu nađe,
pa je šalje k Sinju bijelome.
A kad knjiga b'jelu Sinju siđe,
A na ruke Mati providuru,

A kad Mate knjigu razgledao,
Pa vidio, što mu knjiga kaže,
Tad se Mate vrlo okazio (?),
Te prol'jeva suze niz obraze,
Pa nakiti jednu knjigu b'jelu
Na Kotare Janković Stojanu:
"Brže, Stojko, k Sinju bijelomu!"

Pa nakiti drugu knjigu b'jelu,
Ka Primorju Daničiću Mati:
"Brže, Mato, k Sinju bijelomu!"

Pa nakiti treću knjigu b'jelu
Ka Otoci Mandušiću Pavlu:
"Brže, Pavle, k Sinju bijelomu!"

Pa dozivlje slugu Tratomira:
"Hajde, slugo, pojaši vrančića!"
Dodade mu tri knjige bijele:
"Nosi knjige ka Kotaru b'jelu,
A dok dođeš do Kotara b'jela
A do kule Janković Stojana,

Odmah Stojku ispod kule vikni,
Nemoj dobra odjašit vrančića,
Već mu podaj sitnu knjigu b'jelu,
Pa odatle odvrati vrančića,
Goni vranca ka Primorju b'jelu
A do kule Mate Daničića.

'Mate, brate!' ispod kule vikni
I tu knjigu sitnu njemu podaj!
Ni tu nemoj vranca odjašiti,
Već ga goni ka Otoci b'jeloj
A do kule Mandušića Pavla.

'Pavle, sine!' ispod kule vikni,
Pa mu podaj sitnu knjigu b'jelu.
Ni tu nemoj odjašit vrančića,
Veće hajde k Sinju bijelomu!"

Stojan Janković

¹ - Selo u Bosni uz rječicu Ramu.

² - Neispisani papir.

³ - Što smo dosad trpjeli, više ne možemo.

⁴ - Oltare.

⁵ - Čupajuju brkove fratrima "kolegija" franjevačkog, koji još i danas ondje nose brkove.

⁶ - Drveni sud za vino.

STRANKA DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA (1)

Dragi Borče,

Ne, ni govore. Varaš se. Isto ja mislim kao i Rudi Tomić. Previše je političkih stranaka u Hrvatskoj.

Nu, tako mislim samo onda kad su u pitanju postojeće – političke stranke na vlasti u Republici Hrvatskoj, odnosno njihovi koalicijske–pripuz stranke.

Međutim, usporedimo li hrvatsku političku pozornicu sa zapadnom demokratskom vidjet ćemo ogromne razlike. Vrijedi to, kako za ljevicu, tako, pa i još više – za desnicu.

Pogledaj samo, moj dragi Borče, istini u oči!

Tko je ljevica u Hrvatskoj? SDP, HNS. To bi bilo sve.

Tko je u SDPu? Tamo su se posložili svi oni koji se smatraju komunistima, odnosno sljedbenici druga Tita. Navodno onog iz 1974. Ne znam kako je iz toga Tita izvađen onaj Tito iz 1945. i gdje je spremljen?

Tko je u HNSu? Trebali bi biti "hrvatski prolječari", ali nisu. Tamo se, osim Radimira Čačića i Vesne Pusić, ne vidi nitko drugi. Varaždinsko tržište vrijednosnica, Podravka, GCG, domovi umirovljenika, Fima Grupa. Dovoljno. Da, skoro zaboravih INAu i Tomislava Dragičevića, te obitelj Stjepana Mesića.

O demokratskoj ljevici ni traga ni glasa. Vidjeli ste kako je završio pokojni, naivni, Vladimir Bebić. A imao je čovjek ambicija.

Tko je desnica u Hrvatskoj? HDZ i HSP. Također nitko više.

Tko je u HDZu? Isto, kao i u SDPu, vjerni sljedbenici druga

Budimir Budo Lončar (djed unuku: "Dragi moj unuče, pogledaj dobro, ovako ti izgledaju domoljubni i državotvorni Hrvati!")

Tita, uz neizbježni ZAVNOH, dakako i ovdje onoga Tita iz 1974. Pogledajte kamo samo ogorčeno brane Trg maršala Tita. Nu, za razliku od SDPa, ovdje se nađe podosta i janjčara. Osladilo se ljudima u pretvorbi i privatizaciji, pa ne gledaju niti vjeru, niti čast, niti babu, niti stričeve. Posebno u kuponskoj. J... Gotovinu i ona braniteljska g... koji nam samo stvaraju probleme. Uvijek nešto traže.

Tko je u HSPu? Anto Đapić, Vlado Jukić i ... Možda je tamo i moj prijatelj Ivan Friščić. Reklo bi se s pravom, zapravo nitko, posebno kad se politika ove stranke uspoređi s mislima Oca Domovine Dr. Ante Stračevića. To bi, kao, trebala biti hrvatska desnica, i to ona tvrda. Boza, kako bi rekli susjedi Srbi.

Usporedite na jednoj strani Jadranku Kosor i Antu Đapića s, na drugoj strani, Silvija Berlusconija, Gianfranca Finija i Umberta Bossi-

ja. Ha, ha, ha! Za što li se, i kako se, ovi "naši" bore i zalažu?

Nema u Hrvatskoj desnice. Ni blage, ni krute.

Političko središte: Stjepan Radić – Josip Friščić, Vladko Maček - Đurđa Adlešić. Opet, još jače: Ha, ha, ha!

Hrvatska mora doživjeti temeljitu obnovu stranačkog političkog života. Mora se dogoditi isto ono, kad smo već tu, što se zbilo u Italiji. Tamo su nestali demokršćani, socijalisti i komunisti, a ovdje istu sudbinu morat će doživjeti hdzeovci i sdpeovci.

Kako dočekati taj trenutak? Gdje nabaviti "ulje" da ne bismo ličili "ludim djevicama"? Osobito to vrijedi za nas koji se osjećamo, koji se smatramo, a u kojima i drugi vide domoljubne i državotvorne Hrvate, da ne kažemo, poput Stjepana Mesića, Budimira Lončara i Hloverke Srzić Novak, "ustaše". Iako, se 1941. i 2011. itekako razlikuju, između ostalog i tome što su današnji domoljubni i državotvorni Hrvati, umnogome iskusniji, ustrajniji, spretniji, sposobniji, pametniji, jači, pa i dalekovidniji od ustaša, iako se niti ustašama ne može, niti smije, odreći iskreno htijenje, želje, nada sve nastojanje u borbi za prava i slobodu hrvatskog čovjeka i nezavisnu hrvatsku državu. Vidi se to, uostalom, i po rezultatima. Danas, naime, živimo u slobodnoj državi Hrvatskoj, koju – istina – treba malo počistiti od smeća!

Uvijek tvoj odani prijatelj

T. Dragun

General Ante Gotovina

za Predsjednika RH

BOSNA JE JEDNA OD ETNIČKI NAJČISTIJIH NACIONALNIH ZAJEDNICA NA SVIJETU

Javno pismo Stjepanu Mesiću

prof. Filip Ćorlukić, Krlježina 35, 52100 Pula, tel. 052-392-355, e-mail: filip.corlukic@gmail.com

U Puli, 15. listopada 2.009. g.

Poštovani gospodine Predsjedniče RH!

Nakon četrnaest godina trajanja daytonske BiH, tek su dolaskom predsjednika Obame na čelo USA, predstavnici SAD i EU dali političarima BiH neke nove prijedloge i ostavili im rok od deset dana da se dogovore o budućnosti Daytonskog sporazuma. Budući da je Dayton bio rješenje nametnuto u cilju nebosanskih "strateških interesa", pravo bi rješenje bilo u nametanju poništenja, a ako se ne dogovore, tada nije jasno što će se dogoditi. U aktualnim uvjetima oštih emotivnih suprotstavljenosti teško je vjerovati da bi se sedmorica odabranih predstavnika mogli racionalno dogovoriti o budućnosti države. Stoga Vas kao hrvatski građanin i zavičajni Bosanac, ali i kao stranački neopredijeljena osoba pozivam i molim da budete spremni učiniti ono što Vam nalaže savjest, a omogućuje obnašanje položaja Predsjednika RH, koja je kao supotpisnik jedan od dva garanta Daytonskog sporazuma.

"Hrvatska intenzivno nastoji uspostaviti dobre odnose sa svim zemljama. No pritom kao da se zaboravlja, da je s obzirom na naš uzajamni geopolitički položaj, dobrobit i stabilnost susjedne nam BiH od životne važnosti za dobrobit i stabilnost Hrvatske. Stoga čak i bez pozi-

vanja na moral i susjedsku solidarnost, Hrvatska iz vlastitih, strateških interesa, mora pomoći Bosni da

se oslobodi daytonskog terorizma, jer to jest oblik terorizma. Mora i može, jer Hrvatska je supotpisnik Dayton. Sporazumi se sklapaju i razvrgavaju, pa zašto bi ovaj bio neraskidiv".

Ovo sam napisao u predgovoru članku koji mi je pod naslovom: "Pomoći Bosni da se oslobodi daytonskog terorizma" 14. 10. 2002. objavio Vjesnik. Na temu Daytona dosta sam pisao i objavljivao, a uz ovaj spomenuti, navest ću još samo dva članka objavljena u Vjesniku: 25. 1. 2005. "Nužnost odbacivanja Dayton" i 19. 7. 2003. "Bosna, nekad ponosna..."

U svojoj tisućgodšnjoj povijesti, Bosna je mnogo toga preživjela, ali je uvijek ostala cjelovitom. Daytonom je ona obogaljena. Od tada je to monstruozna državna tvorevina, invalid kakav ne može samostalno opstojati. Već prema načinu i neregularnoj proceduri prihvaćanja, Daytonski sporazum nije sporazum, nego je to kapitulacija jedne članice Ujedinjenih naroda pod pritiskom onovremene američke vlasti, a uz teško shvatljivu privolu Hrvatske i pohlepnu podršku Srbije.

Još "od Kulina Bana i sretnijih dana" (12. stoljeće), različiti demoni Bosni ne daju mira, a krajne nemoralno ponašanje novih, "humanih" i "demokratskih" moćnika prema njoj, mora kod svakog poštenog čovjeka izazvati zgražanje – pa čak i očaj. Ovo je

bio najstrašnji rat u dugoj bosanskoj povijesti, a što je najtragičnije taj je obrambeni rat protiv moćnog neprijatelja utjecajem izvana ubrzo prerastao i u građanski, u kojemu su branitelji krvavo ratovali između sebe, pa čak i oni unutar iste nacionalnosti.

U tom je apokaliptičnom košmaru poginulo preko

dvjesto tisuća osoba, uključujući i ogroman broj djece, silovano mnogo tisuća žena, a prognano ili

Ušće rijeke Sane u Unu

izbjeglo preko dva milijuna osoba. Sve su to "mirovnjaci" promatrali, slali nekome(?) izvještaje i govorili o ljudskim pravima. Zaklinjali su se u jedinstvenu Bosnu, dok su "diplomati" uporno crtali čudne karte podjele na nacionalne regije.

Kroz sve je ratove u svojoj dugoj povijesti Bosna ostajala jedinstvenom, bila je jedinstvena i u vrijeme turske okupacije, a u tim je državnim granicama uglavnom ostala i sada. Međutim, iz ovog je rata zahvaljujući Daytonskom "sporazumu" izašla podijeljena i potpuno nesposobna za samostalno življenje, a što je najtragičnije izluđeni nacionalisti inzistiraju na još većim unutarnjim teritorijalnim podjelama.

Svuda u svijetu izbijaju međunacionalni sukobi s porastom ekstremnih nacionalizama, a samim time i svih onih zala koja to prate. Svuda u svijetu postoje i mnogonacionalne države u kojima se živi u miru. No ovdje je važno još naglasiti da nigdje u svijetu ne postoje etnički (krvno, genetski) čiste nacionalne zajednice, a da je Bosna jedna od etnički najčistijih, pa bez obzira na kasnije nacionalne podjele u njoj etnički Bosanci predstavljaju najveći dio stanovništva. To je temeljna činjenica koje je malo tko svjestan i zato ću je ukratko obrazložiti.

Današnji stanovnici Bosne i Hrvatske potomci su ranije doseljenih ali neorganiziranih slavenskih plemena, kao i starosjedilaca, uglavnom Ilira i rimskih naseljenika. Zadnje je došlo vojnički organizirano pleme Hrvata, kojima do sada nije sa sigurnošću utvrđeno etničko podrijetlo. Oni su ustanovili državu i po svome etničkom nazivu dali joj ime Hrvatska. To nije nikakva posebnost. U to je vrijeme među neorganizirana slavenska plemena na teritorij današnje Bugarske došlo organizirano turkmensko pleme Bugara. Oni su tu organizirali državu i dali joj ime Bugarska, a sami su preuzeli slavenski jezik i asimilirali se u slavensku većinu.

Tâ, po područjima današnje Bosne i Hrvatske vrlo neujednačena etnička mješavina, stvarna nam je i jedina osnova polaznog etničkog podrijetla. Po takvoj etničkoj osnovi, današnji bi se žitelji cijelog područja Bosne i Hrvatske mogli i nacionalno opredijeliti kao Iliri, kao Slaveni – što je osnova naziva za Slovake, Slovence i Slavonce – ili kao Hrvati. Koje je krvi, odnosno gena u komu od nas više, to nitko ne zna. Zemlja u kojoj su se tada naselili, tada se naj-

većim dijelom zvala Dalmacija. Po toj su se osnovi mogli nazvati Dalmatincima. Tako su učinili, na primjer, Makedonci, slavenska plemena koja su se naselila u zemlji koja se i do tada nazivala Makedonijom.

Prvo je organizirana hrvatska država, koja se tijekom nešto manje od 200 godina prostirala i na veći dio krajeva koji su se nazivali Bosnom. Život u istoj državi u to vrijeme nije mogao stvoriti nekakav osjećaj općeg zajedništva, a i da jest, taj se osjećaj ne bi mogao zadržati u svijesti daljnjih 900 godina. Naime, hrvatsko je kraljevstvo prestalo postojati 1102.

Ušće Fojničke rijeke u Bosnu

godine, ipak zadržavši neke oblike državnosti. Mala bosanska regija ostala je samostalnom. Nastavila se širiti i jačati, pa je postala prilično velikim srednjevjekovnim kraljevstvom. Da je Bosna ostala stalno slobodnom, ili čak da su je (1463.) Turci i okupirali, ali da oni nisu bili pripadnici islama, pa samim time i veliki dio žitelja Bosne ne bi prešao na islam; kako bi se u tom slučaju opredijelili stanovnici Bosne u vrijeme početka buđenja nacionalne svijesti u 19. stoljeću?

S obzirom na tisućgodišnji kontinuitet življenja u zajedničkoj im domovini Bosni, logično je za očekivati da bi se opredijelili za bosansku nacionalnost. Uz to bi bez ikakva osjećaja protuslovlja mogli prihvatiti i zajedničko etničko podrijetlo s Hrvatima. Upravo su tako postupili Austrijanci. I oni su tisuću godina živjeli u istoj domovini s Nijemcima, ali su se ne samo po državljanstvu, nego i nacionalno, uglavnom opredijelili kao Austrijanci. Oni su svjesni da su etnički isto što i Nijemci; germanska etnička mješavina

vina. Stoga im ne smeta što govore njemačkim jezikom, pa ipak se nacionalno u najvećem broju osjećaju Austrijancima – Österreich – Istočna (njemačka) država. Nužno je naglasiti da se nacionalni osjećaj ne zasniva na genetskoj činjenici etnosa, nego je to čisto psihološki fenomen. Stvar odluke, odnosno opredjeljenja, pa se pojedinac može i predomisliti i opredijeliti se za neku drugu nacionalnost - što nije moguće u odnosu na etnos, ali ni na zavičajnu domovinsku pripadnost.

Međutim, turski su osvajači Bosne (Bosna je povijesni naziv, koji s Austrijanci krajem 19. stoljeća u skladu sa svojom strategijom promijenili u: Bosnien und Herzegowina) pripadali potpuno različitoj kulturi, civilizaciji i religiji. Tijekom mnogih stoljeća veliki je dio naroda sve to prihvatio. Pojam nacije u to vrijeme nije postojao, a podjela je bila isključivo po vjerskoj pripadnosti. Ovdje treba naglasiti da su prije dolaska Turaka stanovnici Bosne bili katolici i bogumili, uz nešto dolutalih pravoslavnih lutalačkih Vlaha, koji ni na koji način nisu bili povezani sa Srpskom pravoslavnom crkvom. Tek su za vrijeme turske vladavine ti bosanski pravoslavni vjernici stavljeni pod crkvenu jurisdikciju SPC. Srbi iz Srbije nisu bježali u Bosnu, nego u Mađarsku i sjeveroistočne dijelove Hrvatske, pa sve do 1918. g. u Bosni nije bilo etničkih Srba.

Takvo je stanje početkom buđenja nacionalne svijesti sredinom 19. stoljeća dovelo do velike zbunjenosti i zbrke. Ne ulazeći ovdje u pojedinosti, reći ću samo ono bitno. Jedan od najstarijih evropskih naroda, podijelio se u tri narodnosti, odnosno, nacionalnosti – kako mi to danas neoprezno nazivamo. Naime na Zapadu nation ne znači nacionalnu, etničku pripadnost, nego državljanstvo.

To što su i kršćanstvo i islam suštinski nadnacionalne religije, situaciju čini još besmislenijom. Predstavnik Austrougarske Kallay nastojao je uspostaviti bošnjaštvo kao nacionalnost, ali su utjecaji iz Srbije i Hrvatske to svim silama nastojali spriječiti, pa su se bosanski katolici opredjeljivali za hrvatstvo, a pravoslavci za srpstvo, dok je najveći broj bosanskih

muslimana (posebno na selima) ostao nacionalno neopredijeljen. Paradoks, da je katolik Begić postao Hrvatom, a musliman Filipović neopredijeljenim (kasnije Muslimanom, pa Bošnjakom), nikomu nije smetao.

U svome specifičnom odnosu prema nacionalnim posebnostima i pravu na nacionalnost, komunisti su konačno izmislili jednu lukavu podvalu. Proglasili su muslimansku naciju, s velikim početnim slovom M. Tada je bilo rođene braće koji su se iz uvjerenja, ili iz pragmatičnih razloga nacionalno različito opredjeljivali, ali to nije predstavljalo nikakvu teškoću, niti je bilo uzrokom sporenja. Pa što se dogodilo u ovom ratu?

Nakon Titove smrti ubrzo su se javili pokreti za osamostaljenjem republika, a kad je na čelo Srbije došao Milošević on je radikalno oživio hegemonističke Garašaninove ideje: "Svi Srbi u jednoj državi!" Ubrzo je napade usmjerio na islam, kao na najveći problem. To su počeci uključivanja religije u kasnije sukobe.

Nakon što su zbog Miloševićeve opstrukcije propali pokušaji uspostavljanja labave konfederacije, došlo je do rata, prvo desetodnevnog u Sloveniji, a kasnije

Na obali Bosne

je dugog u Hrvatskoj. Nakon što se jugovojaska povukla iz Hrvatske, u BiH je nastala ogromna koncentracija vojske pod srpskim vodstvom i počeli su sporadični okršaji, uglavnom s bosanskim Hrvatima i onim Muslimanima koji su na primjeru rata u Hrvatskoj shvatili što ih očekuje.

Muslimansko vodstvo nije vjerovalo u agresiju, pa nisu poduzimali nikakve pripreme. To su shvatili tek nakon velikog pokolja muslimana u Bjeljini. Da je tada bilo razuma, sve je moglo biti drukčije, no mnogi bosanski Hrvati su prigovarali zbog muslimanskog ranijeg nesudjelovanja u obrani, dok su

TREĆE OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA

ISPRED ŽUPANIJSKOG SUDA U ZAGREBU

30. LISTOPADA 2009. U 11 SATI

TRAŽIMO IZRUČENJE JOSIPA PERKOVIĆA NJEMAČKOM PRAVOSUĐU

Mole se govornici da svoje govore dostave

Hrvatskom uljudbenom pokretu

do 26. listopada 2009.

na e-mail adresu:

hrvatska.uljudba@gmail.com

Muslimani već prije prigovarali Hrvatima što "izazivaju" Jugoslavensku armiju.

U novonastaloj situaciji bosanski Hrvati ne žele sjedinjavanje obrane i ne dozvoljavaju novoformiranim BiH vojnim jedinicama slobodan prolaz preko "svojih" teritorija. Sukob je postao neizbježnim. Sada muslimani Hrvate počinju doživljavati izdajicama, dok mnogi Hrvati, opsjednuti svojom paranojom, počinju Muslimane doživljavati kao glavne neprijatelje – a na srpsku agresiju kao da su zaboravili.

To sve više homogenizira Muslimane i nacionalističko ludilo raste, ali sada u neuobičajenom trokutu. Branitelji su krvavo zaratili između sebe. U međuvremenu Muslimani konačno svoju nacionalnost preimenuju u logično bošnjaštvo, ali (dugoročno) uz vrlo opasnu uvjetovanost: da samo muslimani (vjera) mogu biti Bošnjaci (nacija, narodnost), što je suprotno duhu Kurana. Opsjednuti nastalom pa-

ranojom oni se suludo odriču 500 godina svoje povijesti kad nisu bili pripadnici islama.

Bez obzira na različite oblike organiziranja država u kojima je prevladao islam, ta religija zasnovana na Kuranu izvorno je nadnacionalna, osobna religija svakog pojedinca, po kojoj svaki čovjek osobno odgovara za svoja djela - dobra ili loša, a Kuranom se zahtijeva i tolerancija.

Međunarodna je zajednica na čelu s Clintonovom administracijom godinama tolerirala strahovite zločine, a kad su konačno združene snage Hrvatske i Bosne krenule u oslobođenje zemlje, ta je iznimno uspješna ofenziva pred Banjalukom zaustavljena američkom prijetnjom zračnim udarima. Tim je zaustavljen rat, pa da je u Daytonu dogovoren pravi mir, to bi imalo svoje opravdanje, ali tamo je pod neviđenim pritiscima "dogovoreno" neodrživo ustrojstvo BiH i to s barem jednom proceduralnom pogreškom, što ga zapravo čini pravno ništetnim.

Naime, legalni predstavnik bosanskih Hrvata gospodin Zubak zbog ustupanja Bosanske Posavine Srbima nije htio potpisati taj akt. No uskočio je vlastohlepni Jadranko Prlić koji je to neovlašteno potpisao, a organizatori su to prihvatili.

Rat u BiH zaista je bio strašan, ali da je tada uspostavljena prava pravna država, tijekom vremena bi se to postupno ispravilo, pa je ta divna zemlja ponovno mogla postati čudesnim etničkim mikrokozmosom naglašene važnosti dobrog komšije. Ovako, u ovoj frankenštajnski ustrojenoj daytonskoj tvorevini premnogi komšija mrzi komšiju samo zato što je druge vjere i druge nacionalnosti - pa izlaz traži u uspostavi nekakvog svog jednonacionalnog kantona, regije – ili čak države.

Gospodine Predsjedniče, ovo sam pisao malo opširnije i kao podsjetnik; ako se kao Predsjednik RH odlučite povući potpis RH na Daytonski sporazum. Predstavnicima SAD i EU će vjerojatno to nastojati rješavati unutar Daytonskog ustava BiH koji zapravo nikada i nije proceduralno usvojen, pa će mnogo toga i dalje ostati upitno. Za osnovu novog sporazuma je potpuno dovoljan legalno usvojeni Ustav BiH iz 1992. godine.

Pozdravljam Vas,
s poštovanjem

Filip Čorlukić
umirovljenik, fizičar,
znanstveni istraživač i publicist

BUGARSKA TEORIJA O PODRIJETLU HRVATA

hr.wikipedia.org

Osim najnovije Turske teorije o podrijetlu Hrvata, ova bugarska je također među novijima jer javno postoji tek nekih dvadesetak godina. Pritom se unutar nje moraju razlučiti dvije dosta različite inačice: slaveno-bugarska i irano-bugarska hipoteza.

Slaveno-bugarska hipoteza

O hrvatskom iskonu polazi iz pretpostavke da su Bugari većinom slavenskog podrijetla a samo im je ime neslavensko, jer su se početkom srednjeg vijeka izdvojili od ostalih balkanskih Slavena zbog turske vlasti, mabrojne elite srednjoazijskih nomada Balaria. Po toj hipotezi, bugarski nomadi pri širenju na zapad pod ranom vlasti kana Kuvrata zavladali su dijelom Panonije i tu su pokorili neke Avaro-Slavene, od kojih bi stvorili pomoćne čete lake konjice "Kuvrati-Krabati" prozване po tom kanu. To bi značilo da ovi rani panonski Hrvati isprva nisu uopće bili neka posebna narodna skupina,

nego tek avaroslavenska vojna kasta.

Kasnije, nakon propasti Avara, ta bi se vojna kasta raselila i priženila među još nedefiniranim Slavenima po budućoj Hrvatskoj, gdje je nametnula svoje staleško ime i tako bi nastala srednjovje-

kovna hrvatska država. Ova avaro-bugarska hipoteza oblikovala se krajem osamdesetih godina u doba raspada Jugoslavije, kao dodatni potporanj za već ugroženu i neuvjerljivu avaroslavensku teoriju, koja je dotad

bila obavezna zbog jugoslovenske ideopolitike. **Glavni su njezini pobornici kod nas jezikoslovac Dalibor Brozović i povjesničar Lujo Margetić**, dok u samoj Bugarskoj ova naša inačica danas nema većeg odjeka, a niti najnovije biogenetske analize kod nas i Bugara ne idu joj u prilog.

Irano-bugarska hipoteza

Najnovija inačica ove teorije koja se razvila u samoj Bugarskoj, zbog novijega slobodnog propitivanja stvarnoga bugarskog iskona i suvremenih biogenetskih analiza. Ove jasno dokazuju da unatoč slaviziranom jeziku, **ogromna većina Bugara uopće nisu genetski Slaveni (tek oko desetak posto)**, ali zato uz turski genotip sadrže podjednako visoki udjel indoiranskih gena. Taj neslavensko-iranski ud-

jel u bugarskoj etnogenezi i narodnoj kulturi (umjetnost, običaji, mitovi, jezični arhaizmi itd.), ranije pod komunizmom i sovjetskim blokom nije se smio proučavati zbog sveslavenskog bratstva, slično kao ni kod nas u Hrvatskoj. Tek nakon raspada komunizma, kod nekih bugarskih istraživača nedavno je iznikla **nova i logična hipoteza o pa-**

ralelnoj evoluciji i zajedničkom iskonu ranoiranskih Prabugara i Prahrvata, koje su nakon doselidbe na Balkan poput klina u srednjem vijeku razdvojili doseljeni Srbi. Ta druga hipoteza se ustvari nadovezuje kao dopuna Iranske teorije o podrijetlu Hrvata, ali je kod nas zbog slavističke cenzure dosad bila jedva pozna-

ta. Uz taj indoiranski genski paralelizam, postoji i paralelizam sličnih indoiranskih legenda, npr. u Bugarskoj na Rodopima mitski ciklus "Veda Slovena" i kod nas na Kvarnerskim otocima sličan epski ciklus od desetak legenda "Veyske Povede", a oboje su osiromašeni relikti iz ranoiranske Aveste i ranoindske Rigvede.

GEBA, GEBALIM I GEBIM = HRVAT (1)

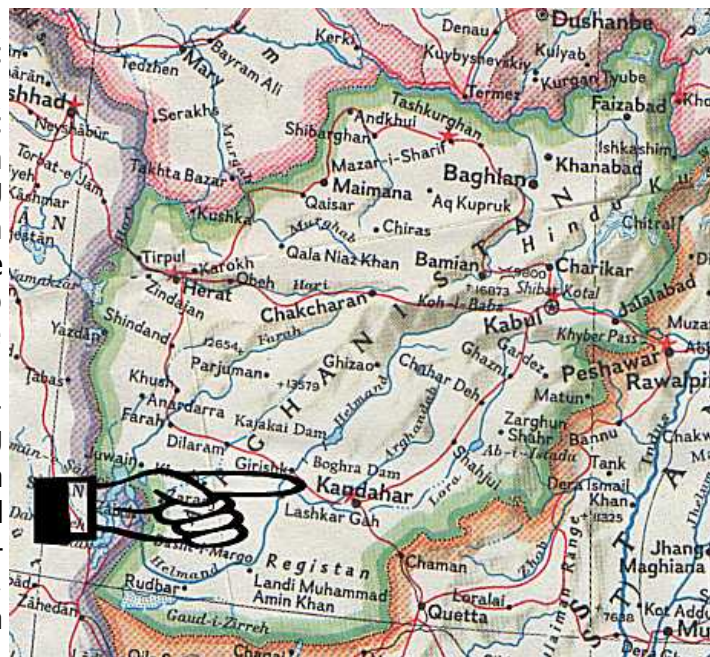
Prastara hrvatska povijest - www.members.optusnet.com.au

U BIBLIJI spominju se Hrvati vrlo rano. Za Hrvate je u Bibliji ime "GEBA", "GEBALIM" ili "GEBIM", a svaki taj naziv znači što i ime "HRVAT". To su dokazali njemački i drugi učenjaci, a od hrvatskih povjesničara dr. Franjo Rački, Vladimir Mažuranić i drugi. To najbolje obradiše i znanstveno dokazaše židovski pisci Schwarz, Calderon, Diamant, Šika i Hazdaj Ibn Šaprut (poliglota u kalifatu Cordoba), a u novije vrijeme židovski povjesničar dr. L. Glessinger. On veli, da riječ "gebalim", "geba" ili "gebim" ima isto značenje što i riječ "hora", "hara" u starom iransko-zendskom jeziku. U židovskom i arapskom "gebal", "gebalim" znače "branitelj", "prijatelj" isto što i "hara" ili "hora" od koje riječi dolazi hrvatsko ime. Ovako ime za Hrvate spominje se u SVETOM PISMU (Bibliji) u knjizi Izaije, glava 10, redak 29, - opet kod Izaije, glava 10, redak 31. - Knjiga Ezekijelova, glava 27, redak 9., te knjiga Psalama Davidovih Ps.83, redak 8.

Prema POVIJESNIM IZVORIMA hrvatski narod je star preko 3.000 godina. Hrvati su poseban narod starodrevnog vremena. Prvobitna LIJEPA HRVATSKA obuhvaćala je pritoke rijeke ETIMANDRUS i gornji tok rijeke HILMEND (današnji južni Afganistan, jednim dijelom istočnog Irana i jednim dijelom zapadnog Pakistana). Glavni grad Lijepe Hrvatske zvao se HRVATSKA (današnji Kandahar), bio je glavno gospodarsko i kulturno sjedište. U današnjem Afganistanu još i danas postoji grad imenom Herat (Hrvat) - ostatak hrvatstva.

Lijepa Hrvatska je dugo vremena imala svoju nezavisnost. Tu i tamo je ratovala s pojedinim plemenima nomada (lutajućih pastira), ali se ne može dokazati da je ikada izgubila svoju nezavisnost. U početku su Hrvati živjeli u Maloj Aziji i ispod gorja ZAGROS, u ravninama rijeka Eufrata i Tigrisa (u Mezopotamiji), pa kasnije na visoravni južnog Afganistana i u Iranu (Perziji).

Perzijski vjerski pisac ZARATUSTRA (Zoroaster) koji je živio preko 1.000 godina prije Krista piše u svetoj knjizi "VENDIDAD - AVESTA" o zemlji i državi imenom "Harahvatia" i o narodu "Harahvati". Ime Hrvat uklesano je na kamenom spomeniku asirskog kralja TUKULTI PALESARA III. godine 728 prije Krista. Na tome spomeniku govori se o ratu s Hrvatima, u kome je poginulo i da je pobio "mnogo ratnika Harahvata" i u robstvo odveo 60.500 hrvatskih ratnika sa svim njihovim oružjem, imanjem, blagom (konjima, stokom) kao i obitejima.

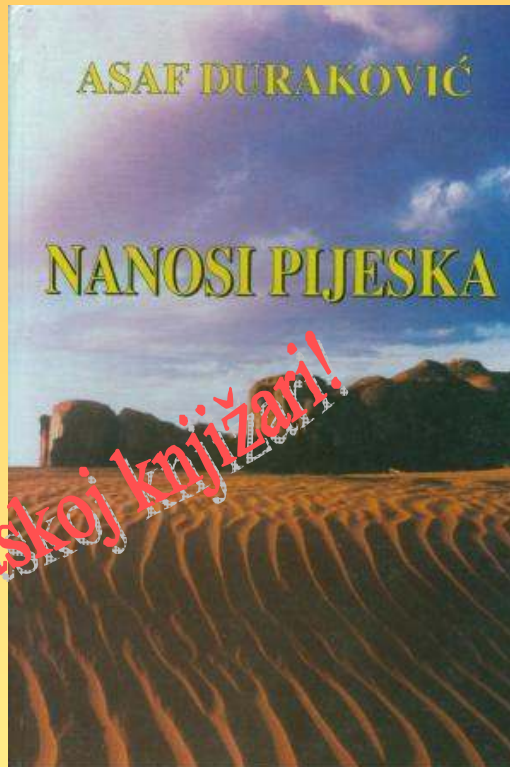
Pradomovina Hrvata u Afganistanu

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjigu:

Asaf Duraković:
**NANOSI
PIJESKA**

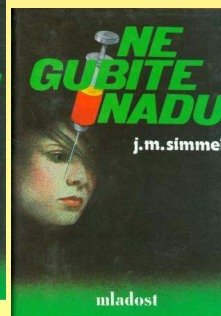
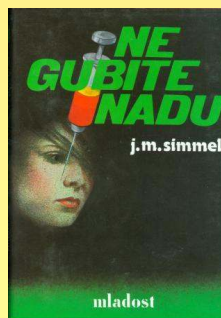
str. 245, 1996. g.

75,00 kuna

Samo u Hrvatskoj knjižari!

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

Heinz G. Kosalik:
NOĆ ISKUŠENJA
str. 249, 1991. g.
50,00 kuna

**BIBLIJA
ZA
DJECU**
str. 115, 2006. g.
50,00 kuna

Johannes Mario Simmel. **NE GUBITE NADU 1-2**
str. 662, 1984. g. **90,00 kuna**

AUTENTIČNI TITOLIT

Barba Mate, Zadar

"Ma kome je moglo na pamet past, da na Braču ne smidu kože past i da će zarat toga država propast?!"

To su stihovi bračkog pjesnika, a kasnije profesora srbijanske književnosti na Filozofskom fakultetu u Zadru - Zlatana Jakšića. Nota bene: Bio je Zlatan i u životu 'originalan': bio je član partije, a išao je u Crkvu sa svojom suprugom Olgom, ruske narodnosti i pravoslavne vjere.

Nije se bojao tamjana niti je bježao od križa. Dokaz? Pokopan je na kršćanski način i na grobu mu se može vidjeti lijep križ.

Bog mu dao dobro njegovoj sves-tranoj duši.

Dr Jakšić je živi dokaz da pećinski čovjek nije bio ništa manje pametan od čovjeka s Pantovčaka. Naprotiv, i u glavi ljudi koji nevjerojatno sličje na 'prakrapinca', kao - eto - Jakšića i Mesića, može biti jednako svjetla kao u svakom neokromanjoncu ili pak tame kao u stanovniku titolitičke pećine na Pantovčaku.

Ma, i među titolitima ima velike razlike u orijentaciji u vremenu i u prostoru: jer Tito je otišao preko Romanije na sastanak s Dražom u Užicama, a Mesić je otišao preko Medvednice na sastanak s Titovim kipom koji ga nije htio ni pogledati. A i kako će:

Na opustošenom brijegu iznad Kumrofca nitko više ne ide u titolitsku školu - Mesić je tamo u vacuumu osjetio samo zle duhove - da ih pozove da se povampireni pridruže njegovim 'zdravodrugovima' i odu na Brijune gdje nor-

Sad ću ja Stjepane!

malni ljudi ne mogu doći da ih upitaju za žalosno bolovanje.

Ako neki naš čitatelj pomisli: pa kakve to veze ima s nama, evo mu odgovora:

Lenjin je nakon neuspjeha s prvom Ruskom revolucijom napisao pamflet pod naslovom: Korak naprijed - dva koraka nazad'. Tek sad možemo shvatiti na što je onaj kosooki sibirjak mislio: ako se voziš na krovu vagona brzog vlaka, pa odskočiš uvis da još brže napreduješ - vlak će pod tvojim nogama nastaviti istom brzinom, a ti ćeš pasti na zemlju pozadi vlaka.

S naučne točke gledišta to znači ovako: neandertalci su prethodili paleolitiku nakon kojeg je nastupio - neolitik. Na samoj špici civilizacije reda i rada, neandertalci su odlučili da sruše sve što su stvorili poduzetni i radni ljudi.

Nakon rušenja civilizacije reda i rada, neandertalci su u svom revolucionarnom zanosu stvorili novo doba - titolitik.

Posljednji neandertalac u Hrvatskoj išao je prema Krapini i tamo našao praznu školu titolizma. I Tita kako tužno gleda u zemlju, nakon što je učinio - korak nazad.

A i kako ne bi, kad mu je zadnji pristaša onako nakaradan?

Augustinčić se nije prevario u izboru materijala kad je pravio kip maršala tuznoga lika: umjesto od kamena, načinio ga je od blata. A zdravodrugovi su od toga napravili falsifikat: odlili ga u bronci, misleći da je brončano doba neka moderna perioda čiji je kulturni domet - klafranje uz kahvu.

Neki šaljivčina ga je, navodno, obezglavio. Vjerojatno po onoj: "Glavo moja nisam kopa za te - dabogda te raznijele granate..."

Nije lako naći se među sablastima izišlima iz mašte čudaka: onim brončanim ljudima pred Krapinskom špiljom i onog brončanog čudaka u Kumrofcu koji od stida nikome ne može pogledati u oči...

MESIĆ - NAJVJERNIJI TITOV PIONIR

Diana Majhen, Zagreb

Precednik na odlasku izgleda ne propušta niti jedan jedini dan a da svoje „istine“ ne pokuša namegnuti hrvatskom narodu. Te bi „istine“ vjerojatno trebale biti njegova ostavština, no meni se čini da će njegova ostavština biti nešto sasvim drugo, kao što mi se čini da ni mjesto koje će zauzeti u hrvatskoj povijesti neće biti ono koje priželjkuje, nego nešto sasvim suprotno od toga.

Posjetivši rodno mjesto svog idola, zločinca Josipa Broza Tita, Mesić je po ne znam koji put pokušao zatrti hrvatsku istinu, ponovno zloporabljujući svoje predsjedničke ovlasti kako bi se obrušio na Crkvu te svoje neistomišljenike, već po običaju, nazvao ustašoidima. Sva sreća, pa mu se nije omaklo da zapjeva Juru i Bobana, kako je to inače imao običaj raditi prije nego je postao „veliki antifašist“.

Nema toga što Mesić nije ubacio u svoj govor, kako bi osnažio svoje sulude, priglupе teze o tome kako je Titova uloga bila presudna za očuvanje hrvatskog naroda. Onog istog naroda, kojim su Titove horde punile jame i zalijevali ih vapnom, onog istog naroda koji je prolazio

Križne puteve, onog istog naroda koji je u Titovoj, komunističkoj Jugoslaviji dobrim dijelom bježao da bi spasio živu glavu, ili bio zatvaran i ubijan. Dobar mu je dopri-

nos, nema što.

Prema Mesiću, hrvatskog naroda izgleda danas ne bi bilo, zato što je u Drugom svjetskom ratu bio na pogrešnoj strani, da nije postojao Tito i antifašizam. Zanimljivo, kako jedna Njemačka još uvijek postoji, a nije imala nikakvog Tita. Postoji i jedna Italija, pa i jedna Austrija, a također nisu imali Tita. Doduše, da su ga imali, moguće danas ne bi postojali, a sasvim sigurno da ne bi postojali da su imali jednog Mesića. Sreća da Mesić neće dugo, jer da slučajno ostane predsjednik još malo, postoje realne šanse da nas sve pobije svojim glupostima. Blago strancima koji ga ne trebaju slušati, sreća njihova da ovaj ne govori ni jedan strani jezik.

Što se pak antifašizma tiče, on se kod nas može prihvatiti kao nešto dobro i pozitivno onda, kada se jasno izdvoje zločinci iz redova onih koji se kriju iza tog antifašizma. Sve dok se to ne učini, za svakog tog antifašistu s pravom se možemo pitati da li je sudjelovao u

partizanskim pokoljima nenaoružanih civila, žene i djece ili nije. Obzirom da ti antifašisti ne pokazuju ni malo de krivce volje da osu-

u svojim redovima, niti se ograđuju od zlodjela koje su isti počinili, ne znam na koji se način naši antifašisti mogu promatrati kao nešto dobro. U konačnici, to je

hrpa ljudi koji štiti zločince i masovne ubojice, na čelu sa našim precednikom, koji uporno stopira sve istrage koje bi se trebale provesti.

Ako se na sve strane sudi braniteljima iz Domovinskog rata, onda se valjda može suditi i preživjelim partizanskim krvnicima, a ne čekati dok i posljednji ne ode prirodnom smrću, kako bi se eventualno nešto poduzelo. Po čemu su ti „antifašisti“ bolji od hrvatskih branitelja, po čemu su vrjedniji da se u njih ne smije dirati i njihovi se zločini ne smiju istraživati? Vjerojatno po tome što se za njih zauzima predsjednik države, dok ga za hrvatske branitelje nije briga, izuzev kada treba svjedočiti protiv njih.

Obrazlažući odlikovanja koja je podijelio bivšim komunističkim funkcionerima, Mesić izjavljuje kako je odlikovao ljude bez kojih nikada ne bi bilo samostalne Hrvatske, jer Hrvatska nije nastala jednim aktom.

Naravno da nije. Današnja je Hrvatska nastala zahvaljujući hrabrosti i krvi hrvatskih branitelja, a nikakvi komunistički funkcionari sa njenim stvaranjem nemaju nikakve veze, izuzev što su radili sve, kako današnje Hrvatske ne bi bilo.

Samo netko poput Mesića, osoba koja ne preza od ničega kako bi održala krivotvorenu hrvatsku povijest i koja će učini ama baš sve kako se istina ne bi čula, može davati ovakve izjave.

Pročitala sam na jednom forumu nešto što je netko napisao, da će Mesić konačno na „đubrštu istorije“.

Sretno mu bilo.

USTAŠKO-ČETNIČKA ANTIKOMUNISTIČKA KOALICIJA - DA - ILI NE?

Ivo Matanović, Zadar, stožerni ministar u Uljudbenoj Hrvatskoj Vladi

Najavljeni posjet hrvatskih nacionalista – ustaša, Srpskom četničkom pokretu "Ravna Gora" iz Srbije, izazvao je veliku buru s obje strane. Kod Hrvata strašno poniženje i sramotu za sve Hrvate, kako neki (ne)upućeni govore, a kod Srba, s obje strane Drine i Dunava, u svakom slučaju, podijeljeno je mišljenje. Jedni, oni ultra radikalni reći će, kako je to preuranjeno i ponižavajuće, a oni drugi, umjereniji i rekli bi smo uljudbeniji s višom političkom edukacijom, govore, da je upravo sad vrijeme za takve susrete – sve do jučer zaraćenih strana.

Kako su mišljenja podijeljena s obje strane, tako je i najavljeni susret dvaju „neprijatelja“ postao medijski sve zanimljiviji. Liberali, eurounionisti, bivši Jugoslaveni i svi drugi njima slični, s obje strane komentiraju susret ustaša i četnika kao oživljavanje, kako oni vele, bratimljenje aveti prošlosti, a komunisti, opet s obje strane, kao svog klasnog nacionalističkog protivnika. Čini mi se da su ovi potonji bliži istini od eurounionista i liberala. A kako i ne bi bili, jer nas se sjećaju još iz vremena Drugog svjetskog rata, koji je neslavno završio za obje strane. Pobijedili su, na žalost, komunisti.

O čemu se, zapravo, radi? Idu li Hrvati u Srbiju klanjati se, nekim za Hrvate problematičnim srpskim svetinjama ili pak za psihološku pomoć u borbu protiv komunista? Ni jedno ni drugo nije točno. Hrvati uzvraćaju posjet srpskim nacionalistima iz prošle godine, koji u Hrvatsku iznenada i nepozvani dođoše, dakako bez problema obavise posao i odoše. Na isti način i Hrvati, također, nepozvani otići će u Srbiju. Za razliku od njih, mi svoj posjet najavljujemo pola godine prije.

bilo bližeg susreta s ustašama, naprosto zato jer četnici nisu na tome inzistirali. Njihov posjet Hrvatskoj je bio, po njihovom starom običaju zaplotnjački i emisarski. Obilazak tzv. srpskih enklava i davanje psihološke potpore „napaćenom vaskolikom srpskom narodu u sve srpskim zemljama“. Suprotno od njihovog projekta, naš cilj je da (ne) naglašavamo da idemo posjetiti svekoliki napaćeni Hrvatski narod u sve hrvatskim zemljama, već da idemo posjetiti Hrvate u njihovim domovima i neka stratišta gdje su Hrvati mučeničkom smrću stradavali. Dakako, ne ćemo im (četnicima) ostati dužni, a neuzvratiti im, da smo došli posjetiti i dio okupirane Hrvatske 1945. g. – SRIJEM.

Nadamo se, da će naš uzvratni posjet Srbiji, i unatoč očekivanim i nekim ratnim iskricama, proteći u zadovoljavajućem ozračju za obje strane.

Ne bilo u redu završiti ovaj osvrt na posjetu Ustaša Četnicima, a ne reći koji je to poriv, što zbližava dva do krvi zaraćena naroda.

Recimo to odmah, nemamo iluzija da ćemo mi svojim posjetom izmiriti narode, a još manje da ćemo zaliječiti i nastale rane.

Naš cilj je, a time i poriv, da pokušamo ujediniti dva „kronična neprijatelja“ protiv trećega, nam' zajedničkog neprijatelja. Protiv komunista koji su bili i ostali glavni nam neprijatelji u proteklih sto

Ivo Matanović

Već je rečeno da će naš posjet Srbiji trajati 2-3 dana i da ćemo najprije obići sva mjesta gdje Hrvati obitavaju, a potom se, ako nam se to omogući, sastati se i sa četnicima. U prvom posjetu srpskih radikala Hrvatskoj nije

godina. Ponovimo još jednom onu vječnu diplomatsku sintagmu:

„Neprijatelj mog neprijatelja, je moj prijatelj.“

E, kad je već tako, a tako doista jeste, naš zajednički neprijatelj su komunisti na obje strane. Istina u Srbiji su oni, za razliku od Hrvatske, nešto blaži i slabiji, pa će upravo s tog gledišta, ovaj susret biti zanimljiviji. Svaka pomoć u borbi protiv komunista, pa makar ona bila i od četnička, u ovom trenutku, Hrvatima je dobro došla.

Pri razgovoru ne ćemo zaboraviti i da spomenemo našim sugovornicima da svemu dođe kraj, pa tako treba jednemu da se i ratne sjekire zakopaju. Čim prije tim bolje. I ustaše i četnici su kršćani koji se mole jednome Bogu, pa je to razlog više za zakopavanje ratnih sjekira. Barem onda kad „potamanimo“ komuniste i anarholiberalne i kad s narodom Bog bude upravljao i u doslovnome smislu. Samo uz pomoć Boga mi ustaše smatramo da će doći do sporazuma s četnicima i zajedničke platforme u borbi protiv Sotone zvane još i komunisti.

Recimo još i to, da ponekad i ljubav preko plota urodi plodom, a s ovim susretom u Srbiji, nadamo se da će nam barem malkice biti odškrinuta vrata na ogradi ograđenoj s tarabama, (čitajte ovo kako vam drago), kroz koju ćemo zaviriti kod susjeda, te vidjeti kako žive i kako se nose s komunistima.

Završit ću sa sloganom:

S vjerom u Boga dogodit će se i svekolika ustaško-četnička sloga.

Našim neprijateljima – usprkos!

DJECA I LJUDOŽDERI

Akademik Mirko Vidović,
Pariz

Iznenadi nas nagli i neočekivani izjev puritanizma Kosorke na večernjem TV dnevniku (14,10,2009), kad izjavi da na elektronske medije ne mogu dospjeti sijači mržnje i uvreda.

Znači li to da se i to u udarnim trenucima dnevnih vijesti, pa i uživo, ne će pojaviti klaftre u kojima ćemo čuti s državnog vrha izraze poput onog 'seronje', 'fašisti' ili - 'grobaštari'?

Dvadeseto stoljeće dogodilo se je kao dugotrajno bojište, u kojem su se, svom žestinom, u nastojanju uništenja neprijatelja, kako bi to rekao naš nekadašnji predavač vojne obuke na Filozofskom fakultetu u Zadru, major Veroljub Jovanović, sudarile najupliviše i međusobno nepodnošljive teističke i ateističke doktrine, a zatim i unutar sebe podijeljene ii vjerske i ideološke zaslade narcisoidnih vlasnika boga, znanosti, sile i novca. Glavno

pravilo djelovanja lude JNAe, inokosno KOSa i luđačke UDBe, bilo je: Tući klasnog neprijatelja: vatrom, nožem i kundakom.

Ni na pamet im nije padalo da se sve to može pretvoriti u fatalni - boomerang.

Najprije je došlo do sudara anti-teističkih doktrina, fašizma i komunizma. Uz pomoć većeg dijela ljudskog roda koji se nije odrekao Boga da ne bi obezvrijedio samoga sebe, satrta je glava nacističkog orla. Kad neki siledžija ostane sam na poprištu, bez rivala, onda se i on usali i osenili - nakon što ga se prestanu bojati, ljudi kao ljudi počnu mu se smijati. To je ono što se može reći o bojovnicima koji su imali žive bogove koji su ih povelili u 'borbu protiv Boga', zatirući - živu sliku Stvoriteljevu. I pokazali su u svom jadu i bijedi kao - lažovi i ubojice.

Zatim je nastala neka vrsta zatišja. Dok se nije digla kuka i motika na bojovne vlasnike gospodina Boga. Na čelu sile koja je udarila na te bogo-huligane stao

je jedan notorni satanista. I gle čuda - savjest svijeta je shvatila da se povijest zbija, kako to reče Vladimir Iljič Lenjin, ponavlja samo kao - lakrdija.

Kad gode se nađe siledžija kojemu nitko ništa ne može, on se uruši mlohavo kao napuhan svinjski mjehur i osjeti, ne samo da mu se nitko ne divi, nego ni da ga se ama baš nitko niti ne boji. Nekad je bilo: sila se silom lom, a sad još i - kad nema rivala sila se sa samom sobom obračuna: najuti se, zgrabi toljagu i svom snagom zamahne pak udari - samoga sebe po glavi.

I evo nas 'dans la platitude du sens de l'insense', kako bi to rekao moj nekadašnji profesor filozofije na Lyonskom Sveučilištu, govoreći o razlici između logike i dijalektike. **Kako gdje, ali u Hrvatskoj se za riječ javiše vampiri i ljudožderi.** I to jednog te istog dana: dne 25. travnja 2009.), na TV kanalu HRT1, najprije od 14.45 (Darwinova borba), a zatim u 'Euromagazinu' u 15.55. Udarni 'katarsis' uslijedi-

o je - tko bi se tome nadao?! - u toku večernjih novosti u 17.30 i nekoliko minuta.

Povratak Darwinizma? Ma i jeste i nije! Možda su nostalgičari, obuzeti onom butadom Bore Stankovića 'žal za mladost' odnosno poluinteligenti u tome vidjeli neku vrstu - ah, napokon, nestaje ideološke praznine, evo ga opet - Darwin s Darwinom i Darwin protiv Darwina. Kramer protiv Kramera. Nekako kao na površini mora na kojem se dogodi mrlja istekle nafte - sve se sjajucka, ali ima ljepota koje su ružne.

Nekad su šarlatani pod isprikom 'naučnog pogleda na svijet' dolazili iz dalekih sibirskih šuma punih garnizona i logora, pa kad se Rusi oslobodiše maksimalne napasti zahvaljujući velikom ljubitelju vodke, Borisu Jeljcinu, evo - pojavise se opet - Britanci. Točnije - jedan britanski misionar se pojavi u Zagrebu da formatira svoje učenike koji će reaktualizirati Darwina i darwinizam. I, ne lezi vraže! - najavio on, ništa manje ni više - rat religiji. I to - u ime znanosti. Schizen schinken!

Kao da nema i te kako ozbiljnih znanstvenih istraživača, i to u CERN-u, koji tragaju za "Božijom česticom" nakon što je u krugu pod zemljom, ispod francusko-švicarske granice, instaliran divovski akcelerator koji je međunarodnu zajednicu stajao nekoliko milijardi eura. Za saznanje te temeljne istine - ne pita se koliko košta.

No, da ne bismo otšli u čipkaste digresije o strukturi materije sastavljene od elemenata na 'Mendeljejevoj tablici elemenata',

nego i o strukturi materije u subatomskim česticama pa čak i do već podmakle teorije o proto-materiji, recimo da se bez temeljitog poznavanja od čestica bez protežnosti od kojih se sastoji sve što postoji u sideralnom prostoru, pa do ukupnosti koherencije materijalnog svijeta ne može ništa točno definirati, pa ni ono najvažnije oko čega se naporom svog prisebnog i zdravog razuma muče, i dalje i još uvijek - i znanstveni istraživači i teolozzi. A među njima ih ima koji su i jedno i drugo, a nisu ni šizofrenici

ni šarlatani. Uz onu iz teologije, da je Bog čovjeka stvorio na sliku i priliku svoju, dodajmo i onu striktno znanstvenog smisla, koja tvrdi da je "Homo mensura rebus omnibus" - čovjek mjerilo svih stvari.

Darwin? Pa u ime Darwinove 'teorije' europski supermani su stoljećima tamanili 'ljude niže vrste' - po Sjevernoj Americi, Južnoj Americi, Australiji i osobito na Tasmaniji. A među tim tamaniteljima koji su iskorijenili i dvadesetak naroda, bilo je i onih bogohuligana koji su išli pred vojnim postrojbama s vjerskim znakovljem u ruci, oko vrata, oko pasa itd. A sve po "Teoriji Charles Darwina".

Bilo bi jednostrano ne spomenuti ovdje da je i Engels u svojoj 'Dijalektici prirode' u temelje teorijskog marksizma unio "Darwinovu teoriju o nastanku vrsta" kao znanstveno neporecivu istinu. I kako su bogohuligani tamanili rase, tako su i marksisti u ime iste te teorije tamanili - klase. Ne zna se koju su više ljudskih skupina potamanili, ali su od tog ubijanja u ime

svojih kontradiktornih mitomanija - potamnili najnovije stoljeće ljudske povijesti. A ponižavanjem i ubijanjem čovjeka ponižava se i Stvoritelj i ljudsko dostojanstvo samo po sebi. U svakome od nas!

I da hrvatska televizija pri kraju bahate samovladavine dvospolne tranzicije, uskraćujući nasušna sredstva za znanost i kulturu, a posebno slobodni tisak, Stjepan Mešić usreći našu mladež s ovim britanskim habra-kadabristom, vidjesmo kako se mrtva ljudska tijela (navodno ubijenih robijaša u marksističkoj i poganoj Kini) pravi 'izložba strave i užasa' - da se pobude emocije blaziranih čudovišta, kriptoljudoždera i ostalih neprijatelja ljudske vrste.

Šta njih briga za tim što se ljudsko dostojanstvo ne može i ne smije - i to po međunarodnom pozitivnom pravu - zanijekati ni oduzeti ni živima ni mrtvim ljudima, ni svetima ni prokletima, egzibicija ljudskih tijela sa zguljenom kožom 'za široke narodne mase' navodno treba imati 'naučni karakter'. Kakav to?

No, točka na i, pade navečer u toku dnevnika, kad je bilo riječi o tisućama ljudskih kostura koje su crveni darwinisti poubijali nasumice, kolektivno, i u sotonskog egzaltaciji mržnje prema 'klasnom neprijatelju', javiše se za riječ na balu vampira, **Josip Manolić i Josip Boljkovac, veliki poratni zločinci protiv čovječnosti**. Prvi reče, da 'ni svako ubijanje nije zločin', a drugi nas, koji žalimo za svojim milim i dragim koji su bili krivi samo stoga što su bježali pred razjarenim 'zvijerima u ljudskoj spodobi', kako to zapisa Pavao apostol, nazva - **'grobaštari'**. Daj ti znaj je li on mislio na Jasenovac ili na Hudu-Jamu ili na one koji svake godine na Svisvete i

Dušni dan kite grobove svojih pokojnika - kad zna- du gdje su pokopani.

Vampirski izraz 'grobaštari' uvreda je cijelom izmučenom hrvatskom narodu, a ne neka berekinska dreka na stadionu! Takve diskriminatorske izjave, poput Kosorkine, nije preko TV davala ni Milka Planinc u povodu onog izvikivanja u Zadru na košarkaškim utakmicama: Cigani, Cigani!...

Da je došlo vrijeme da se stane na kraj raspaljivačima mržnje i prezira prema ljudskom rodu - u to više, bar u Hrvatskoj - s neo-nekrofilskom kulturom - ne može biti sumnje.

A disidentima, političkim prognanicima i svjedocima istine o našoj strašnoj stvarnosti u drugoj

polovici dvadesetog stoljeća nikad se nije moglo ni u sadržaju jedne kratke izjave govoriti na HRT. Zašto?

Koga toliko smeta istina da se ne smije ni usmeno izvikivati? Ko- me smetaju pjesme iz vremena Domovinskog rata, kad su najmuževniji branitelji bili prebijani po Martićevim kazamatima?

Istinu treba - izvikivati s krvova! Jer, ako svjedoci istine zašute, kamenje će progovoriti...

Ne zaboravite da - na mladima svijet ostaje. Po čemu će nas naša mladost zapamtiti, ako im već sad zabranimo da glasno kažu ono što misle ili osjećaju?

Utoliko više što međunarodno

pravo izričito zabranjuje širenje mržnje, glorificiranje zločina i zločinaca i negiranja povijesne istine.

A ban Mažuranić nas je još u predprošlom stoljeću poučio: **'Dobar pastijer što kazuje inom, i sam svojijem potvrđuje činom'.**

A ne zaboravimo ni onu: 'Mišad grize i po tlijeh liže, sam sur or'o pod nebo se dže!'

Jer, što se naših uzdanica tiče, ludo bi bilo zaboraviti da su to Dinarci. AK' i jesu orli izginuli, ostali su 'tići orlovici!'

Imamo li mi obraz tražiti od djece da budu pošteniji od nas?!

Oni su rođeni u slobodi i - moraju biti uvijek - slobodni!

Errare humanum, perseverare diabolicum!

AROGANTNI DOŠLJACI

Rudi Tomić, Kanada

Pročitao sam poziv Bruce Allena na podizanje svijesti o domoljublju, kao i njegove argumente o ukazanom gostoprinstvo koje je Kanada pružila tolikim političkim izbjeglicama (kao bratu i meni), i sirotinji diljem svijeta, koja je dolazila s "trbuhom za kruhom". Međutim, mnogi su ostali u svojem getu, a neki od njih čim su se našderali, hoće nametnuti svoje običaje, kulturu, pa čak i jezik! Dakle, ono od čega su pobjegli, nasrtljivo guraju drugima u novoj domovini, koja im je dala utočište!

Hrvatska je i sama useljenička i iseljenička zem-

lja. Agresori su dovodili svoje useljenike kako bi prisilili hrvatski narod na iseljavanje, ili na prihvaćanje njihove donesene (ne) kulture. Posljedice svega toga, što su počinili i ostavili okupatori, je da su uništili polovicu hrvatskog naroda u njegovoj vlastitoj domovini.

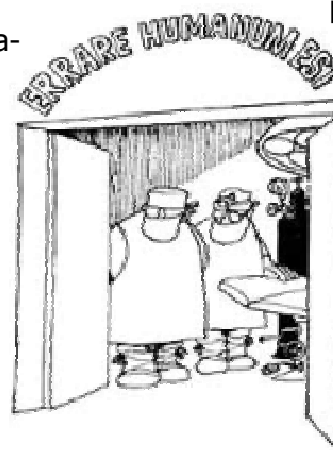
Kanađani, kao i drugi narodi zapadne civilizacije, dovedeni su u položaj u kakvom se nalazi

Hrvatska, gdje je bilo čak zabranjeno pjevati hrvatsku himnu. Moglo bi se tako nešto slično dogoditi i drugim narodima u kojima će nacionalne manjine, mahom useljenici, preuzeti vlast u svoje ruke.

U nastavku sam preveo tekst prosvjeda s engleskog jezika jednog Kanađanina - Bruce Allena:

Naša državna himna - na 2010 Vancouver Olimpijadi

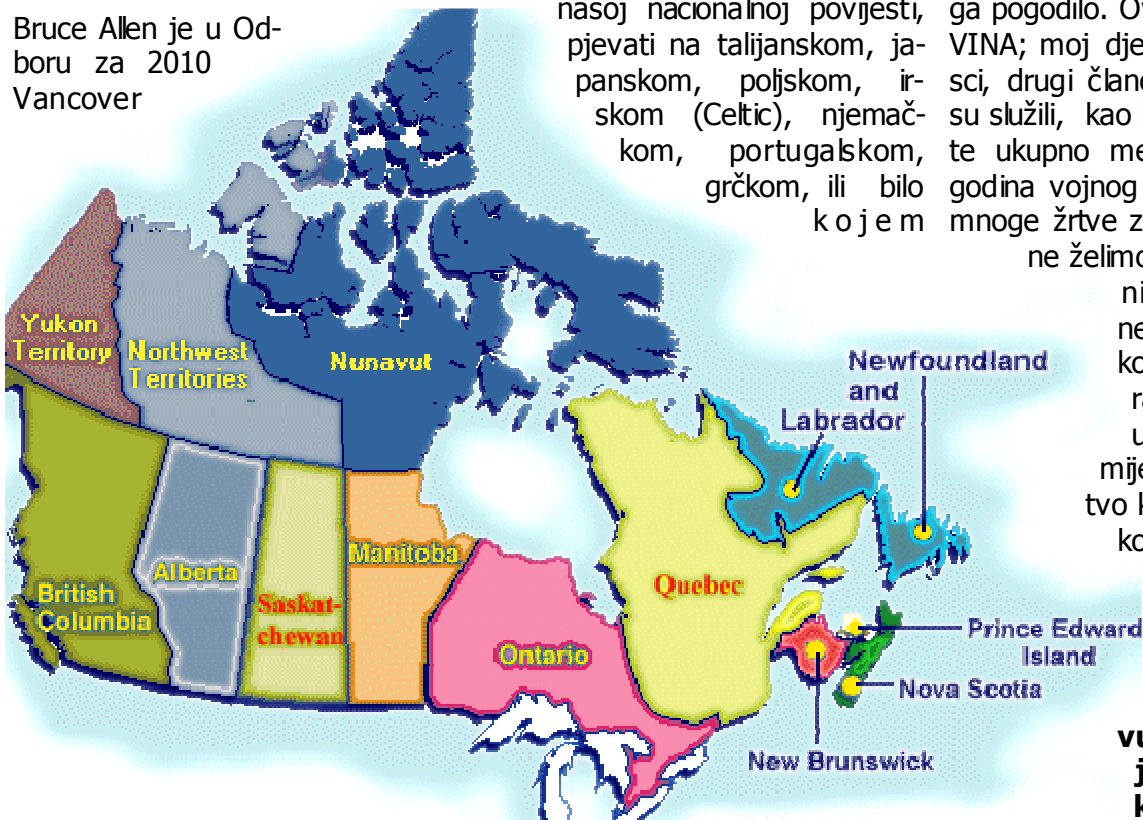
Molimo pročitajte i prosljedite brojnim Kanađana kojih se možete sjetiti - hvala vam!

Errare Humanum Est

MI SMO PONOSNI KANAĐANI

Bruce Allen je u Odboru za 2010 Vancouver

Olimpijadu, a neki novi Kanađanin (poimence Hindi's/Indijac) **traži da ga se odstrani** zbog njegovog komentara navedenog u nastavku:

"Žalim, ali kad sam čuo da hoće pjevati Nacionalnu Himnu na hindi jeziku (sjeveroindijskom jeziku) na 2010 Olimpijadi – bilo mi je

dosta. Ne ovdje, ili bilo kada u našoj nacionalnoj povijesti, pjevati na talijanskom, japanskom, poljskom, irskom (Celtic), njemačkom, portugalskom, grčkom, ili bilo ko je m

ni malo iznenađen ako je to nekoga pogodilo. Ovo je MOJA DOMOVINA; moj djeda služio je u vojsci, drugi članovi obitelji također su služili, kao i moja supruga i ja, te ukupno među nama ima 56 godina vojnog staža. Mi smo dali mnoge žrtve za našu domovinu i

ne želimo se osjećati obveznim dozvoliti nekim nepozvanim ljudima, koje smo dočekali raširenih ruku, da utječu na nas i da mijenjaju naše društvo kako bi ličilo onome koje su oni tako odlučno ostavili i došli ovamo!

Ako podupirete ovu veliku državu, oglasite se prije nego li bude kasno!

drugom jeziku zbog emigranata. Himna je napisana na engleskom, prilagođena francuskom, i trebala bi biti pjevana riječ po riječ kako je napisana."

Na vijestima je bila predstavljena naša nacionalna himna, u prijevodu na indijski, a što nije bilo ni blizu nacionalne himne. Ja nisam

Molimo Vas prosljedite ovo s dodatkom.

Ja nisam protiv emigranata. U stvari ja vjerujem da nam ih treba još više. Moji su predci bili emigranti. Dođite kao i svi ostali. Nađite jamca, mjesto za smještaj, dobijte posao, plaćajte porez, živite po zakonu i **naučite jezik**, kao što su to učinili svi drugi emigranti u prošlosti - ŽIVJELA KANADA!

Vrijeme je da svi podržimo Bruce Allena i da bacimo u otpad politiku pretjerane korektnosti. Njegov osvrt je sve drugo, osim da bi bio rasistički, mada ima i previše osjetljivih 'Novih Kanađana' koji pokušavaju promijeniti sve što smo držali svetim.

Jeste li vi dio toga problema? Razmislite malo o ovome: ako ne želite prosljediti ovaj tekst, bojeći se da nekog ne uvrijedite, hoćemo li onda ostati zemlja **izbora** i ostati Kanada, ako nastavimo s promjenama koje nam nameću

Foto vojnik uz simbol Olimpijade

ljudi iz drugih država koji su došli živjeti u Kanadu samo zato što je ovo država njihovog izbora?

Razmisli malo o ovome!

EMIGRANTI, A NE KANAĐANI,
TREBAJU SE PRILAGODITI!

Vrijeme je da Kanađani progovore. Slažete li se? Onda prosljedite dalje.

A ako ne slažete? Izbršite i požet ćete ono što ste posijali samo zato što ste bili komotni!

ŽIDOV - PISATI UVIJEK VELIKIM SLOVOM

Mladem Schwartz, Zagreb

Piše: židov Ljubo R. Weiss (opet iz grada s ustaškim imenom „Zagreb“), JL 3. VIII 2009

[Upadice dopisao: Mladen Schwartz]

ŽIDOV – UVIJEK VELIKIM SLOVOM (*Ma nemoj, ne bi možda najvećim? Čudo da nije zatražio i pisanje svakoga „ž“ veliko, kako bi se izbjegao antisemitizam: Žena, Životinja, lažac, tužba, puž, Žaba, Zohar...!*)

Već dulje vrijeme želim pisati Uredništvu Jutarnjeg lista na tu temu, a to činim sada nakon čitanja članka pod naslovom "Njemačka će platiti veće odštete židovima". (*Zašto o tomu ne piše: da Nijemci naime već po stoti put plaćaju holokaustični porez židovskim lihvarima za nepočinjeni zločin?! To za Weissa, dakako, nije skandal, to je nešto po sebi samorazumljivo! Od zločinačke židovske velepljačke važnije mu je malo „ž“! Baš kao što mu je, u jeku Domovinskoga rata na*

život i smrt, bilo najvažnije od Slobodana Langa zahtijevati da Dinku Šakiću zabrani (!?) davanje intervjuâ!)

Radi se o pisanju riječi 'Židov' malim slovom što se prakticira u ponekom hrvatskom listu, a ima čak i TV kanala koji titlujući (*Lijepo li riječ!*) strane filmove također 'Židov' pišu kao 'židov'.

Do 1991. godine bilo je to nezamislivo (prvo stoga što se i u Hrvatskoj koristila riječ Jevrej da bi se izbjegla negativna konotacija koju riječ Židov ima (*Umjesto da izbjegne srpsku riječ „jevrejin“, Weissu je do izbjegavanja „negativne konotaci-*

je“ hrvatske riječ, pa stoga i same te hrvatske riječi!) i to zbog dva razloga - kao podsjetnik na vrijeme progona u tzv. NDH (*Bez toga ne može! Nu onda „negativnu konotaciju imaju i riječ „Srbin“, „bomba“, „Zagreb“, koje su također korištene u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, neke od njih i u službi rata i „genocida“, zar ne?*), a i stoga što neke negativne riječi u hrvatskom jeziku završavaju na -đov (*Valjda na -ov!?*) (lopov, lažov (*Nije hrvatska riječ; hrvatski se kaže „lažac“ ili „lažljivac“; nu Weiss zaboravlja omiljelu riječ svojega idola Mesića, „špiclov“!*), nitkov...).

Priviknuvši se ipak na hrvatsku riječ 'Židov' (*Možemo si zorno predočiti Weissove duševne patnje dok se nije uspio priviknuti na hrvatsku riječ*), suočavamo se kako se (*Krasnoga li stila!*) sve učestalije prakticira malo slovo pri označavanju židovske vjere i naroda.

Zanimljivo je ipak da u istom broju Jutarnjeg lista (24. 7. 2009.) kada se preporučuje knjiga za ljetni odmor izraelskog autora

Amosa Oza jedan od ponajboljih hrvatskih književnika (**Brat u hrvatožderju; similis simili gaudet!**) i kolumnist Jutarnjeg lista Miljenko Jergović rabi riječ Židov pišući je isključivo velikim slovom. (**Zašto bi trebalo biti tako „zanimljivo“ da „ipak“ zloglasni jugoid i židoljub bata-Jerga i pravopisno odaje počast „izabranu narodu“?!**)

Istina i Anićev (**Anić – Goldsteinov! Lijepa družba!**) rječnik hrvatskog jezika (zajedničko izdanje Jutarnjeg i Novog libera (**Lijepa družba!**)) dopušta i jednu i drugu mogućnost (**Vjera malo, nacija veliko – što bi tu trebalo biti tako čudno i komplicirano?!**), no o tom pitanju trebala bi se povesti rasprava u židovskim krugovima (**A tako, da židovi po svom ukusu još jednom odlučuju i o hrvatskom pravopisu!**), pa tek onda eventualno mijenjati praksa (**Po onoj: žido locutus, causa finita!**).

A ta bi rasprava, pretpostavljam, pokazala da je kod Židova nemoguće razdvajati vjeru i narod (pripadništvo židovskom narodu) (**Vidi vidi!**).

Židovi svi pripadaju židovskom narodu (**Rasizam! Ne može li židov biti Nijemac, Francuz, Hrvat...?!**) dok ne i automatski židovskoj vjeri (**Pa naravno!**) jer je jedan vrlo mali dio (**Od kuda sad ovo?! Istina je obratna: šaka židova uistinu su židovski vjernici, ostalo je puko prenemaganje i isprazna tradicija!**) sekularno (ateistički, agnostički... (**A kršćanski?**)) opredijeljen.

Kako nije lako odrediti u tekstovima da li se rabeći 'Židov' misli na

njegov vjerski ili narodnosni sadržaj (**Zašto ne bi bilo lako? Vidi se iz surječja! Ali je Weissu potrebna mistifikacija za njegovo veliko „ž“!**), mišljenja sam, valja pisati ime Židov isključivo velikim slovom (**Quod erat demonstrandum!**) kao što se to radi sa svim nazivima naroda (**Dakle židov je sad samo narod, ne i vjera!?**). Nije mi poznato da ovaj dvojaki način pisanja postoji i u drugim jezicima gdje postoje imenice koje se pišu velikim ili malim slovom (npr. da se 'Jevrej' piše i kao 'jevrej'). (**Ne piše se dvojako jer i vjera, kao u engleskom, dobiva početno veliko slovo, dočim su Srbi kao židovski saveznici gorljivi židoljubi. Bolja je usporedba s bosanskim M/muslimanima, dakako samo u formalnom pravopisnom pogledu, jer muslimanske nacije nema.**)

Svi mediji (portali, tiskovine i sl.) hrvatskih Židova isključivo pišu

Pisanje riječi Židov malim slovom u meni izaziva nelagodu (**To je, uz Šest Milijuna, svakako dostatan razlog za promjenu hrvatskog pravopisa!**), a vjerujem i kod većine sunarodnjaka (**Pa što!**) i može se protumačiti kao omalovažavanje najstarijeg (**Koje li židovske arogancije!**), a još živućeg (**Kako sad to?! Pa zar se nije holo dogodio?!**) biblijskog naroda.

Zaključno na ovu nastranu, koliko i drsku bljuvotinu valja nadopisati da se riječ „ž/židov“ ne piše ni malim niti velikim slovom, nego se piše olovkom, perom, strojem ili računalnom tipkovnicom. Riječ se eventualno može pisati s ovakvim ili onakvim slovom (to nije stvar antisemitizma ili filosemitizma, nego pismenosti ili nepismenosti); u pitanju je, uostalom početno slovo, što Weiss prešućuje.

A ako smo već kod pravopisa, zapravo bi riječ „židov“ trebalo pisati uvijek s početnim malim „ž“, jer, više negoli narodnost ili religiju, ta riječ označava stanovište svjetonazor, ideologiju (svjetske nadvlasti, cionističke bahatosti i pokoravanja gojskih naroda), te ju u tom pogledu valja izjednačiti s riječima kao što su „liberalizam“, „komunizam“, „nudizam“ ili „vegetarijanstvo“.

Očekujem da „Jutarnji list“ kao slobodoljubivo demokratsko glasilo ovaj moj komentar svakako objavi!

U Zagrebu, dne 5. kolovoza 2009

Židov velikim slovom (**Kojeg li čuda!**), a pravopisni programi instalirani u našim kompjutorima naznačuju pisanje riječi 'židov' kao pravopisnu pogrešku (**Židoljubni programi; uostalom je i „pogreška“ pravopisna pogreška!**).

TRI NAJVEĆE HRVATSKE OBLJETNICE KOJE PADAJU NA DAN 8. LISTOPADA (3)

mr. sc. Dragan Hazler, Basel,
Švicarska

To su:

Prva - Obljetnica krunidbe posljednjeg velikog hrvatskog kralja Dmitra Zvonimira, 8. listopada 1075. godine u Solinu.

Druga - Rakovički ustanak, 8. listopada 1871. godine pod vodstvom najvećeg ustaše svoga vremena Dr. Eugena Kvaternika.

Treća - Proglašenje neovisnosti države Hrvatske od velikosrbske Jugoslavije i svih njenih republika i pokrajina, dana 8. listopada 1992. godine u Zagrebu.

Čestitam svekolikom Hrvatskom narodu u domovini Hrvatskoj, na prostoru povijesne Hrvatske i u dijaspori cijelog svijeta ove tri ponajveće povijesne obljetnice, uz istaknutu želju za slogu svih Hrvata jer samo složan narod može državu graditi i njome suvereno vladati bez tutorstva izvana!

Da se ne bih udaljio maštovitim pisanjem o ovim ponajvećim hrvatskim obljetnicama poslužiti ću se povijesnim prikazima preuzetima iz interneta, kako slijedi:

Dan proglašenja neovisnosti države Hrvatske od velikosrbske Jugoslavije - Svečanom sjednicom Hrvatski Sabor obilježio je Dan neovisnosti, 8. listopada

SJEĆANJE NA 8. LISTOPADA 1991.

Hrvatska slavi Dan neovisnosti

Datum 08.10.2009 09:32 - autor:
Hina / portal.hr

Hrvatska danas slavi Dan neovisnosti, državni blagdan u znak sjećanja na 8. listopada 1991., kada je Hrvatski sabor jednoglasno donio odluku o raskidu svih državnopravnih veza s bivšom SFRJ.

Sabor je tada, prije 18 godina, utvrdio da Republika Hrvatska više ne smatra legitimnim i legalnim ni jedno tijelo dotadašnje SFRJ, te da ne priznaje valjanim niti jedan pravni akt bilo kojeg tijela koje nastupa u ime bivše federacije, koja više kao takva ne postoji.

Ta je odluka donesena tri mjeseca nakon Brijunske deklaracije, kojom se Hrvatska obvezala na tromjesečnu odgodu samostalnosti i suverenosti, na zahtjev Europske zajednice, koja je tražila da se jugoslavenska kriza pokuša riješiti mirnim putem.

Na dan kad je taj moratorij istekao, 7. listopada, zrakoplovi JNA bombardirali su tadašnju rezidenciju hrvatskog predsjednika u povijesnoj jezgri Zagreba, kad su se od sigurne pogibije samo pukom srećom spasili predsjednici Hrvatske te ondašnje savezne države i Vlade Franjo Tuđman, Stjepan Mesić i Ante Marković. U napadu koji je izveden u 15.03 sati poginula je jedna osoba koja se zatekla ispred obližnjeg restorana, a četiri su lakše ozlijeđene.

Osim navođene rakete koja je eksplodirala u dvorištu Banskih dvora, pogodeno je još nekoliko

zgrada u susjednim ulicama, počinjena je velika šteta na spomenicima kulture i oštećeno više automobila. Pogođena je bila i rezidencija tadašnjeg švicarskoga konzula, no nitko nije bio ozlijeđen.

Zagreb je cijeli taj dan bio pod zračnom uzbunom, a dan ranije, kao svojevrsni uvod u napad na Banske dvore, raketirani su trafostanica Mraclin i sportski aerodrom u Lučkom.

Zbog tih okolnosti, te mogućih novih zračnih napada na Zagreb, povijesna sjednica svih triju saborskih vijeća održana je 8. listopada 1991. godine u podrumu Inine zgrade u Šubićevoj ulici 29 u Zagrebu.

Samo jedna pripomena:

Država Hrvatska se nažalost ne razvija onako, kako bi to htjeli domoljubni, gospodarstveni, slobodoljubivi i državotvorni Hrvati jer je u svima strukturama vlasti zadržan antihrvatski komunistički duh, a na Pantovčaku i protuhrvatski udbaš. Zato na predstojećim predsjedničkim izborima, otvori oči Hrvatski narode i ne biraj nijednu kandidatkinju i nijednog kandidata iz pripadništva dosadašnje vladajuće strukture, jer su neposrednom tajkunskom pljačkom ili nemarom upropastili Hrvatsku, nego biraj mladog čovjeka bez komunističkih tragova u svojoj savjesti. Jedan od poštenjaci, koji zadovoljava sve hrvatske potrebe je jedino prof. dr. Josip Jurčević. Njemu dajmo svoj glas za hrvatski razvoj i spas!

Složio, osim uvoda i pripomene, prema gore navedenom izvoru mr. sc. Dragan Hazler - Basel, 8. listopada 2009.

MUSLIMANI JUGOISTOČNE EVROPE (6)

Ahmet Alibašić, Sarajevo
(pisano na bosanskom jeziku)

Prema jednom turskom planu, beogradskog grada i varoši, do šanca koji potiče iz 1863. godine u kojem su ucrtane sve zgrade sa oznakom etničke pripadnosti njihovih vlasnika i 172 važnija razna objekta, među kojima 12 džamija i tri tekije, kako slijedi:

Hasan-pašina džamija u Donjem gradu,

Sultan Mehmeda džamija u Gornjem gradu,

Sultan Mustafina džamija,

Ali-pašina džamija,

Bajrakli džamija,

Reis-efendijina džamija,

Laz-oglijе džamija,

Jahja-pašina džamija,

Deftedarova džamija,

Laz-hadži Mahmuda džamija,

Kizlar-agina džamija,

Bajram-begova džamija,

Šejh Hasana-efendije tekija,

Šejha Muhameda tekija,

Šejha Hafiza Mehmedova tekija.

U planu nisu ucrtane džamije koje su se nalazile na periferiji varoši.

Slučaj na Čukur česmi, ulične borbe i bombardiranje Beograda 1862. godine ubrzalo je zaključenje sporazuma o konačnom odlasku Turaka iz Beograda i tadašnje Srbije.

Po članu 1, stav 2, "Kanličkim protokolom od 4.9.1862. godine bilo je predviđeno: da će vjerske građevine i grobovi koje ostavlja

Novosagrađena džamija u Subotici

muslimansko stanovništvo, napuštajući mjesta koja je do sada držalo, na osnovu vjerskih prava, biti poštovani sa svima obzirima". Po članu 1, stav 3, predviđeno je rušenje jednog dijela varoši "nastanjenog skoro isključivo muslimanima radi bezbjednosti beogradske tvrđave, a Porta se obavezala dati obeštećenje i turskim i srpskim vlasnicima". Prilikom toga "čišćenja" 1863/64. godine porušene su i dvije džamije: Sultana Mustafe i Ali-paše.

Otkupna suma "u ime sviju naknada" za muslimanska imanja iznosila je, prema ugovoru zaključenim sa Portom, 1865. godine 9 milijuna pjastera.

Iseljenjem "turskog" življa iz Beograda 1867. godine (među kojima je veliki broj bio slavenskog porijekla sa prezimenima: Bajraktarević, Bošnjak, Smederevac, Kokić, Islamović i druga) počeo je žalosni neslućeni kraj beogradskih džamija. Kako navodi Felix Kanitz "gde kad bi noću slučajno eksplodirale mine rušeći džamije koje su ometale regulaciju".

Da je tada bilo boljeg razumijevanja između dva svijeta, istočnog osmanlijskog i zapadnog evropskog, međusobne koegzistencije, tolerancije i trpljenja, između dviju konfesija - hrišćanske i islamske, ne bi došlo do antagonizma, međusobnog uništavanja, razaranja i pljačkanja. Mi bi se danas u Beogradu, divili još nekom muslimanskom sakralnom objektu – bogomolji, sa visokim munarama, koje bi paralelno tmurne vidike i opominjale nas da su ih ljudske ruke, a možda i ruke naših daljnjih rođaka gradile u jednom burnom – prolaznom vremenu. **Ova-ko je Beograd neslavno doživio sudbinu prije 125 godina, poput ranijih gradova Budima, Gera (Džera), Pečuha, Osijeka, Slavonske Požege, Iloka, Knina, kao i mnogih drugih gradova srednje Evrope u kome su pod utjecajem "civilizirane" Evrope prije 300 godina porušeni svi muslimanski objekti osim malih izuzetaka.** To nas vrijeme podsjeća na današnje prilike u Bosni i Hercegovini, gdje je pod kontrolom Karadžićeve vojske i vojske HVO-a porušeno oko 1.000 dža-

mija, među kojima oko 30-tak značajnijih objekata izgrađenih u XV i XVI stoljeću, koji su bili pod zaštitom države i UNESCO-a kao vrhunski spomenici kulture.

Kosovo

Islam je na Kosovo ušao na velika vrata bitkama na Kosovu 1389. i 1448. **i nikada ga više nije napustio**, pa ni onda kada su ga napustili njegovi zaštitnici Osmanlije 1912. Prije toga Kosovo su dva puta nakratko zauzimali Austrijanci 1689. i 1737. Kada su Srbi i Crnogorci okupirali Kosovo 1912., činili su sve da ga očiste od muslimana. **Realne procjene govore o 25.000 ubijenih muslimana, uglavnom Albanaca u Prvom Balkanskom ratu 1912.-1913. i oko 120.000 iseljenih u periodu 1912.-1915.** Nakon samo tri mjeseca

r a t a

1912. u

Uroševcu

su ostala

svega tri

muslimana

starija od pe-

tnaest godina.

Na hiljade muslimana i muslimanki je pokršteno i silovano. Pravilo dana je bilo: protiv muslimana je sve dozvoljeno – ne samo dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

Pravilo dana je

bilo: protiv muslimana je sve

dozvoljeno – ne samo dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

dozvoljeno već i poželjno i zapovijedeno.

1915. do 1918. Kosovo okupirano od Austro-Ugarske i Bugarske. Mnogi su ove snage, a posebno Austrijance, dočekali kao oslobođioce. Porazom Austro-Ugarske u Prvom svjetskom ratu Srbija ponovo okupira Kosovo i počinje iseljavanje Albanaca i naseljavanje Srba pa se **udio srpskog stanovništva regije sa 24% 1919. popeo na 38% 1928. godine.** Albanska zemlja je u više navrata u periodu 1919.-1935. sistematski otimana i dijeljena srpskim kolonizatorima.

Takozvanim 'džentlmen-

skim sporazumom' sa

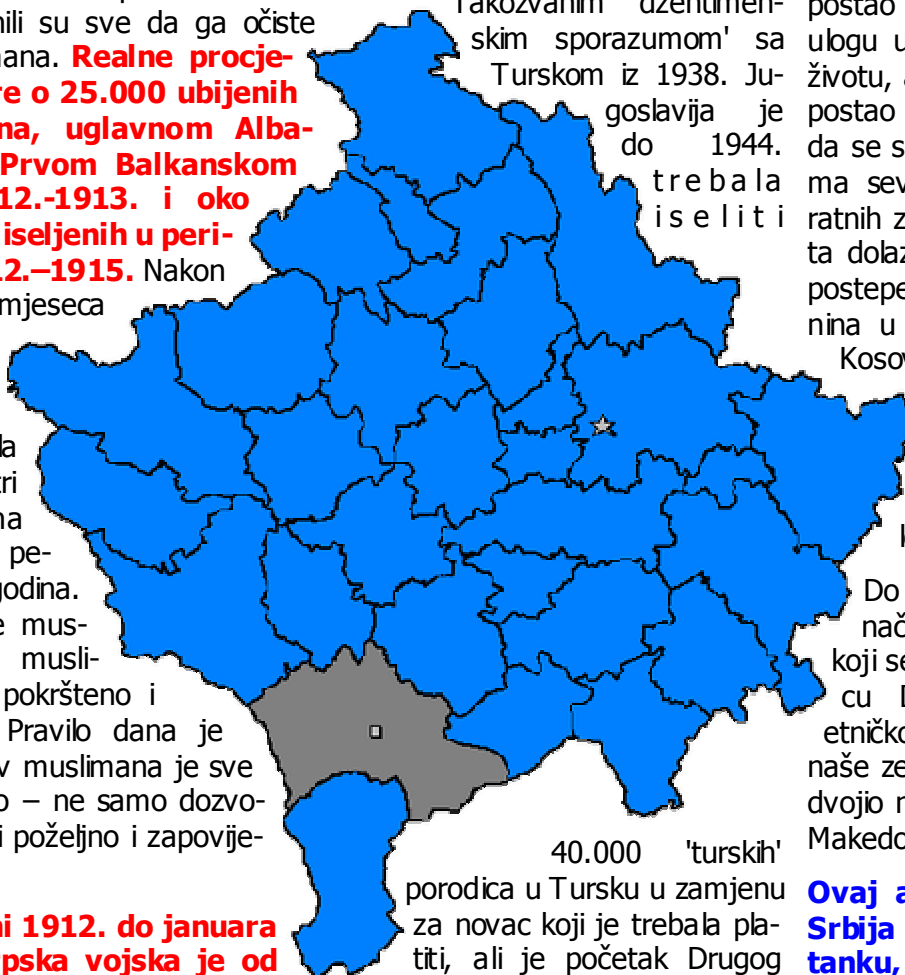
Turskom iz 1938. Ju-

goslavija je

do 1944.

trebala

iseliti

40.000 'turskih'

porodica u Tursku u zamjenu

za novac koji je trebala pla-

titi, ali je početak Drugog

svjetskog rata i okupacija Ko-

sova od strane Italije, Njemačke i

Bugarske osujetila realizaciju tog

sporazuma. On će biti obnovljen u

vrijeme ministროvanja i terora

Aleksandra Rankovića 1953. **Ra-**

čuna se da je u periodu 1918.

-1941. sa Kosova iseljeno oko

150.000 Albanaca muslimana.

Intelektualno respektabilnim ise-

ljavanje Albanaca i ostalih muslimana pokušali su učiniti brojni srpski intelektualci među kojima su se istakli akademik Vaso Čubrilović (1944.) i književni nobelovac **Ivo Andrić.**

Vladin centar u Prištini

Vasa Čubrilović napisao je memorandum za Stojadinovićevu vladu kome predlaže putove u rješavanju albanskog problema na sledeći način.

"Problem Arnauta u našem nacionalnom i državnom životu nije postao juče. On je igrao veliku ulogu u našem srednjevekovnom životu, ali od sudbonosne važnosti postao je od konca 17. veka, kada se srpske mase iseljavaju prema severu iz nekadasnjih starih ratnih zemalja, a na njihova mesta dolaze albanski brđani. Oni se postepeno spuštaju sa svojih planina u plodne kotline Metohije i

Kosova i nadirući prema severu

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

šire se u pravcu Zapadne i Južne Morave; preko Šar planine spuštaju se prema Pologu, a odatle prema Vardaru.

Do 19. veka stvorio se na taj način albanski trougao, klin, koji se, oslanjajući se na osnovicu Dobar-Rogozna na svoje etničko zaleđe duboko zabio u naše zemlje, dopro do Niša i razdvojio naše stare raške zemlje od Makedonije i doline Vardara...

Ovaj albanski klin počela je Srbija kresati još u prvom ustanku, isterujući najsevernija naselja albanska još od Jagodine."

"Ostali deo albanskog trougla imala je dužnost da razbije naša današnja država od 1918. godine na ovamo. Ona to nije uradila. Ima više razloga za to, a mi ćemo ovde navesti samo nekoje važnije:

USPOSTAVA HRVATSKE DRŽAVE, dr. FRANJO TUĐMAN, TUĐMANIZAM I DETUĐMANIZACIJA (31)

Marko Francišković, HRVATSKA KNJIGA OPSTANKA, ulomci

Kao čovjeka koji je bio državnik, Tuđmana bi se moglo pokušati razumjeti jednom Nitzscheovom mišlju:

"Što bi drvo htjelo više gore u visinu i u svjetlost, utoliko snažnije njegovo korijenje teži k zemlji, naniže, u tamu u dubinu – u zlo".

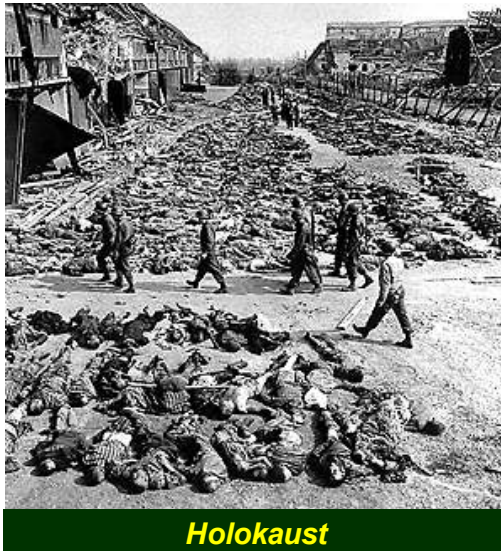
Misao je to koju sam Tuđman navodi neposredno ispod možda najvažnijeg podnaslova u njegovim "Bespućima". Podnaslova izrazito znakovitog naziva: "U sjeni 'holokausta'". Od Tuđmana stavljeni navodnici uokolo holokausta kao riječi, navodnici koji su se vidno isticali visoko na vrhovima stranica cijelog navedenog poglavlja, vjerojatno su više smetali moderne isljeditelje svjetonazorne pravovjernosti liberalnog parlamentarizma i cijelog sekularizma od samoga sadržaja zapisanoga u knjizi. Još se usuditi povezati 'holokaust' s Nitzcheom koji je sam dovoljno kontroverzan po pitanju tumačenja židovstva i gledanja na tzv. problematiku židovskog pitanja.

Tuđmanov državnički rad i njegovo zalaganje za Hrvatsku bilo je ono što traži uzdizanje u visinu i svjetlost, ali neizbježno posnažuje i ono što navodi prema zemlji, u tamu i dubinu. Razapet tima dvjema spojenim oprečnostima Tuđman ipak odrađuje svoju misiju uskrsnuća hrvatske države kojoj je posvetio svoj život.

Stoga, sve u svemu, sam tuđmanizam je imao i dobre i loše stra-

ne, ali je nadasve bio nužan i na koncu ipak plodonosan po pitanju ostvarenja hrvatske države, a to je ipak ono najvažnije, što mu je i bio smisao.

Detuđmanizacija je s druge strane destruktivna, po naciju i državu pogubna, i što je najvažnije, nema nikakve nužnosti za detuđmanizacijom nego postoji nužnost da je se kao jednu podvalu u potpunosti odstrani iz javnog života nacije i države.

Holokaust

Tuđmanizam treba objektivno valorizirati kao pretežno državnički pozitivnim, a nedostatke iskoristiti kao nastavno gradivo kojim učimo što i kako u buduće raditi bolje i bez ponavljanja starih grješaka. Detuđmanizaciju i detuđmaniste mora se dovesti u takvu poziciju da se na njima primjene njihovi vlastiti recepti koje predlažu u odnosu prema Tuđmanu i tuđmanizmu. Moglo bi se reći da od detuđmanizacije sada treba početi s **retuđmanizacijom** koja na hrvatski prostor agresivno očišćen od svakog dobrog tuđmanizma, sada vraća Hrvatskoj upravo ono što je u njemu bilo dobro, a posprema u povijest ono loše i opraš-

ta kao što to kršćanska ideja oporosta nalaže.

Posljednje Tuđmanovo iskušenje

Kada se pogleda Tuđmanova biografija potrebno je posebnu pažnju posvetiti pitanju Tuđmanovog vjerskog opredjeljenja jer se po tome mogu najbolje razumjeti Tuđmanovi državnički postupci. Načelno bi se moglo reći da je svu puninu vjere Tuđman prihvatio u vremenu svoje rane mladosti i na samome koncu svojega života. Sve ono između određeno je jednim vjerskim odstupanjem u koje je najprije doveden mladenačkim potpadanjem pod utjecaj marksističkih shvaćanja, a potom radikalnim revidiranjem tih shvaćanja spomenute 1966. godine kada se socijalizam zamjenjuje kapitalizmom.

Ta transformacija ništa ne donosi po pitanju odnosa prema vjeri jer se u oba slučaja radi samo o dvije strane iste medalje, tj. o sekularnim varijacijama na istu temu. Tako Tuđman i dalje ostaje vjerski neprosvijetljen, ali to po dušu opasno stanje ipak biva promijenjeno u doslovce posljednjem trenutku. Ta transformacija vidljiva je kroz Tuđmanov odlazak u Mariju Bisticu, Vatikan kod Svetoga Oca i pohod na Medvedgrad na Oltar domovine. Teško je to racionalno dokazati, ali ukoliko se gledaju samo televizijske snimke tih posjeta, posebno ona iz Marije Bistrice, vidljiva je velika promjena na Tuđmanu kao čovjeku koji prije ne vjeruje, a sada je povjeroval, sada je konačno uvidio istinu o svetosti Crkve i sve što po tome proizlazi.

M. A. CREMO, R. L. THOMPSON: ZABRANJENA ARHEOLOGIJA

Tomislav Nürnbergger, Zagreb

Michael A. Cremo, Richard L. Thompson: Forbidden Archeology (The Hidden History of the Human Race)

Auktori pretvaraju u prah i pepeo tzv. "Teoriju evolucije" o nastanku i starosti ljudske vrste!

Već sam dugo znao da svaki znanstvenik koji se usudi tvrditi da je u sjevernoj Americi postojao čovjek prije više nego 12.000 godina, može očekivati potcjenjivanje, prijetnje i na kraju uništenje karijere, što je obilno dokumentirano u ovoj knjizi!

Na preko 900 stranica auktori opisuju niz slučajeva zataje, prijetnje, otpuštanja s posla i drugih metoda nijekanja svih arheoloških otkrića koja nisu u skladu s "teorijom evolucije". Zato su nalazišta anatomski modernog čovjek iz vremena prije Pleistocena (2 milijuna godina) proglašavana NONSITE, prešućivana i POTISKIVANA u službenim "stručnim krugovima", "jer ne zadovoljavaju svih šest za to nužnih uvjeta"! Naravno, SLUŽBENA "nalazišta" (*site*) *Australopithecusa* i mnogih drugih zadovoljavaju te iste uvjete neusporedivo manje i slabije, ali su svejedno uzimana kao SLUŽBENI "okaz" "teorije evolucije" prema kojoj je "čovjek prije 80.000 godina nastao u Africi prirodnim odabirom od majmuna"!

Knjiga u detalje opisuje sudbinu niza nalaza ostataka zarezanih (incised) kostiju,

kamenog oruđa i ljudskih kostura anatomski jednakih današnjem čovjeku, starih nekoliko stotina tisuća godina, nekoliko milijuna godina, nekoliko desetaka milijuna godina i na kraju okamenjene **tragove ljudskih stopala stare između 286 i 320 milijuna godina!**

Mnoga su nalazišta na sjevernom Američkom kontinentu, što je u suprotnosti s DOKTRINOM da je "čovjek stupio na Američko tlo prije najviše 12.000 godina!". U detalje je opisana sudbina "nepodobnih" izvještaja i njihovih auktora, na primjer sudbina Thomasa E. Leea, antropologa Nacionalnog Muzeja Kanade, koji je između 1951. i 1955. iskopavao *Sheguiandah* (Jezero Huron). Procjene o starosti nalaza su bile između 30.000 do 150.000 godina. Lee je bio otjeran i dugo godina bez posla, dok je njegov direktor Dr. Jacques Rousseau, koji ga je odbio otpustiti te je predložio publicirati monografiju o nalazu, sam bio otpušten i otjeran u egzil! Prihvaćanje nalaza bi značilo PONOVO napisati skoro svaku knjigu iz arheologije, **pa je nalaz morao biti uništen i bio je uništen!**

Pithecanthropus

Suprotan je primjer ideološki podobnog *Pithecanthropus*as, "čovjeka s Jave".

Eugene Dubois je 1891. istraživao na Javi. Dio lubanje, zub i poslije nađena, 45

stopa daleko, bedrena kost bili su "dokaz" o pronađenoj "karici" (missing link) između antropoida i čovjeka!

Ernst Haeckel (zbog falsifikata suđen na sveučilištu Jena!), nakon što je doznao od Eugene Dubois o njegovom "otkriću", poslao mu je telegrafsku poruku (str. 465.):

"Od izumitelja *Pithecanthropusa* njegovom sretnom otkrivaču!"

Sam Dubois je napisao u svojem izvještaju:

"*Pithecanthropus* je tradicionalna forma koja je, prema DOKTRINI evolucije, morala postojati između čovjeka i *antropoida*!"

U prosincu 1895. u Berlinu su se sastali ekperti iz cijelog svijeta da bi dali mišljenje o Duboisovom *Pithecanthropusu*. Predsjednik društva za Antropologiju, Etnologiju i Prehistoriju, Dr. Virchow je ODBIO predsjedati skupom! Švicarski anatom Kollman je rekao da je lubanja majmunova. Virchow je također rekao da je bedrena kost ljudska i da **lubanja i bedrena kost nemaju nikakve veze!**

"Nepodobni" nalazi priznatih znanstvenika iskopani *in situ* pod najrigoroznijim uvjetima bili su podvrgnuti teškim sumnjama i ismijavanju sve do potpune ignorancije i "zastare", dok su u isto vrijeme sumnjivi nalazi pod sumnjivim okolnostima, često amatera, dobivali veliki publicitet, sve-srdnu podršku i priznanje!

Tako je Duboisov *Pithecanthropusu* "rekonstruiran", premda najvažniji dijelovi lubanje NIKADA nisu pronađeni te je čak izložen i njegov "crtež"! **Sam Dubois se**

pred kraj života odrekao svog "otkrića", ali je *Pithecanthropus* već postao "besmrtn"!

Nadasve je zanimljiva uloga Fundacija, Carnegie, Rockefeller i Smithsonian. Službenici Smithsonian Fundacije Hrdlicka, Holmes, Sinclair i David L. Bushnell su na sve moguće i nemoguće načine osporavali nalaze kostura anatomske modernog čovjeka stare više stotina tisuća godina, pa sve do par desetaka milijuna godina, dok je Franz Weidenreich, supervisor iskapanja Pekinškog čovjeka, **"rekonstruirao" glavu *Pithecanthropusa* iz dijelova koji nisu pripadali istoj individui, pa čak ni istoj vrsti**, što je 30

godina poslije dokazao Groven S. Kranz (1975.)!

Tzv. "teorije evolucije" uvijek mi se činila toliko glupom da nije (bilo) vrijedno trošiti vrijeme na protu argumente, što se detaljnim opisima u ovoj knjizi pokazalo vidovito! Zapravo jedna jednostavna logika može dovesti do tog zaključka! Samo treba primijetiti da su **isti zagovornici marksizma, liberalizma, globalizma i tzv. "teorije evolucije"**, pa da se ima povjerenja u "teoriju evolucije", kao i u marksističku "teoriju i praksu"! Stara je istina da su tzv. "Darwinisti" palili laboratorije ne istomišljenicima, što nije smiješno, za razliku od doktri-

nalnog vjerovanja **da se upornim zalijevanjem, kaktus može pretvoriti u lopoč!** Ili bar to priznat!

U pozadini svih tih ideoloških smeća je tvrdnja o (ne)postojanju Boga!

Ako naime Bog ne postoji, onda sigurno i DESET BOŽJIH ZAPOVIJEDI ne postoje, pa je dakle UBITI, LAGATI, KRASTI, VARATI,... (samo) "stvar izbora"! A to je TOČNO što tzv. "liberalna demokracija" i "globalizam" OTVORENO PROMOVIRAJU kroz FILM, KNJIGE, NOVINE.

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (1)

Harun Yahya (pseudonim autora), Ankara

Uvod: Zašto teorija evolucije

Neki od ljudi koji su čuli za "teoriju evolucije" ili "darwinizam" mogu pomisliti da se ti koncepti tiču samo oblasti biologije i da nemaju značaja za njihov svakodnevni život. To je veoma pogrešno shvaćanje zato što, daleko više nego biološki koncept, teorija evolucije predstavlja **čvrstu osnovu jedne nepoštene filozofije** koja ima premoć i utjecaj nad velikim brojem ljudi.

Ta filozofija je "materijalizam", ona sadrži jedan veliki broj netočnih ili umjetnih pogleda o tome zašto i kako smo mi nastali. Materijalizam zagovara da ne postoji ništa osim materije i da je materija bit svega, i organskog i neorganskog. Pošavši od te premise, ona isključuje i odbacuje postojanje Uzvišenog Stvoritelja - Boga. Spuštajući sve na razinu materije, **ta filozofija transformira čov-**

jeka u jedno biće koje obraća pažnju samo na materiju i koji se odbacuje i okreće od moralnih vrijednosti bilo koje vrste. To je početak velikih nesreća koje će zadesiti čovjeka.

Šteta od materijalizma ne ograničava se samo na pojedinca. **Materijalizam nastoji ukinuti osnovne vrijednosti na kojima počivaju država i društvo i stvoriti jedno bezdušno i bezosjećajno društvo koje obraća pažnju samo na materijalno.** S obzirom da članovi takvog društva **ne mogu nikada posjedovati idealističke osobine i predstave kao što su patriotizam, ljubav prema bližnjima, pravda, odanost, poštenje, požrtvovanost i dobar moral,** društvenom poretku osnovanom od takvih pojedinaca suđeno je da bude razmrskan u kratkom

vremenu. Iz tih razloga, materijalizam je jedna od najozbiljnijih prijetnji osnovnim vrijednostima političkog i društvenog poretka jedne nacije.

Druga velika opasnost i zlo od materijalizma je u tome što on služi kao osnova anarhističkih i razdornih ideologija koje ciljaju na opstojnost države i naroda. **Komunizam, najistaknutiji od ovih ideologija, prirodan je politički produkt materijalističke filozofije.** Nastojeći uništiti svete pojmove kao što su država i obitelj, on predstavlja osnovnu ideologiju svakom obliku separatističkih akcija usmjerenih protiv unitarne strukture države.

Harun Yahya

Teorija evolucije sačinjava

takozvanu znanstvenu osnovu za materijalizam, od kojeg zavisi komunistička ideologija. Uzimajući teoriju evolucije kao referencu, komunizam nastoji opravdati sebe i predstaviti svoju ideologiju kao zvučnu i ispravnu.

To je razlog zbog kojeg je osnivač komunizma, Karl Marx, za Darwinovu knjigu Porijeklo vrsta, koja je postavila temelj teorije evolucije, napisao slijedeće: **"Ovo je knjiga koja sadrži osnove povijesti prirode našeg gledišta."**

Ustvari, materijalistički pogledi svake vrste, s Marxovim idejama na čelu, potpuno su propali jer je teorija evolucije, koja je zapravo jedna dogma iz XIX. stoljeća na kojoj materijalizam postoji, **apsolutno poništena zahvaljujući otkrićima suvremene znanosti.** Znanost je pobila i nastavlja pobijati materijalističke hipoteze koje priznaju samo postojanje materije i ničeg više. Znanost, također, demonstrira da su sva bića stvariteljski proizvod Jednog Superiornog Bića.

Namjera ove knjige je izložiti znanstvene činjenice koje jasno pobijaju teoriju evolucije na svim poljima i informirati ljude o prikrivenoj, krajnjoj i stvarnoj namjeri ove takozvane "znanosti" koja je, ustvari, samo obmana.

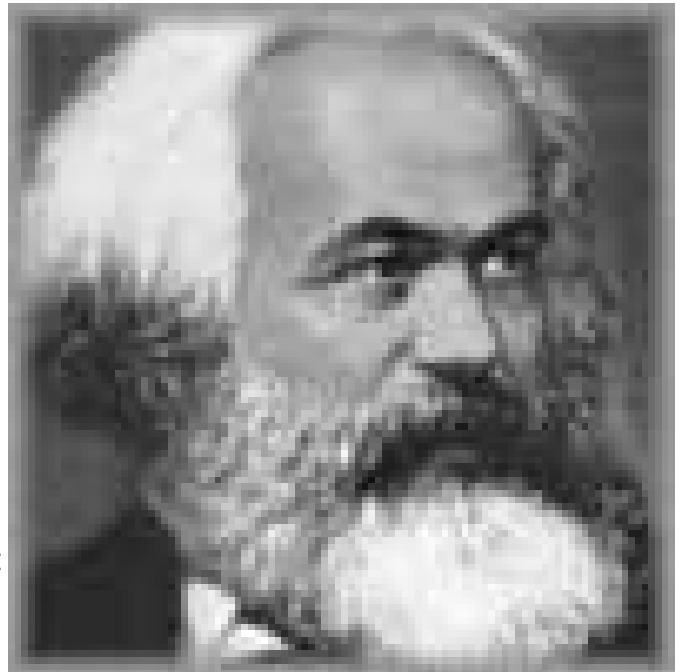
Treba naglasiti da evolucionisti nemaju odgovora na ovu knjigu i da oni ne će ni pokušati odgovoriti, jer su svjesni da će takav akt, jednostavno, pomoći mnogima **da bolje shvate da je teorija evolucije zapravo samo laž.**

HARUN YAHYA

Autor, koji koristi pseudonim Harun Yahya, je rođen 1956. godine u Ankari. Nakon osnovnog i srednjeg obrazovanja koje je stekao u Ankari, školuje se na fakultetu primijenjenih umjetnosti na Mimar Sinan sveučilištu i na filozofskom fakultetu Istanbulske sveučilišta. Od '80-ih godina naovamo, napisao je niz djela iz oblasti vjere, znanosti i politike. Autor je napisao veoma značajnih djela koja iznose neosnovanosti teorije evolucije, obmanjivačke metode evolucionista i mračne povezanosti darvinizma s krvavim ideologijama.

Pseudonim Harun Yahya je nastao u spomen i kao izraz poštovanja prema dvojici vjerovjesnika, Harunu i Yahyi, a. s., koji su se borili protiv demantirane židovske misli. Simbolika autorovog korištenja Resulullahovog pečata na koricama knjiga je u vezi sa sadržajem ovih knjiga. Pečat simbolizira Kur'an-i-Kerim kao posljednju objavu Allaha, dž. š., i vjerovjesnika, Muhammeda, a. s., kao hatem-ul-enbijaa. Sva svoja djela autor je, također, zasnovao na dva osnovna temelja: Kur'anu i sunnetu Muhammeda, a. s. Na taj način on ima za cilj da kaže "posljednju riječ" koja će, jednu po jednu, pobiti sve temeljne tvrdnje ateističke filozofije i u potpunosti ušutkati ateističke prigovore uperene protiv vjere. Resulullahov pečat je korišten kao dova namjere izgovaranja ove "posljednje riječi".

Karl Marx je jasno stavio do znanja da Darwinova teorija osigurava jedno čvrsto tlo za materijalizam, a time i za komunizam. On je kroz posvetu svog najvećeg djela, Das Kapitala (Kapital), također, izrazio svoje simpatije koje gaji prema Darwinu. Poklanjajući mu njemačko izdanje Kapitala, Marx je napisao: "Charlesu Darwinu od Karla Marxa, jednog vatrenog obožavatelja."

HRVATI I BOŠNJACI USUGLAŠENI GLEDE USTAVNIH PROMJENA U BIH

Predsjednik HDZa BiH Čović je ponovio da u ustavu sva tri naroda trebaju biti jednakopravna i da je dvoentitetska podjela BiH neprihvatljiva i neodrživa

Sanja Bjelica, www.politika.rs

Vođe bosansko-hercegovačkih Hrvata i Bošnjaka Dragan Čović i Sulejman Tihić izjavili su da su njihove stranke ostvarile visoku razinu suglasnosti kad su u pitanju ustavne promjene u Bosni i Hercegovini. Izaslanstva HDZa BiH i SDA jučer (16. listopada 2009.) su u Mostaru razgovarala o brojnim pitanjima koja će se naći pred političarima dva entiteta u nastavku pregovora o ustavnim promjenama u Bosni i Hercegovini koji će se održati 20. listopada u vojnoj bazi Butmir kod Sarajeva pod pokroviteljstvom SAD i Europske Unije.

"Ipak, kad bi to bilo tako, mi bismo samo otišli u Butmir i potpisali novi ustav, ali na žalost nije tako", rekao je Čović dodavši da se u zadnjih nekoliko dana u Mostaru, Sarajevu i Banja Luci mnogo puta moglo čuti da neka sva politička subjekta imaju usuglašena stajališta, ali da to uvijek i nije tako kada se dublje uđe u rješavanje problema.

Predsjednik HDZa BiH Čović je ponovio da u Ustavu sva tri naroda trebaju biti jednakopravna i da je dvoentitetska podjela BiH neprihvatljiva i neodrživa.

"Četiri načela za ustav koja smo potpisali u Prudu – gdje se radi o nadležnostima, funkcioniranju, državnoj razini vlasti i područnom uređenju – temelj su za koji misli-

mo da treba biti cjelovito definirano kao načelo ili pravilo s vrlo jasnim datumima kada treba što uraditi", izjavio je Čović nakon sastanka, dodavši da bi bio najsigurniji kada bi on, Tihić i predsjednik SNSDa Milorad Dodik prije Butmira mogli sjesti i "ispeglati" ponuđeno.

Na novinarsko traženje da prokomentiraju izjavu američkog veleposlanika u BiH Charlesa Englisha kako entitetsko glasanje trenutno ne može biti razmatrano, Tihić je odgovorio da će 20. listopada u Butmiru sva pitanja biti otvorena, ali da je drugo pitanje što će se moći dogovoriti.

Dragan Čović i Sulejman Tihić na sastanku u Mostaru

Čović je komentirajući navodnu prisnost s Dodikom rekao "nikad nije bio bliži Miloradu, nego što je sada Sulejmanu".

Vođa SDA Sulejman Tihić kaže da će njegova stranka podržati sve zahtjeve HDZa za jednakopravnošću hrvatskog naroda. On se još jednom založio za ukidanje entitetskog glasanja, utvrdivši da Republika Srpska entitetski veto koristi kao etnički. Pojasnio je da sada Hrvati ne mogu koristiti entitetski veto, Bošnjaci ga ne koriste, dok ga Srbi pretvaraju u etnički, te se založio da sva tri naroda imaju istu mogućnost odlučivanja, a da se za eventualne deblokade koristi mehanizam Ustavnog suda.

Upitan o mogućnosti ugradnje referenduma o pravu na odcjepljenje u novi ustav, Tihić je odgovorio na nema ništa protiv referenduma na razini države, dodavši kako niže razine vlasti ne mogu odlučivati o državnim pitanjima.

"Sva pitanja bit će otvorena, pa i entitetsko glasanje, a druga je stvar što ćemo se dogovoriti i za što ćemo imati potporu međunarodne zajednice. O mnogo toga mi se ne ćemo moći dogovoriti, ali tamo gdje budemo imali potporu međunarodne zajednice vjerujem da će se postići dogovor", rekao je Tihić.

On smatra da butmirski pregovori o promjenama Ustava Bosne i

Hercegovine moraju uspjeti, jer bi u suprotnom moglo biti ugroženo sve što je postignuto nakon Daytona, ne isključujući ni mogućnost sukoba.

"ako ne dođe do sporazuma, ja se bojim da bi stvari mogle krenuti nizbrdo, došlo bi do jače radikalizacije prilika, do još jačeg antidaytonskog djelovanja, koje se može vidjeti iz Republike Srpske,

I blokade rada ustanova, podjela i sukoba kojih je karakter teško predvidjeti, a još teže kontrolirati, jer nemamo ustanova koje to mogu raditi na državnoj razini", izjavio je Tihć.

Čović je rekao da netko u razgovore želi uključiti Tursku, Srbiju i Hrvatsku, ali da je najbitnije to o čemu će se dogovoriti političari unutar BiH.

OSVRTI SRPSKIH ČITATELJA

Problem je u Hrvatima i Bošnjacima

Zašto Hrvati i Bošnjaci ne srede odnose u svom entitetu, tako da jedni druge ne preglasavaju po etničkom načelu. Problem je u njima. Pokušavaju ga riješiti rasturajući Republiku Srpsku. (gradjanin)

Neka stručnjaci riješe problem

Hrvati smatraju da će uz pomoć 'kršćanske Europe' (čitaj: Vatikan) ostvariti sve što zamisle. Faktično sve hrvatske regije u Bosni i Hercegovini koje graniče s Hrvatskom su integralni dio Hrvatske ne samo u religijskom, kulturnom, jezičnom, nego i gospodarskom smislu. Dakle, Srbi su za njih nebitan čimbenik, kao i Bošnjaci. Oni se lukavo postavljaju između jednih i drugih i čekaju konačan

obračun između dvije suprotstavljene opcije, jedne srpske koja se bori za samoodržanje i dostojanstvo i druge muslimanske koja pod zaštitom panislamizma bahato traži koncesije od EU-USA osovine, koja je i sama zatočenik fundamentalnog islama na globalnom planu.

Poslovica kaže da je Vatikan stara čekalica, pa tako i djeca iz njenog stada poštuju navedeno načelo. Problem za Srbe bi mogao postati Dodik, jer on ipak nije uspio nametnuti se kao lider svih Srba u Republici Srpskoj, nego ostavlja dojam najboljeg domaćina. Zato ga ekipa s druge strane pokušava načeti uspoređujući ga s Miloševićem. On prkosi umjesto da ne ponavlja grješke Miloševića i da posao oko ustava i drugih stručnih pitanja prepusti srpskim ekspertima (ne samo iz svoje stranke), odnosno da kaže mi imamo stručnjake koji imaju kapacitet napraviti "najbolja građanska rješenja i za Republiku Srpsku i za Bosnu i Hercegovinu".

Samo jednom rečenicom tuširao bi sve one (konzervativne hrvatske stranke i populističke bošnjačke sa sumnjivim građanskim rejtingom) koji negiraju dostignutu razinu građanske svijesti u Srbiji i u Republici Srpskoj. EU-USA osovina ne gleda na Srbe kao na motor izgradnje građanskog društva.

Ona ih gleda kao kursor između kompromisne Evrope i "umjerenog islama" koji zasada stanuje u Turskoj i njenom okolišu. Guranjem naprijed pravih stručnjaka politički vrh Republike Srpske bi oduzeo sve argumente drugoj strani da remeti državotvornu izgradnju BiH i time dobio

prostor da se bavi onim za što je izabran razvojem i integracijom. Sveznajući političari nisu na cijeni u zapadnim demokracijama i samo oni koji se drže svojih sposobnosti i znanja (kao stari i mudri Solana) dugo stanuju u politici. (grozdan)

Koji stručnjaci?

A što mislite, Grozdane, tko bi priznao ekspertizu tih srpskih eksperata, pa čak da su među najuglednijim u svjetskim razmjerima i tko bi, po Vama, bili poimenično ti eksperti? (Miloš Kikić)

Uvezaše opet hrvatsku i muslimansku zastavu

Što, zar opet uvezaše hrvatsku i muslimansku zastavu da bi poništili Srbe u Bosni i Hercegovini? Koliko se sjećam tako je i započeo rat između tri "konstitutivna i ravnopravna" naroda u toj umjetnoj tvorevini, koja nikada nije bila država! (Petar Milovanović)

Treniraju nam živce

Bosna i Hercegovina nije ni prva ni posljednja europska 'klimava' federacija i ne vidim baš neki prevelik razlog da se digne ovolika buka oko svega toga. Od rata je prošlo veoma kratko vrijeme i ne treba da se previše 'treniraju' živci bilo koje strane. (P.S.)

LIDERI I SLJEDBENICI, MANIPULATORI I MANIPULIRANI

Sven Rustempašić i dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Kada je došlo do demokratizacije u SFR Jugoslaviji, odjednom su iz anonimnosti izmigoljile u prvi plan neke osobe, **muslimanskog porijekla**, koje su dobile mogućnost da kritikuju čak i komunizam, dok je to pravo bilo uskraćeno svim ostalim Bošnjacima! Njima je odjednom omogućeno da od tada (pa sve do danas) "bezbroy puta" nastupaju na TV u svim mogućim emisijama i da pišu svugdje i daju izjave koje se prenose u svim novinama i elektronskim medijima. To su bili (i ostali) **Muhamed Filipović, Zlatko Lagumdžija, Kasim Trnka, Hilmo Neimarlija, Zdravko Grebo, Ferid Muhić, Čazim Sadiković** To je bilo smišljeno postavljanje podobnih kadrova na čelo "muslimana", kreiranje budućih muslimanskih lidera.

Ništa tu nije bilo slučajno! To je na površinu izronila prva intelektualna postava SDB Jugoslavije (famozne UDBE) među **Muslimanima**, koja je kasnije, kada je došlo vrijeme, lansirala neke

katastrofalne zahtjeve i prijedloge u ime "Muslimana", kao što su "teritorija za Muslimane" umjesto "Republike BiH", "zelena transverzala", "bošnjačka Bosna" i slične podvale.

Sada, poslije dvadeset godina promocije tih podvala, imamo u Bosni i Hercegovini dosta ljudi koji su na stranputici, i koji govore o "Bošnjačkoj Bosni" i sličnim podvalama. Oni se dijele u dvije grupe. Prva grupa su veoma lukavi i strahovito organizovani velikosrpski agenti koji sve kontrolišu - a to su gore nabrojani "intelektualci" plus **Otac i sin Izetbegović, otac i sin Šaćirbegović, Omer Behmen, Siljadžić, Ganić, Tihić** itd. itd. Druga vrsta ljudi, koja je u većini, ali su sociološke analfabete, većinom **religiozni ljudi** koji su skloniji da vjeruju liderima nego da ih provjeravaju, koji nemaju pojma kako svijet funkcioniše i zato vjeruju "onima koji znaju", "važnim ljudima", "autoritetima". Oni su sljedbenici lidera, i ništa ne kreiraju. Oni imaju isključivo pacerska za njih specijalno servirana mišljenja o svemu. Oni su izmanipulirani da slijede one prve, manipulatore, "nacionalne vodje". **Ne može se za njih kazati da predstavljaju bilo kakvu ideologiju, npr, fašiste ili "naciste". Jer, kako može neko ko je npr. retardiran imati ikakvu ideologiju?** Za bilo kakvu ideologiju, čak i za fašizam ili komunizam mora postojati izvjestan nivo inteligencije. Zato, kada

se govori o političkim pokretima i shemama, uvijek se samo govori o onima koji kontroliraju, kreiraju, tu ideologiju, te pokrete i manipuliraju svoje sljedbenike.

Zato smo mi uvijek govorili samo o Aliji Izetbegoviću, Harisu Siljadžiću, Tihiću i ostalim liderima izdaje, a ne toliko o SDA, jer Alija, i njegova grupa su ti koji su kontrolirali i još kontroliraju sve.

Taj podmetnuti nam "muslimanski nacionalizam", koji je zatim **uvođenjem imena Bošnjak** preformuliran u "bošnjački nacionalizam" - a koji se manifestira **traženjem uvođenja "Bošnjačke nacije" i "Bošnjačke Bosne" tj. razbijanjem države Bosne i Hercegovine, jer Bošnjačka "nacija", tj. bošnjačka država bi bila samo nekoliko enklava, a nikako čitava BiH.** Brkaju se dvije potpuno različite kategorije, "narod" i "nacija". Narod je skupina ljudi koji imaju istu kulturu i čiji pripadnici se subjektivno osjećaju kao pripadnici dotičnog naroda, a nacija je isključivo sinonim za državu. Bošnjaci su narod koji **zajedno sa Srbima i Hrvatima ima svoju naciju**, a to je **država** Bosna i Hercegovina.

Traženje neke "Bošnjačke akademije nauka i umjetnosti", zatim traženje "teritorije za Bošnjake", "Bošnjačke Bosne" itd. samo je **uništavanje onoga što imamo**, Bosnu i Hercegovinu, i to od onih otvorenih velikosrba, pa do onih "Bošnjaka" kao što su razne neimarlije, cerići i slični. Na to se uhvatio jedan broj urođenih sljedbenika - ljudi koji ne znaju bolje nego da slijede "nacionalne

Franjevačka provincija Bosne Srebrene

vođe" odnosno grupicu četničkih agenata.

Što se tiče Hrvata, i njihova situacija je slična. **I mnogi Hrvati su politički analfabete, koji često rade u korist svoje šeste**, s tim što im je **stalo do hrvatstva i Hrvatske, mnogo više nego Bošnjacima do bošnjaštva i Bosne i Hercegovine**. Osim toga, HDZ-HVO Hrvati **u Hercegovini su 100% za treći entitet, i ne postoji nikakav Mesić koji ih može od toga odvojiti. Zato su njima prirodni saveznici - četnici**. Oni su bili krenuli za Tuđmanom

svjesno jer su neprijatelji BiH. Hrvati u Hrvatskoj su krenuli za Tuđmanom kao narod koji slijedi vođu, jer im se uspio prodati da je "Hrvatina", dok njihovo mišljenje o BiH nije presudno za njihovo ponašanje; **njima je BiH irelevantna**.

Procentualno veoma mali broj ljudi razmišlja o politici svojom glavom. Obično "narodne mase" slijede vođe i stereotipe. I onakav pismen, visoko civiliziran narod kao Nijemci, je slijedio Hitlera. Rusi su slijedili Staljina, a on je pobio više Rusa nego Hitler. Hrvati su slijedili svoga vođu Tu-

đmana. (Na žalost, Hrvati ne slijede Mesića onako kako su slijedili Tuđmana, jer Mesić nema monolitne medije iza sebe, a Tuđman je imao svu propagandu, uključujući i Srbijansku, na svojoj strani.)

Nažalost, najgore smo prošli mi Bošnjaci sa "našim" "nacionalnim vođama", jer slijedimo svoje smrtne neprijatelje, četničke agente koji uporno ukidaju državu Bosnu i Hercegovinu.

HRVATI U BOSNI ŽRTVOVANI IDEJI HRVATSKE NACIJE

fra Petar Jeleč, Franjevačka provincija Bosna Srebrena

Hrvatski narod u Bosni je žrtvovan ideji hrvatske nacije, on je raseljen, izdan i prevaren, i to prije svega **nemorálnim postupcima tadašnjeg hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana, Gojka Šuška i njihove desne ruke u Hercegovini Mate Bobana**. Kao što je 90-ih godina prošlog stoljeća Mate Boban po Šuškovim i Tuđmanovim instrukcijama dobro surađivao s Radovanom Karadžićem u izdaji i seljenju bosanskih Hrvata, tako danas predsjednik HDZ-a Dragan Čović odlično surađuje s Miloradom Dodikom, hvali njegovu od Hrvata i Bošnjaka očišćenu tzv. Republiku Srpsku i govori da sa Srbima nema nikakvih otvorenih pitanja.

Bosanska Posavina i bosanski Hrvati su za Čovića i nje-

govu stranku HDZ odavno završena priča: njega zanima samo treći entitet u Hercegovini koji misli dobiti šurovanjem s Dodikom u kojem bi onda vladao kao neprikosnoveni vođa, poput njegovog političkog uzora i istomišljenika u Republici Srpskoj.

Fra Petar Jeleč, član Franjevačke provincije Bosne Srebrene, teolog i povjesničar koji je doktorirao na papirskoj Gregorijani s disertacijom "Katolička crkva u BiH i NDH", u razgovoru za **tportal** komentira aktualnu situaciju u BiH, držanje Katoličke crkve i daje svoje viđenje položaja hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini.

Pitanje: Jesu li navijački neredi koji su potresli Bosnu i Hercegovinu kap koja je pretila čašu neizdrživog stanja u BiH, kao što se često ističe ovih dana u nastupima političara i medijskih analitičara? Cijela drama i dalje se nastavlja kroz etnički obojeno izvještavanje medija?

Odgovor: Navijački neredi i huliganstvo su jedan širi problem koji muči mnoge europske države jer jedan dio današnjih tzv. navijača odlazi na stadione s ciljem izazivanja nereda. Takvi sukobi se u RH znaju događati između navijača Dinama i Hajduka, kod nas u Bosni i Hercegovini recimo između navijača Čelika i Sarajeva, a u nedavnim navijačkim izgređima u Širokom Brijegu koji su imali tragične posljedice po jedan mladi život i po neke nevine građane bio je dodatno uključen i etnički element među sukobljenih stranama. Mediji u Bosni i Hercegovini su posebna priča: uz rijetke iznimke, neobjektivni su, podvaljuju, šire netrpeljivost, dezinformiraju javnost i "svoje" uvijek smatraju herojima, a one druge ocrnjuju. Tko je ovih dana čitao internetske portale i tiskane medije u BiH, mogao se uvjeriti u tu činjenicu. Jedan od primjera očite dezinformacije vezane za navijačko divljanje u BiH bila je i nedavna naslovnica bosanskohercegovačkog

izdanja Večernjeg lista na kojoj je dominirao veliki naslov kako je Večernjak došao do 'vrlo pouzdanih informacija' da će navijači bh reprezentacije Fanaticosi u Tallinu namjerno prekinuti utakmicu između BiH i Estonije kako bi se u doigravanje kvalifikacija za Svjetsko prvenstvo plasirala Turska jer im je ona draža od reprezentacije BiH.

Franjevačka provincija Bosne Srebrene

Pitanje: Koje su, prema vama, glavne poluge koje priječe razvoj Bosne i Hercegovine?

Odgovor: Prije svega nefunkcionalni i nepravedni Daytonski sporazum kojim je na ovu zemlju navučena 'ludačka košulja' i kojim se nepravedno nagradilo velikosrpskog agresora i njegove zločine formiranjem tzv. Republike Srpske. Zatim, ovom zemljom vladaju korumpirane političke elite koje sustavno pljačkaju i obmanjuju vlastite građane. Problem je i klerikalizacija bosanskohercegovačkog društva u kojem vjerske vođe i kler gotovo ništa ne rade na približavanju i smirivanju napetosti među narodima, nego svojim neodgovornim angažmanom i nacionalizmom vrlo često još više produbljuju tu krizu usko se vezujući sa strankama na vlasti zbog materijalne koristi i zbog želje za što većim utjecajem u društvu.

Pitanje: Što se može očekivati od tzv. mini Dayton?

Odgovor: Iz onoga što je procurilo u javnost, radi se o kozmetičkim promjenama koje BiH ne garantiraju ništa dobro. Uz domaće političare, međunarodni faktori u BiH su posebna priča. Kontinuirano pokazuju licemjernost i popustljivost prema kreatorima velikosrpske politike i vlastodršcima u Republici Srpskoj, boreći se za očuvanje statusa-quo u ovoj zemlji, jer im to omogućava velika primanja i jer iz manjka moralnosti redovno staju na stranu nemoralnijega i jačega. Volio bih se prevariti u svojim pesimističnim prognozama glede rezultata najnovijeg sastanka na Butmiru.

Pitanje: Koje promjene treba napraviti da bi BiH profunkcionirala?

Odgovor: Nužno je prije svega ukinuti entitetsko daytonsko nefunkcionalno i nepravedno uređenje BiH i nanovo urediti zemlju na način da se zakonski i praktično svim njenim građanima i narodima na čitavom teritoriju države ustavno i praktično garantiraju jednaka prava. Bila bi to neka vrsta institucionalne autonomije u kojoj bi postojao paritet na svim nivoima vlasti, od općinskih do državnih, i u kojem bi svaki od konstitutivnih naroda **imao trećinu vlasti** i pravo veta ukoliko bi se osjetio ugroženim u svojim pravima.

Pitanje: Kako ocjenjujete položaj hrvatskog naroda u kontekstu posljednjih izjava kardinala Vinka Puljića? "Hrvatskom narodu u BiH treba podrška njihovih sunarodnjaka iz Hrvatske jer ih, posebno danas, novi Dayton želi ponovno izbrisati iz zemlje u kojoj žive vjekovima", istaknuo je između ostalog Puljić na hodočašću Hrvata iz BiH u Mariji Bistrici.

Odgovor: O ovoj temi bi se moglo mnogo pričati. Hrvatska politika

u BiH svih ovih dvadeset godina nije ponudila gotovo ništa drugo nego slušivanje vlastitog naroda. Sve bitne vrednote jednog naroda, od domovine, etičnosti do vjere, ispraznila je od njihovog pravog sadržaja i značenja. **Hrvatski narod u Bosni je žrtvovan ideji hrvatske nacije**, on je raseljen, izdan i prevaren, i to prije svega nemoralnim postupcima tadašnjeg hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana, Gojka Šuška i njihove desne ruke u Hercegovini Mate Bobana. Kao što je 90-ih godina prošlog stoljeća Mate Boban po Šuškovim i Tuđmanovim instrukcijama dobro surađivao s Radovanom Karadžićem u izdaji i seljenju bosanskih Hrvata, tako danas predsjednik HDZ-a Dragan Čović odlično surađuje s Miloradom Dodikom, hvali njegovu od Hrvata i Bošnjaka očišćenu tzv. Republiku Srpsku i govori da sa Srbima nema nikakvih otvorenih pitanja. Inače, kod većine hrvatskih političara od 90-ih naovamo postoji kontinuitet fascinacije srpskom politikom.

Bosanska Posavina i bosanski Hrvati su za Čovića i njegovu stranku HDZ odavno završena priča: njega zanima samo treći entitet u Hercegovini koji misli dobiti šurovanjem s Dodikom u kojem bi on da vladao kao neprikosnoveni vođa, poput njegova političkog uzora i istomišljenika u Republici Srpskoj. Kod nas se dogodila i potpuna hercegovinizacija hrvatske politike koja je otišla iz Sarajeva i hrvatske interese u BiH podredila samo jednom dijelu ove države – Hercegovini. Tu je i neprihvatanje BiH kao vlastite domovine, što smatram velikom tragedijom za hrvatski narod u BiH koji živi u nekoj vrsti duhovne shizofrenije i iskorijenjenosti iz vlastitog kulturno-povijesnog habitusa. **Problem je i bošnjačko preglasavanje**

Hrvata u federalnim institucijama koje im je zakonski omogućeno odredbama bivšeg visokog predstavnika Wolfganga Petrischa.

Na kraju svega postoji i velika odgovornost Katoličke crkve za sve što se dogodilo i još uvijek se događa hrvatskom narodu u BiH. Nedostaje joj bilo kakvog kritičkog promišljanja vlastitih postupaka, nerijetko koketira s nacionalizmom, a svaka i najdobronamjernija kritika se smatra razbi-

Franjevačka provincija Bosne Srebrene

janjem tako potrebnog "crkvenog i narodnog jedinstva", najomilje-

nije mantre koja se u zadnje vrijeme ponavlja kod naših vjerskih i političkih prvaka, a iza nje se krije neprikrivena težnja za jednomumljem i kontrolom. Umjesto toga, samo jeftina patetika i autoviktimizacija, priče o ugroženosti i jednom nevinom narodu kojem uvijek tamo neki drugi nanose nepravdu i žele ga izbrisati, a on i njegovi politički i vjerski prvaci nisu, naravno, ni za što krivi niti za što snose bilo kakvu odgovornost.

KNJIŽEVNO-KULTURNO DJELO HRVATSKIH MUSLIMANA I NAJNOVIJI POKUŠAJI NJIHOVA OTHRVAĆIVANJA (17)

Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 1996. – Prijevod sa španjolskog: Ivo Klarić

Nije bilo prvi put da se falsificira, tendenciozno manipulira i spletkari protiv hrvatske kulture i književnih djela Hrvata muslimana s finim političko-diktatorskim, pansrpskim i velikosrpskim ciljevima, s pozicija centralizma i jugoslavenskog unitarizma. Na žalost, ovaj se put to pokušalo i retrospektivno, unazad, u vezi sa novim pozicijama "muslimanske nacionalnosti".

Dok je muslimanska individualnost u smislu "etničke skupine" ili "nacionalnosti", predstavljala obranu od srbiziranja te velikosrpskih

aspiracija i prodora, Hrvati muslimani nisu je prihvaćali, ali nisu je ni odbacivali, čak su je tolerirali. **Ali sad se prošlost, povijest i nacionalnost Hrvata muslimana pokušava predstaviti kao da nikad nisu bili Hrvati.** A to zahtjeva obranu istine, povijesne istine.

Budući da je u Socijalističkoj Republici Hrvatskoj i Socijalističkoj Republici Bosni i Hercegovini krajnje teško, zapravo nemoguće, u aktualnom diktatorskom režimu rasvijetliti povijesnu istinu, moramo to učiniti u slobodnom svijetu. S tim ciljem smo i odabrali književno-kulturna djela Hrvata muslimana iz razdoblja od 1878-1945. godine, kad su, usprkos nesklonim političkim prilikama za Hrvate u Bosni i Hercegovini, hrabri književni i kulturni musliman-

ski stvaratelji u tim krajevima, najvećim dijelom, djelovali kao Hrvati i očitovali se kao takovi.

U poslijeratnom razdoblju, nakon 1945. godine, protuhrvatsko djelovanje u Bosni i Hercegovini bilo je jače nego ikada. Bile su zabranjene i kulturne institucije Hrvata muslimana kao Narodna uzdanica, Hrvatski muslimanski konvikt, društva, muslimanske i hrvatske publikacije itd. Ako svijetlo razdoblje kasnog Hrvatskog narodnog preporoda među bosanskim muslimanima i značajno razdoblje stvaralaštva Hrvata muslimana između dva svjetska rata, mogu služiti kao primjer, stalno sve snažnijem stvaralaštvu novih generacija bosanskih muslimana, do žuđenih vremena osvajanja punih sloboda.

HRVATSKI NACIONALIZAM I BOSANSKO-HERCEGOVAČKI MUSLIMANI

dr. Ivo Korsky

**Jer hrvatskog jezika šum
Može da goji,
Može da spoji
Istok i zapad, pjesmu i um.
Safvet-beg Bašagić**

1. Politički ispit savjesti

Dnevna politika, a još više obrana naše još nedovoljno osigurane i učvršćene slobode i državne nezavisnosti od nasrtaja međunarodnih središta moći, toliko nas zao-

kupljaju da često **zaboravljamo da je potreban povremeni povratak na bitne odrednice hrvatskog narodnog života.** Nije samo grijeh isključivo se baviti teorijom u našem javnom djelovanju, odvojiti ga od dnevnog

života i njegovih konkretnih zbivanja, nego je isto takav grijeh zbog dnevne politike zanemariti trajne temelje našeg narodnog života.

Ne želim time kritizirati samo druge, nego te misli služe i meni kao podsjetnik da ni najbolje utemeljene kritike javnih zbivanja nisu korisne **ako povremeno ne zastanemo da bismo pogledali, nismo li se odviše udaljili od svojih temelja** kad smo se stalno bavili konkretnim političkim djelatnostima.

Ova je godina za nas, hrvatske republikance, poseban podsjetnik da bismo izvršili, ili obnovili, politički ispit savjesti, **budući da se 9. siječnja 2001. navršilo pedeset godina otkad je u dijaspori osnovana Hrvatska republikanska zajednica**. A u listopadu ove godine navršit će se pedeset godina neprekinutog izlaska njenog službenog glasila, tromjesečnika Republika Hrvatska, u kojemu smo **tijekom pola**

FEHIM EF. SPAHO
(1870 - 1942)
povjesničar i Reis-ul-ulema

stoljeća raščlanjivali hrvatska politička pitanja. Osim dnevno-političkih sastavaka i suvremenih bilježaka, povremeno smo donosili veće političke eseje, među kojima je zacijelo najbolji i najvažniji onaj pod naslovom **"Povijest se ne briše"** u prvom broju našeg

časopisa. U njemu je osnivač i prvi predsjednik Hrvatske republikanske stranke, prof. Ivan Oršanić, raščlanjivao pad prve hrvatske države u novom vijeku, **brani-o je njenu uspostavu u teškim ratnim danima** i pružao je prve obrise za nastavak osloboditeljske djelatnosti u poratnim godinama, u novom stanju u Europi, kad se Hrvatska nalazila u nadiru svoga nacionalnog života.

Redali su se politički eseji koje su u početnom razdoblju uglavnom pisali prvi predsjednik stranke, Ivan Oršanić, i prvi urednik časopisa, njegov mlađi brat Ante Oršanić. Postupno se širio krug suradnika i njihova tematika, te je opus svih suradnika kao cjelina obuhvatio znatne vidove hrvatske borbe i pogleda na različite teme hrvatskog javnog života, s jasno izraženim ciljem **izaći iz defenzive i prirediti racionalni program za budućnost** bez robovanja prošlosti, ali i bez prekida s njom.

JUGOSLAVENSTVO DANAS (29)

Predrag Matvejević, „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

"Spojeni kao duša i tijelo, jedan narod i duh, jedni bez drugih ne možemo ni živjeti ni umrijeti, i zato ih" (tj. "bosanske, hercegovačke i srpske sinove, braću sokolove Dalmatince i hrabre Hrvate" op. P. M.) "u srcu ne razlikujemo od Crnogoraca".²¹

Ne može se ni jedno od tih opredjeljenja odvojiti od drugoga, od obaju drugih. Njegaš je na prvom mjestu Crnogorac i rodonačelnik crnogorske književnosti, ali ga nije moguće odijeliti ni od srpske prebacujući ga izravno u jugosla-

vensku ili čak svjetsku. Između crnogorske i svjetske književnosti odnosi nisu isti takvi kao između srpske i crnogorske; između jugoslavenskih nacionalnih kultura i, recimo, finske ili japanske veze su ipak drukčije nego između svake od njih međusobno. Neki se od nas ponašaju kao da to nije tako: pravom nacionalnih kultura na svoje identitete ne mogu se pravdati neistine o tim istim identitetima, o našim međusobnim povezanostima.

MUSA ĆAZIM ĆATIĆ
(1878-1915)
pjesnik i prevodilac

SRBO-HRVATI

Kriteriji naše današnje identifikacije (posebno one nacionalne) nisu postojali ni vrijedili u prošlosti, pa čak ni u onoj bližoj. Matoš je Srbina Harambašića smatrao "pjesnikom hrvatske slobode i ljubavi hrvatske".²²

²¹ – Navedeno prema izboru Gojka Šantića: "Ja, Rade Tomov", str. 31-32. izd. Jugoslovensko dramsko pozorište, sezona 1979-1980.

²² – A. G. Matoš: "Augustin Harambašić" u Mladoj Hrvatskoj, listopad 1911.

FRANJO, IDI POPRAVI MOJU KUĆU

A. M. i A. N. – odabrao *prof. dr. sc. fra Andrija Nikić*, Mostar

Hrvatsko kulturno društvo Napredak Mostar je 14. listopada t. g., u Napretkovu domu održalo 173. Napretkovu tribinu. Tribina je bila posvećena 800-toj obljetnici Franjevačkog reda.

Na tribini su sudjelovali: prof. Tihomir Marić, studentica Ivana Prce i fra Andrija Nikić. Svojim pjesmama program je obogatila FRAMA iz Mostara, kao i mlada pjesnikinja, skladateljica i pjevačica Lucija Hristić. Voditeljica tribine bila je studentica Ana Ančić.

Među nazočnim gostima, uz članove Napretka, bile su i žene iz udruge Hrvatska žena Mostar. Na tribini je trebao biti nazočan i konzul R Hrvatske g. Velimir Pleša, koji je zbog prije preuzetih obveza, poslao predstavnicu gđu. Evicu Milanović. Nju je predsjednik HKD Napredak Mostar prof. dr. sc. fra Andrija Nikić poimenice pozdravio, na koncu joj i zahvalio na nazočnosti sa zamolbom da pozdravi i zahvali gospodinu konzulu na njegovoj brizi i za HKD Napredak Mostar.

U pozdravnoj riječi fra Andrija je naglasio da ovom prigodom svi nazočni posjetitelji mogu bolje upoznati Franju-gorostasa koji je tijekom 800 godina privlačio i još uvijek za sobom privlači na stotine tisuća sljedbenika i sljedbenica. Oni tvore mnogobrojnu franjevačku obitelj s oko milijun članova diljem današnjeg svijeta. Nadalje, isti fra Andrija je naglasio da sv. Franjo svjedoči kako život u sebi nosi klicu neba. Stoga je smisljeno zvati se kršćaninom i njegovim sljedbenikom, sve do mučeništva. Tako smo i mi ovu večer slavili

Sv. Misa u Posuškom Gradcu

radosno i srca ispunjena vjerom. Sv. Franju je u svemu što je radio vodila velika ljubav. On je bio vječiti zaljubljenik. Za njega je ljubav bila neodoljiv pokretač prije „obraćenja“, a to je nastavila biti i poslije. Fra Konstantin Koser svojedobno je posvjedočio: Obraćena ljubav, različita, pročišćena, ali uvijek ljubav. Iz ljubavi prema Bogu, Kristu, iz ljubavi prema Euharistiji, iz ljubavi prema presvetoj Djevici, iz ljubavi prema svecima, iz ljubavi prema Gosposi Siromaštini. Iz ljubavi i uvijek iz ljubavi. To je zakon njegova života.

Franjevačka karizma, njihova ljubav za Crkvu i Evanđelje svakodnevno ih uranja u događanja svijeta. Velika je milost imati u svojoj blizini i u svojoj generaciji sveca i čovjeka obuzeta Franjinim duhom. Naš franjevački pokret je svjetlo o kojem govori Isus. I danas svijetli. Naša ljubav i žrtva su kaplje ulja u tu svjetiljku. Naš život i naše poslanje je biti za druge.

Na tribini je pjevala FRAMA. Što u stvari znači FRAMA? To je zajednica mladih od 15 do 30 godina ili FRAnjevačka MIAdož. Ideja o nas-

tanku tog bratstva rođena je u Italiji 80-tih godina. Frama je kod nas stasala 90-ih godina, u Hrvatskoj. A pravi framaši su ona mladež koja je dala „obecanje“ da bi željela upoznati i živjeti Evanđelje na način sv. Franje.

Nekoć je veliki indijanski poglavica Seattle uputio rukom pisanu poruku američkom predsjedniku Georgu Washingtonu kada je ovaj želio kupiti i prisvojiti njegovu zemlju. Pismo počinje čuđenjem: Kako možete kupiti ili prodati nebo, toplinu zemlje? Ta ideja nam je strana.

Pismo velikog indijanskog poglavara, poput svetog franje Asiškog, i nama poručuje da zaštitimo Božja stvorenja, prirodu i gajimo ljubav prema baštini naših pređa.

Pobjeda dobrote

Prof. Tihomir Marić je podsjetio na to, kako je papa Inocent III. odobrio Pravila franjevačkog reda. Jednog proljetnog dana, ili točnije polovicom travnja 1209. godine, u Rim kod pape Inocenta III. dođe jedan 28 godišnji mladić s još 12

subraće i traži odobrenje za život u siromaštvu, poslušnosti i čistoći. Papa ih sasluša i kaže: Razmisliću!

Oni nezadovoljni odlaze i čitaju Evanđelje. Nisu se pokolebali. Nastojali su živjeti, kako je Krist živio. Slijedili su njegove Isusove upute: Tko želi biti savršen među vama, neka sve napusti, a što ima neka dadne siromašnima, zatim neka dođe i neka slijedi mene. Papa je pak razmišljao o stanju Crkvi. Pojavljivala su se razna krivovjerja i sekte. Huligani su rušili crkve i druge svetinje. Neki kraljevi su neke svećenike ili biskupe proglašavali svojim papama. Kristov grob su zauzeli nevjernici. Stanje u Crkvi moglo bi se usporediti s

Sv. Franjo Asiški

današnjim stanjem. Unutar Crkve bilo je dosta nesloge. Nakon što je proveo jedan težak dan, papa je otišao na noćni počinak. Samo što je zaspao na san mu dođu strašne slike. Sve što je opterećivalo Katoličku crkvu vidio je na jednoj slici. Vatikanska bazilika svetog Ivana Lateranskog se ruši. Potporni stupovi se lome. Cijela crkva samo što se nije pretvorila u prah. Na mjestu jednog stupa stoji jedan 28-godišnji čovjek i ne da crkvi pasti. U tom čovjeku papa prepoznava Franju Asiškoga, koji je dan prije kod njega bio zajedno s 12 subraće i tražio odobrenje za život po Evanđelju. Papa je odmah donio odluku: Tom čovjeku treba dati odobrenje za takav način života. Već sutra 16. travnja 1209. Franjo je dobio papino odo-

brenje.

I Crkva se nije srušila. Čak je doživjela obnovu. Kako je taj siromah bez ničega obnovio Crkvu? Nije imao ni novca, ni vlasti, ni oružja. Čime je obnovio Crkvu? **Sveti Franjo je obnovio Crkvu snagom duha. On je obnovio Crkvu življenjem po Evanđelju, a Evanđelje je Radosna**

vijest. Svugdje gdje je išao nosio je tu Radosnu vijest, on i njegova subraća. Franjo je svojoj subraći često govorio: **Ako negdje dođete i ne prime vas, nemojte biti tužni. Radujte se jer ste na taj način postali slični Kristu, kojeg također nisu primali svugdje gdje je dolazio.** Ako

vas pak izvrijeđaju i popljuju, još više se radujte, jer ste tako postali još sličniji našem gospodinu Isusu Kristu, kojeg su također vrijeđali i pljuvali. Ako vas i fizički budu zlostavljali i premlaćivali, neka vaša radost bude još mnogo veća, jer te muke koje ćete podnijeti nisu ništa prema mukama, koje je naš Gospodin podnio za spasenje svakog čovjeka. On je čak umro od tih muka, ali je spasio čovječanstvo od propasti.

Franjevci su počeli svoj rad u današnjoj Hercegovini dvadesetak godina nakon osnutka Reda – oko 1230. godine. Ovdje djeluju neprekidno do danas. Hrvatsko kulturno društvo Napredak franjevci su utemeljili u Mostaru 1902. Napredak se širio ute-

meljenjem novih podružnica. Godine 1903. utemeljio je svoju podružnicu u Sarajevu. Sto sedam godina kasnije dolaze neki ljudi iz te podružnice i utemeljuju svoju podpodružnicu u Mostaru. U tu podpodružnicu ulaze obrazovani, bogati, moćni i svakojako naoružani ljudi. Međutim, ti ljudi nemaju sve odlike, koje mostarski Napredak ima. Ima jedna odlika, gdje je mostarski Napredak jači od onih, koji su došli iz Sarajeva. Ta odlika je duh Radosne vijesti. To je duh Evanđelja. Bogatstvo se vremenom potroši. Vlast vremenom prestane, jer birači izaberu druge predstavnike vlasti. Moć oslabi, a oružje nagrize hrđa.

U to smo se uvjerali i u obrambenom Domovinskom ratu. Duh je pak trajan. Duh je čak vječan, naravno tko vjeruje, a ako netko ne vjeruje. Sveti Franjo je obnovio Crkvu snagom svojeg duha. Tom snagom on će obnoviti i Napredak – poručio je prof. Marić.

Franjo i hrvatski narod

Prof. dr. sc. fra Andrija Nikić je na početku svog izlaganja upozorio da se ovom tribinom uključujemo u jedinstveno slavlje osamstote obljetnice postojanja Franjevačkog reda. Ljudskim očima gledano i ljudskim životima mjereno, osamsto godina nije malo. Ova obljetnica, pored ostalog, važna je u prvom redu zbog brojne Franjine braće i sestara koji su od 13. stoljeća do danas prisutni u cijelome svijetu. Zatim nam je fra Andrija predstavio sv. Franju.

U Franjinu životu presudne su bile riječi Evanđelja: Ne pribavite sebi u pojasa ni zlatnika, ni srebrenika, ni bakrenika; ni torbe na put, ni dviju haljina, ni obuće, ni štapa! Jer radnik zaslužuje svoj živež. (Mt, 10, 9) Nadahnut ovim riječi-

ma sv. Franjo je uskliknuo: „To je što tražim, to je što svim srcem želim.“ Uskoro mu se priključše i neki mladići a on je sastavio pravilo života za svoju zajednicu Male braće.

Osnovao je Fratre, Klarise i Treći red (FRAMU). Papa Inocent III. Usmeno je potvrdio Formulu-Način života ili Prvotno pravilo života male braće 16. travnja 1209.

Sv. Franjo bio je neobičan čovjek: obrnuo je tijek svojega života i umjesto novaca i njegove moći izabrao siromaštvo; umjesto slave izabrao je radost u malim stvarima, čak i u pogrdama; umjesto mekih odijela i njegovana tijela, izabrao je grubu odjeću i blizinu onih čije se tijelo doslovno raspadalo od bolesti. Ni danas Franjo ne prestaje biti izazov za svoju braću i sestre u odnosu prema stvorenjima i prirodi, u odnosima prema drugačijima, u odnosu prema rubnima i prikraćenima.

Fra Andrija nas je upoznao s povezanošću hrvatskoga naroda s Franjinom duhovnom obitelji. Na širokim hrvatskim područjima, rekao je fra Andrija, Franjina obitelj već gotovo osam stoljeća nije dvojila kako je ljubav put uspona. Spoznavala je kako je ljubav duša svijeta i uspjeha. Na hrvatsko područje sv. Franjo je zakoračio 1212. g., a prvo franjevačko prebivalište nastalo je u Trogiru 1214. Od tada se Franjo ukorijenio u hrvatskom narodu, te tako postao bitan čimbenik oblikovanja njegove povijesti i civilizacije. Franjevci i franjevske su dokazali da je ljubav i sjeme i mlijeko i plod svijeta, u kojemu se jednako može sudjelovati i putem uvažavanja. Na prisutnost i na djela franjevac upozorio je i priznao ih i papa Leon XIII.: Sve što katolička vjera ima u Bosni i Hercegovini, iza Boga, plod je franjevačkog

rada i znoja.

A hrvatski književnik Petar Grgec napisao je: Da nije bilo franjevac, sva bi se Hrvatska danas mogla vidjeti sa zvonika zagrebačke katedrale.

Ipak njihov najdublji pečat nije na papiru, platnu, pa ni u kamenu, nego u životima ljudi. Čak i svi plodovi njihovih srdaca i umova vrijede koliko su utisnuti i upisani u živote suvremenika. Franjevačka obitelj u Hercegovini nadživjela je srednjovjekovne banove, hercege, kraljeve, sultane, austrougarske c. i kr., izdržala brojne režime, političke diktature i jednoulja. Jednostavno, ovdje su se države mijenjale, a Redodržava je ostala.

Crkva sv. Franje u Zagrebu

Franjo nikad nije zaboravio Isusov program: Franjo, idi popravi moju kuću - crkvu koja se ruši. Franjo još uvijek živi posredstvom brojnih pokoljenja članova svoga reda. On je još uvijek živi primjer usmjerenosti prema nebeskom Ocu i vječnosti popravljajući živu

Crkvu. U Bosni i Hercegovini i Hrvatskoj postoje brojni samostani i svetišta posvećeni Blaženoj Djevici Mariji. U prvom redu Gospino svetište u Međugorju, potom na Širokom Brijegu, u Seonici, u Rami, Olovu, Sinju, Trsatu, ... Pored ostalog u Kočerinu postoji Franjin mozaik na pročelju crkve, koji je visok 25 metara. To je najviši Franjin reljef na svijetu koji je i stvarno ukorijenjen i koji je svojim zagovorom zaštitio lijepu nam domaju – i uz ostalo nam je predočio fra Andrija.

Diplomirana ekonomistica Ivana Prce govorila je o sv. Franji kao o Kristovom glasniku. Ivana je istaknula kako je sv. Franjo bio zahvalan čovjek! Njegov primjer nam je poticaj da uočavamo oko sebe opne koje nose nadu u njega i u nas. Iz čijih očiju iskri zahvalnost, jer mogu tom našem svijetu pridodati nešto od krhkosti glinenih posuda iz kojih je sestra nam voda tako dobra! Ona dalje naglašava, Sv. Franjo i nakon osam stotina godina poučava svoje sljedbenike i današnje ljude, posebice kršćane, o umijeću života među drugima, s drugima. On je u Isusu Kristu doživio Boga koji je ljubav. Bog – ljubav učinio ga je osjetljivim na sva stvorenja oko njega, osobito na svakog brata čovjeka. To je ujedno i odgovor na pitanje kako živjeti Franjinim duhom u 21. stoljeću.

Na Franju kao na graditelja svijet danas gleda kao na čovjeka koji povezuje narode i koji donosi nadu u ovaj razdijeljeni svijet. Franjin način življenja za druge neka nam bude nadahnuće.

Na kraju tribine FRAMA je otpjevala pjesmu Krist na žalu, a fra Andrija je zahvalio svim nazočnima osobito mladoj Luciji na njenim pjesmama posvećenim Gospi i sv. Franji.

HAJDE RONČEVIĆU, IDEMO ZAJEDNO PO MERCEDESE U STUTT GART! (2)

**Poruka (10. veljače 2004.)
Stjepana Mesića s Pantovčaka
ka ministru Berislavu Rončeviću**

Odabrao i priredio **Frank Bilaver**, USA - fbilaver@hotmail.com

Ako nema povoda da proziva Tuđmana jer on viri iz svake Mesićeve pašete, a ne Jaca i za sve je probleme kriv pa i za one privatne Mesićeve što ne spava dobro i skriva od Milke da pije rakijice da zaboravi, onda se Predsjednik brzo dosjeti novog žrtvenog jarca. Krene on, krene prkosno, prijeti pravosuđem, pritvorima, uskocima, policijom i međunarodnom zajednicom pa onda uvjerava građane kako baš on, za njih otkriva afere i brine se za Hrvatsku. I baš kad se sve zakuha i konačno pomislimo da će barem jednu aferu dovesti do kraja i da ima smisla što govori, dogodi se neko čudo i on na to zaboravi, potisne ili se pokrije pepelom po glavi kad se pojave točni podaci. Ili dokumenti!

Budimir Lončar i Rade Šerbedžija

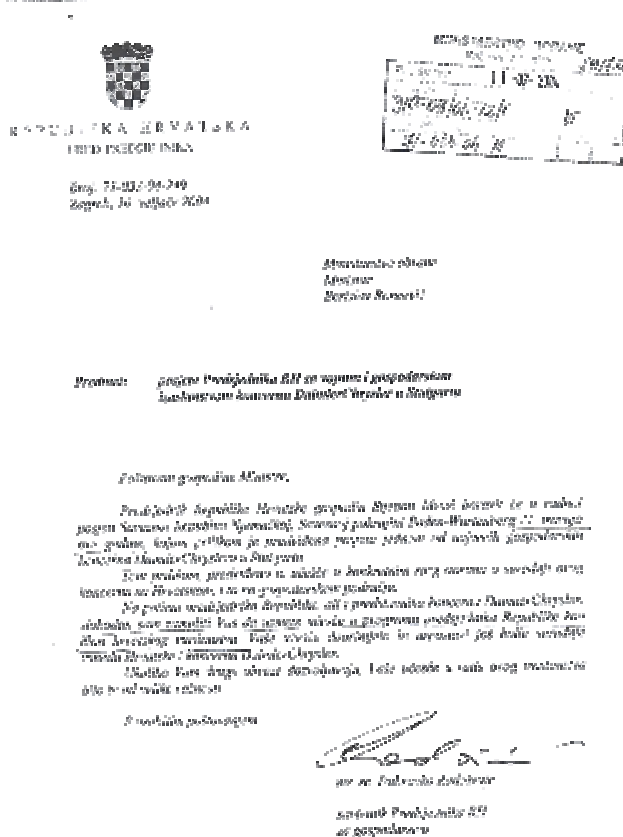
Toliko je uporno ponavljao da on poštuje proceduru, pravnu državu, natječaje i ne petlja se u rad Ministarstva obrane da su mnogi i povjerovali kako govori istinu. A njemu istina nije prioritet, ima on svoje verzije povijesti i pravih

istina. **Sjetite se kako je govorio da će opljačkani novac vratiti iz inozemstva u RH! Gdje je taj novac deset godina nakon njegova ulaska na Pantovčak? Nema ga kao ni Tuđmanove arhive koju je poslao na BBC i u Haag.**

I kako se onda u mucu od tolikih nebulaza ne smijati kad čovjek vidi dokument poslan 10. veljače 2004. godine ministru Rončeviću iz Ureda Predsjednika u kojem stoji: "Predsjednik Republike Hrvatske Stjepan Mesić boravit će u radnoj posjeti Saveznoj Republici Njemačkoj, 21. travnja ove godine, kojom prilikom je predviđena posjeta jednom od najvećih gospodarskih koncerna DaimlerChrysleru u Stuttgartu. Na poticaj predsjednika Republike, ali i predstavnika koncerna DaimlerChrysler, slobodan sam zamoliti Vas da uzmete učešće u programu predsjednika Republike kao član hrvatskog izaslanstva. Vaše učešće doprinijelo bi uspostavi još bolje suradnje između Hrvatske i koncerna DaimlerChrysler".

Službeni dokument potpisao je Dubravko Radošević, savjetnik Predsjednika Mesića za gospodarstvo.

Voli i naš Predsjednik Mercedese,

zar ne? A volio je i Rončevića!

A mi volimo dokumentaciju koja dokazuje koliki je lažov Stjepan Mesić.

Ovo je udarna vijest koju će Mesićevi sateliti pokušati zakopati, a mi imamo još dokumenata koji će pokazati istinu o Mesiću i njegovom kabinetu na čelu s Budimirom Lončarom. Je li Manolić bio u pravu kada je rekao da sve zlo za budućnost RH dolazi s Pantovčaka. Budimir Lončar i Mesić ucjenjuju sindikate od kojih traže s ucjenama prosvjede te na drugoj stani manipuliraju sa studentima. A cilj im je destabilizirati Hrvatsku koju žele zadržati u okvirima Zapadnog Balkana.

U BEZIZLAZNOM STANJU BIRAMO PREDSJEDNIKA REPUBLIKE HRVATSKE

Branko Stojković, Bjelovar

Naličje totalne (ne) zaposlenosti

Zanimljivo je u našem "logoru" zvanom država. Nije potrebno da se brinemo kakvim ćemo se poslom baviti i kakvi su unaprijed određeni uvjeti i ciljevi rada. Bitno je da imamo sreće da se zaposlimo u birokratskom aparatu zvanom državna administracija. Na taj način možemo steći neku kućicu ili stan, pa čak i automobil. U svim mjestima Hrvatske postoji biro za zapošljavanje, koji nema nikakvu ulogu, osim što u njemu brojne osobe primaju plaću. To je jedna od najgorih i najtežih pojava hrvatskih apsurdna i sramote.

Bezdušna eksploatacija i devastacija sela

Očekivalo se da će "čobanče", ministar poljoprivrede Petar Čobanković, uspjeti riješiti nagomilane probleme hrvatskog agrara, no osim toga, što se on i sam udebljao kao (kakav) tovljeni bik, da ne kažemo krmak, naše stočarstvo ostalo je i dalje mršavo. Bitnog u promjeni na bolje u selu nema. Ministar nije predložio

prave uredbe i zakone kojima bi podstakao blagostanje na hrvatskom selu. Nego su se ti njegovi okomili na seljaka raznim nametima i dažbinama. Bila je to neka vrsta kazne, tako da su i hambari ostali prazni, bez žita i drugih poljoprivrednih proizvoda. Ali zato se u medijima spekuliralo, kako je prema izvještajima državne statistike – godina u seoskoj proizvodnji bila bogata i rodna.

Gradovi i županije posjeduju brojna službena vozila

Tko to sve može isfinancirati, sav taj birokratski luksuz. Uzmimo za primjer jednu županijsku upravu kao što je ona u Bjelovaru, koja ima stotinjak službenih automobila. I to nikoga nije briga. Tako je još uvijek otvoreno pitanje: na čemu se temelji naše gospodarstvo i na što naša država liči. Ovaj "automobilski pothvat" stoji godišnje naše društvo na milijune kuna. Najveći teret podnose Hrvati, koji su obezglavljeni i obespravljeni. Administracija se besramno odnosi prema njima, ona se vozika s automobilima svuda naokolo, jer kontrole i odgovornosti nema. Kao, tobože, u Domovinskom ratu smo se riješili komunizma, ali brutalne metode

ostale su iste. Zna se kakvi su materijalni odnosi mnogih ljudi, uz velike troškove života i drugih komunalnih izdvajanja.

Nisu pošteđjeli ni djecu

Iako je u cijelom ovom slučaju (bila) riječ o prijevari i pljački, treba dodati i da je naš Ustav RH samo fikus na papiru. Ali otpor prema despotskoj tiraniji stalno tinja. Ovakva zločinačka država (ne)može još dugo trajati. Kultura sivila osjeća se na svakom ćošku ili kutu našeg društva. Veliki vođe u Hrvatskoj poručuju narodu da mora štedjeti, dok se oni rastrošno ponašaju. Ovo je bijedan i frapantan primjer, kako se politika rabi kod nas. Politička elita obasuta je svim privilegijama: vilama, automobilima, besplatnim ulaznicama za razne priredbe, ljetovanjima i zimovanjima u ekskluzivnim hotelima za "vrhušku". Jednom riječju "birokracija" kao rak u Hrvatskoj pojede i tlači sve oko sebe. Oni u njoj imaju sve što požele, dok hrvatski narod nema ništa osim bijede i siromaštva. Mučenje i ponižavanja su obične stvari, pa se nitko zbog toga više i ne brine.

U BJELOVARU SMO 29. RU(JNA) SLAVILI MESIĆEVE ZLOČINE IZ 1991. GODINE (2)

Branko Stojković, Bjelovar

Mnogi ljudi u gradu (ne)rade

O poginulim braniteljima i ljudima, te čijom krivnjom su oni poginuli - isto nije bilo niti riječi.

Uglavnom da su se politički demagozi i diletanti na domjenku najeli i napili, pa potom otišli iz Bjelovara. Od bjelovarskih građana nitko ih nije htio gledati i slušati, dok su polagali vijence i palili svijeće na spomen obilježji-

ma. I tako politički glumci - odglumili su svoju ulogu. Govori su im bili puni ulizivanja i lažnih hvalospjeva. Jedni drugima su se dodvoravali, građane nitko nije upitao kako žive. Zanimljivo je, kako sve te laži (stalno) prolaze,

i kako se bijedni i sirotinjski građani drže po strani - i ništa ne mijenjaju. Na novinarskim fotografijama dobro se vidi kako HDZ-ov klan drži ruku na srcu kad svi ra hrvatska himna. Kako ih nije sram?

Sve je (bilo) sramotno i nisko

Na svečanom mimohodu pobjednika okupilo se je "par pijandura i klošara", koji sebe nazivaju braniteljima. Predstavnici tobože braniteljskih udruga s takvima manipuliraju. Takvu povorku su organizatori pojačali s društvenim folklorom i s nekoliko razreda maloljetne djece, koja su hodala 5 kilometara do "Barutane". Na čelu te marginalne kolone išao je dr. Miroslav Tuđman i Davor Domazet - Lošo. Za Dan grada podijeljena su

Branko Stojković

javna priznanja. Počasnim građaninom postao je Stjepan Budinski, koji je kriv za mnoge nepodopšti-

ne u Domovinskom ratu, kao i za ratno profiterstvo, te za smrt - imenom i prezimenom nekih branitelja. Budinski je bio glavni zapovjednik TO-a Bjelovar. Mnoga druga priznanja isto su otišla u ruke onih ljudi - koji ih nisu zaslužili. Na "Barutani" u kapelici, tj. prostoru gdje se nalaze slike palih branitelja - Jadranka Kosor obratila se je nazočnoj djeci, koja su (tu) sjedila. Ona je govorila - da je rođena u Lipiku i smatra da je taj kraj vrlo snažno oslonjen na Bjelovar. Kraj svih tih lažnih ceremonija, u gradskom dvorištu uprave, grad je platio razne zabavljачe i pjevače, kako bi se netko od građana okupio. Tu su se dijelili besplatni napici i hrana. Eto, to je nama naša borba dala!

ZANIMLJIVO PREDAVANJE O GLAGOLJSKIM NATPISIMA IZ ŽUPE DUBROVAČKE I KONAVALA

Đivo Bašić, Dubrovnik

Ravnateljica Staroslavenskog instituta u Zagrebu dr. Marica Čunčić održala je iznimno zanimljivo predavanje na temu "**Glagoljski natpisi iz Župe dubrovačke i Konavala**" nakon što je u Kneževu dvoru 14. 9. 2009. otvorena odlična izložba o nalazima iz Župe dubrovačke. Moram priznati da me je najviše zaintrigirao spomen (Sv.) Sofije i Sv. Silvestra na glagoljskom natpisu iz Župe dubrovačke u svezi crkve Sv. Đurđa u Bućima/Petrači.

Sv. Đurađ je zapravo Juraj koji je kršćanski pobjedonosno ubio zmaja (simbol poganstva). Inače, Juraj († oko 303.) vjerojatno bijaše centurion u rimskoj vojsci koji je mučen u Lidi (Lydda) blizu modernog Tel Aviva. U kontrastu s brdom Sinaj kao mjestom Goru-

Sveti Juraj ubija zmaja (Zagreb)

ćeg Grma, Lida (Lydda), jugoistočno od Jaffe, bila je sveto mjesto povezano sa Sv. Jurjem, mjestom njegove grobnice. Slavi se 23. travnja, a u koptskoj crkvi 18. travnja. Tek u XII. stoljeću uvodi se motiv Jurjeve borbe sa zma-

jem. Juraj je (p)ostao zaštitnik zemlje, usjeva, zelenila i stoke, pa je u toj funkciji (posebno kod Slavena) zamijenio starije, predkršćanske poljodjelske i stočarske kultove. Sv. Juraj je u nekim slučajevima stopljen (spojen) s predodžbom u narodu poznatog "Zelenog Jurja", pa kao oznaku nosi u ruci proljetno zelenilo, grane (freske kod Vrbnika na otoku Krku, XII.-XIII. stoljeće; Turjak u Sloveniji, XV. stoljeće). Legenda je spojila motive (starijeg) mučeništva s (mlađom) borbom sa zmajem. Sv. Juraj bijaše i eremit na planini Olimpu (mučen oko 730.), a festa mu je 12. veljače. Spominje se Juraj i kao gruzijski opat Ivirona na brdu Atosu koji je napisao prijevod grčkih religijskih tekstova na gruzijski (1014.-1066.), a slavi se 30. lipnja. Također Juraj († 825.) bijaše redovnik koji je postao biskup Amastrisa i obranio grad od Saracena.

Ime Sv. Đurđa često je povezano sa živom vodom. Sv. Đurađ jedini se titularno javlja u Humu (1306.), iako su patareni u potpunosti odbacivali štovanje svetaca. Diljem Balkana stara je dualistička vjera "drevna religiozna struja ispod naslage kršćanstva našla dodir s mabazijskim manihejcima koji su također izravno potekli iz Zaratustrina izvora", smatra Milan Šufflay. Još je i danas nazočno svetkovanje Sv. Vida (Vidov dan) i Sv. Jurja (Jurjev danak), inače grčkog pobjednika zmaja, zloduha, vruga ili Zaratustrinog "deve". Milan Šufflay veli: "Iz neobičnog štovanja Sv. Vida i Sv. Jurja, iz imena Crne Gore, Peći i Djevičinih stijena, iz spomena Paganije kod Porfirogeneta, te iz cjelovite skupine bogumila u Bosni i Hercegovini jasno proizlazi da je glavna jezgra stare dualističke vjere u srednjem vijeku bila između rijeka Neretve i Drina, u Staroj Duklji ili Crvenoj Hrvatskoj, kako je naziva pop Dukljanin. Preseljivana sa svih strana latinskim i grčko-slavenskim kršćanstvom, ova Zoroastrova vjera u bogove dobra i zla još se u XV. vijeku osjeća u Herceg-Bosni". Johan Huizinga kaže da se za četrnaestoricu svetaca, božjom povlasticom zazivanja spasiteljima (pomoćnicima) iz svake neposredne opasnosti, između ostalih kaže: "...Mudar je, dakle, tko služi toj petorici: Jurju, Dionizu [franc. *Denis*], Kristoforu, Egidiju i Blažu". Tako se na prikazima Sv. Jurja može vidjeti sa zmajem, Blaža u spilji s divljim zvjerima, Dionizija "s njegovom glavom pod pazuhom", Pantaleona "kao liječnika s lavom", Margaretu sa zmajem i dr. Na Pelješcu postoji Monte Vipera (Zmijsko brdo), a okolni narod ga zove Sv. Ilija, te se i na Kozjaku iznad Kaštela spominje Vipera (Zmijski vrh), što je u svezi slijednog imena zmajubojice - Sv. Jurja - i

pobjedom kršćanstva nad poganstvom. Pobjednik prečesto svoju pobjedu temelji na pobijeđenom.

Sv. Sofija se (starokršćanski) štovala 30. rujna. Po nekima Sofija nije na određeni način svetica jer je to grčka riječ za "Mudrost", tako da je nekad (staro)kršćanska crkva Aghia [Hagia] Sophia u Istanbulu (danas džamija) zapravo crkva Sv. Mudrosti. Stoga Sv. Sofija u latinskoj inačici vodi do ustrajnog nerazumijevanja. Ipak, objašnjenje Vjere, Nade i Ljubavi [Milosti, Dobrohoæa] vodi do alegorizirajućih mučeničkih istoimenih kćeri Mudrosti koja je umrla tragajući za njima (1. kolovoza). Velika crkva Sv. Sofije u Nikoziji na Cipru (1200.-1228.) spominje se u kontekstu umjetnosti križarskih ratova - križara u Svetoj Zemlji (1099.-1291.). Kraljicu neba Sofiju, oličenje svete mudrosti, štovali su gnostici, slično kao židovski mistici Shekhinah. Crkva Sv. Sofije u južnoj Langobardiji (VIII. st.) "usko je povezana s ranijim starokršćanskim građevinama, a posebice s crkvom Sv. Anđela u Perugi gdje nailazimo na jedinstveni zvjezdasti tlocrt apside". U crkvi Sv. Sofije u Carigradu postoji mozaik (X. st.) gdje se vidi Konstantin koji pruža Carigrad Djevici u sredini, te Justinijan koji pruža simboličan umanjeni prikaz (model) Sv. Sofije (grč. Mudrost

[Božja]). Biskup Salamisa na Cipru, Epiphanius (374./377.) napisao je *Panarion* ("Liječnički ormar") ili *Haereses*, gdje je opisano 80 hereza (čak 20 pretkršćanskih). Tri gnostička teksta tzv. Codexa Askewianusa čine "Spasiteljevu knjigu", a poseban je četvrti tekst. Tekstovi su uratci vjerojatno 2. polovice III. stoljeća, gdje je opisan "pad božanskog bića Pistis Sophia iz svijeta Svjetlosti u materiju", a to svojim učenicima objašnjava Isus Krist (11. godine nakon Uskrsnuća). U spisu *Pistis Sophia* ("Vjera Mudrosti"; Kodeks Askew), koji je 1785. završio u Britanskom muzeju u Londonu (sveobuhvatnijeg naziva "Knjiga o Spasitelju") donose se "riječi koje je izrekla Pistis Sophia", a Isus svakog sudionika izriječkom pita za mudroljubno tumačenje. U gnostika je 7 broj Sophie (palestinski Hohma). U Ivanovu apokrifu (Papyrus Berolinensis 8502; Nag Hammadi - tri kodeksa) sa svjetlošću je izjednačeno vrhovno i jedino božanstvo, "neizmjerena svjetlost", "nije mu svojstveno ni vrijeme ni prostornost", "potpunost, posvudašnjost i savršenstvo Svjetlosti", milost je "koja daje milost, jer je neizmjerena i nerođena svjetlost koja vječno traje", "mirovanje" koje "miruje u šutnji svoga vječnog sjaja". Slične momente tog spisa imaju otprije Hesiod (*Theogonia*, 116, 700) i Platon (*Tim.* 30 Aff), ali "vanjska sfera" beskonačnosti (*Pistis*) ima u sebi izgrađenu sliku o "biti svjetlosnog svijeta" (*Sophia* - "Mudrost").

Sv. Silvestar I. († 335.) slavi se 31. prosinca, a na istoku 2. siječnja. Papa je od 314. godine. Rodio se u Rimu i bijaše prvi papa koji je nosio tjaru, te je uglavio nedjelju kao sveti dan u spomen na Uskrsnuće. Napravio je "željeznu krunu" s čavlom od Sv. Križa. Na

vodi se da je Silvestar u raspravi sa skupinom učenih ljudi i vračeva povratio uginulog bika u život i tako dokazao da je Krist Bog živih. Ponekad se prikazuje sa zmajem jer je tijekom njegova pontifikata slomljena moć poganstva. Milorad Medini, Kako je postao Ljetopis popa Dukljanina, *Rad HAZU*, knj. 273, Zagreb, 1942, str. 146, kaže: "O nekom kralju Silvestru pripovijadaju analisti dubrovački da je darovao otoke gradu". Eduard Peričić, *Sclavorum regnum Grgura Barskog, Ljetopis popa Dukljanina*, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 1991, str. 178, 194, 237, bilj. 196, 282, 105, navodi: "Boleslavov sin Silvestar

sklanja se pred neprijateljima ('ispred Legeca') u Dubrovnik. Majka kralja Silvestra bila je Dubrovčanka".

U *Spisima dubrovačke kancelarije*, knj. II, (Prepisao i uredio: Josip Lučić), Zagreb, 1984, str. 350, br. 1314, godine 1282. spominje se spor oko međe i jarka gdje se navodi *ecclesie sancti Georgii, cuius ecclesie est abbas clericus Petrus* (dakle, crkva Sv. Đurđa čiji je opat/poglavar kleri(č)k(i)/svećeni(č)k(i) Petar).

Vinko Foretić i Ante Marinović, Natpis iz XIV. stoljeća na Dupcu kod Dubrovnika, *Anali HI JAZU*, god. VIII-IX, Dubrovnik, 1962,

str. 166-167, 175, kažu da je tamošnju crkvu dao izgraditi St[i]epe [Stjepan], sin Mihajla [Mihovila] Silvestrovića. On se spominje i u arhivskim dokumentima Državnog arhiva u Dubrovniku, pa dodaju da su različite inačice tog prezimena "bez sumnje patronimičnog podrijetla od nekog pretka Silvestra". Nadalje dodaju da "dubrovački kronisti Anonim i Ranjina ubrajaju obitelj *De Silvestro* u popis dubrovačkih vlasteoskih obitelji i kažu da potječe iz starog Epidaura, dakle od prastanovnika Dubrovnika. Obitelj ovih Silvestrovića izumrla je već u XIV. stoljeću".

TREBA LI SE NADNEVAK 31. LISTOPADA TREBA SLAVITI - KAO NADNEVAK OSLOBOĐENJA ZADRA?

Iščitavajući današnji (...) Voxglas Zadra, na veliko i naširoko se piše kako će ove godine 65. nadnevak oslobođenja Zadra biti svečaniji nego inače, jer se radi o malom jubilarnom nadnevku kojeg zadarski tzv. antifašisti, inače, svake godine obilježavaju polaganjem vijenaca ispred spomenika partizanskim dželatima a koji se, u vidu piramide, nalazi u Gradskom groblju, postavljen odmah u neposrednoj blizini spomenika u obliku velikog Križa, svim braniteljima Domovinskih ratova. Jedan je obilježen sa zvijezdom petokrakom, koji obilježava antikrste partizane-komuniste, a drugi, kako je već i rečeno u obliku velikog Križa sa hrvatskim nacionalnim grbom. Kako je došlo do toga da se oba spomenika sa međusobno suprotstavljenom simbolikom – sotonskom i kršćanskom, nađu u neposrednoj blizini jedan pored drugoga, nije istraženo. Najvjerojatnije nesvjesno, jer se pri postavljanju Križa mislilo da će ovaj drugi sotonski biti zanemaren i ubrzo uk-

lonjen. Kako vidimo to se ipak nije dogodilo. Naprotiv, dogodilo se nešto sasvim drugo. Partizani ili ti tzv. antifašisti ustrajali su na tome da spomenik s zvijezdom petokrakom i dalje ostane u izvornom obliku, a sam spomenik da ostane kao partizanski simbol koji će svijetu govoriti, kako su, eto, **ovdje i nekada u Zadru živjeli i ratovali neki drugi ljudi, u narodu zvani još i antikrsti**, koji su oslobodili grad Zadar od tuđinaca.

16. obljetnica akcije Maslenica u Zadru

Recimo to odmah, **notorna je laž da su partizani bili osloboditelji grada, a još manje da**

su grad i vojnički osvojili. Najprije, partizani nisu imali nikakav placet od izabranih vlasti iz Hrvatske da osvajaju bilo čiji grad ili selo, jer **oni formalno pravno nisu ni postojali.** Partizani su bili **grupa hrvatskih odmetnika koji se stavio u službu tuđinca i neke druge države – države tzv. kraljevske Jugoslavije, odnosno Srbije**, te stjecajem ratnih okolnosti i međunarodnih silnica dođoše i na formalnu vlast – ali tek prevarom na izborima 1946. g. Sve dotle, čitava ex Jugoslavija živjela je pod protektoratom međunarodnih čimbenika, kako onih sa istoka tako i sa zapada.

Za samoproglashene „osloboditelje“ grada Zadra moglo bi se prije reći da su to okupatori i krvnici-zločinci koji su, ulaskom u nebranjeni i bez vojnika opustošeni grad ušli u grad i odmah u prvi tjedan dana **poubijali 2.114 ne-dužnih civila**, mahom civila talijanske narodnosti. Koliko su tzv.

osloboditelji grada Zadra to stvarno i bili, govori činjenica da su njihovi **saveznici, grad iz zraka bombardirali u nekoliko navrata i savnali ga do temelja**. Time se je htjelo dati do znanja partizanima da su u grad ušli nelegalno i sa zlim namjerama da izvrše zločine nad nedužnim civilima.

Prema tome, iz ovoga se daje zaključiti da partizani ulaskom u grad nisu bili osloboditelji grada, **jer ga nisu imali od koga oslobađati, već kao okupatori**, koji su bili daleko okrutniji i krvoločniji od svojih prethodnika Talijana i Nijemaca.

Dokaz zato, da su partizani bili okrutni okupatori svoje vlastite zemlje govori i činjenica da su žitelji grada Zadra, a i bliže i šire okolice, odnosno čitave Hrvatske mahom bježali iz tzv. oslobođene Hrvatske u zemlje bivšeg okupatora. Žitelji primorskih krajeva bježali su u fašističku Italiju, a žitelji kontinentalne Hrvatske bježali su u nacističku Austriju i Njemačku.

Zato na ovaj napis u Vox-u reagiramo na najoštriji način. Ne na sam napis kao formu **već na sadržaj članka**, koji i ovoga puta želi zadranima podastrijeti partizanske nebuloze o tome kako su oni oslobodili Zadar te i te godine, a da ni riječju nigdje **ne kažu, zašto su ih odmah nakon par dana saveznici bombardirali iz zraka**.

Iz napisa Vox-a da se još iščitati kako su sve aluzije svedene na to, hoće li će pod spomenik sa zvijezdom petokrakom biti položen i

vijenac gradonačelnika grada Zadra – s obzirom da je na jubilarno slavlje najavljen i dolazak „vrlo dragog gosta grada Zadra“ predsjednika Stevana Ujdurovića - alijas Mesića? Za sada je sve upitno.

Možda je upravo ovaj jubilej prigoda da se jednom za uvijek žite-

Vrančića i župana Stipu Zrilića da ne nasjedaju na floskule tzv. anti-fašista i da uz pomoć demokratske većine svih žitelja Zadarske županije donesu i ozakone odluku o tome, kojemu se Bogu i pod kojem simbolu, žitelji ovog grada trebaju obilježavati i slaviti razne nacionalne i religijske obljetnice.

17. obljetnica 7. domobranske pukovnije u Zadru

li grada Zadra, a i šire oslobode ove dvojbe – je li grad Zadar 31. studenog 1944. g. oslobođen ili je ponovno okupiran?

Do tog nadnevka još ima vremena da gradonačelnik sazove sjednicu poglavarstva i da stavi na dnevni red tu dvojbu, oko tobožnjeg oslobođenja Zadra i simboličke crvene zvijezde petokrake.

Mi iz udruga: Hrvatskih političkih uznika Hrvatske, Bojovnika svih Domovinskih ratova i stranke Hrvatskog Oslobodilačkog Pokreta HOP-a, a čija su sjedišta i u Zadru - slažemo se s gledištima gradonačelnika Dr. Zvonimira Vrančića i njegovog prethodnika Dr. Živka Kolege **da se pod simbolom zvijezde petokrake u prošlosti nije ništa dobroga dogodilo**, već naprotiv, dogodio se progon i mučeništvo hrvatskog pučanstva.

Stoga još jednom upozoravamo gradonačelnika Dr. Zvonimira

Gledišta gore spomenutih udruga je kristalno jasno. Ne želimo da se pod simbolom zvijezde petokrake obilježavaju i slave bilo koji nadnevc. Za slavljenje nadnevka oslobođena Zadra treba se odrediti onaj nadnevak kada je zadnji tenk otišao iz Šepurina, a to je, čini nam se, bio **17. studeni 1991. g.** Sve do tada je grad Zadar, kao i u ostalom cijela Hrvatska bio pod okupacijom tuđinaca. Dakle od Pacte convente 1102. g. pa 17. studenog 1991. g. punih 889 godina i još kusur mjeseci i dana.

Eto, dragi moji Zadrani, Vama se u prvom redu obraćamo, da podržite našeg gradonačelnika Dr. Zvonimira Vrančića i župana Stipu Zrilića i ne otidite, ne daj Bože, pod zvijezdu petokraku, jer, ako to učinite, **bit ćete prokleti** od svih onih gore spomenutih 2.114 žrtava i svih drugih žrtava likvidiranih pod zvijezdom petokrakom.

Bog i Hrvati!

Zadar, 17. listopada 2009. g.

Ivo Matanović

glasnogovornik udruga Hrvatskih političkih uznika RH,

Bojovnika Domovinskih ratova i stranke Hrvatskog Oslobodilačkog Pokreta

KARDINAL HAULIK I JA

Sa svepsećeg književnog novogovora na hrvatski preveo **Vladimir Biondić**

Sanjam li ja, ili ipak to je java. Probudih se jutrom rano, moja Hrvatska još spava. Zaspala je snom djeteta, dubokim od bola, suza, sreće, zaspala je na sigurnom, ugroziti je nitko više, ne može ni ne će. Čitam ja taj tekst iz knjige Vladimira Biondića – *Bridž šport*, igra ili nešto treće vezan za 1990. godinu i pomislih – što se to u međuvremenu dogodilo s mojom Hrvatskom?

Podsjeti me sve to i na velika hrvatske povijesti nadbiskupa zagrebačkog, Kardinala Jurja Haulika. Kakve to sad ima veze s novim razvojem događanja u nas, pitaju me. Ne bi vjerovali, ali velike. Pojam Hrvata i hrvatstva u ovim prijelomnim trenucima za hrvatsku državu, njezin daljnji opstanak i izbor pravog puta za sutra, vezan je neraskidivo s ljubavlju koju smo u stanju svojoj domovini pružiti i s tim koliko smo u to ime spremni svom narodu dati. Sigurno da vam je vrlo neobično kad o tome piše i govori jedan belgijski ovčar koji čak nije ni hrvatski. Ali upravo tu se srećemo s Jurjem Haulikom najvećim "političkim" Hrvatom, a čijim tragom njuškajući pravdu i poštenje kreće i vaš ROI. **I dok jurcam Maksimirom, malo tko znade da je upravo on za odmor građana uredio taj park, tada zvan Jurjaves, pozvavši stručnjake iz Austrije. Dio šume pretvorio je u šetalište uz pet jezera, podignuo paviljone, vidikovac, kapelicu sv. Jurja i ljetnikovac te spomenik sv. Jurja A. D. Fernkorna (danas kraj HNK).**

mh matica hrvatska

OGRAK VINKOVCI
DRUŽBA BRAĆA HRVATSKOG ZMAJA
ZMAJSKI STOL U VUKOVARU

IVAN BIONDIĆ

KARDINAL HAULIK –
PROROK JUGOSLAVENSKE
PROPASTI

(O 140. OBLJETNICI SMRTI)

četvrtak, 22. listopada 2009. u 19:00

Dvorana OMH,
Vinkovci – Jurja Dalmatinca 22

(1788.-1869.-2009.)

Prije 140 godina Hrvatska je izgubila jednog od svojih najdragocjenijih ljudi – Juraj Haulik, rođen u Slovačkoj (1788.), zasigurno je najznačajniji "politički" Hrvat svesrdno prihvaćen i obljubljen uz našim narodu.

Što nam znači pojam "politički" Hrvat. Politički Hrvat je svaki onaj koji je u našu domovinu došao otvorene duše i srca, spreman da je voli i poštuje i da se po potrebi za nju žrtvuje, kao i za svoju rodnu domovinu.

Čovjek je to (a kao što vidite može to biti i pas) koji je bez ikakvih ograničenja spreman na puni svoj život s Hrvatima po rođenju i podrijetlu. Svakog takvog čovjeka, Hrvati i Hrvatska su uvijek prihvaćali, a i danas su na to spremni, s ljubavlju i dubokim poštovanjem, bez obzira na njegovu rasu, političko opredjeljenje, vjeru i boju kože.

Juraj Haulik bio je, a i treba biti, svijetao primjer kako se voli i cijeni zemlja koja se smatra drugom domovinom. Hrvatski obrambeno-

oslobodilački rat dao je niz primjera pravih i poštenih političkih Hrvata koji su bili spremni za svoju drugu domovinu dati i ono što im je najdragocjenije – svoj život.

Juraj Haulik odabrao je svećenički poziv i 1832. godine imenovan je prepostom zagrebačkog kaptola, a nakon što je pet godina poslije imenovan zagrebačkim nadbiskupom seli u Zagreb i prihvaća Hrvatsku kao svoju drugu domovinu. Poznate su njegove riječi – Rođen sam kao Slovak, a umrijet ću kao Hrvat! Vas Hrvate, molim i zaklinjem, da me smatrate svojim i onim koji vašu domovinu smatra svojom domovinom. Nije Juraj Haulik ostao samo na ovim riječima, već je svakodnevno, svojim ponašanjem i djelima nebrojeno puta dokazao njihovu istinitost.

U Hrvatskoj je, dok je bila pod komunističkom čizmom Haulik žestoko napadan kao reakcionar i nosilac klerikalizma, te neprijatelj svega naprednog, prije svega komunizma i ilirizma.

Danas nam je apsolutno jasno, da

je ovaj prorok jugoslavenske propasti bio na pravom putu i da je za života, a i kasnije preko svojih sljedbenika predstavljao veliku smetnju i gotovo nepremostivu prepreku etničko-političkoj ekspanziji Srbije, koja je u međuvremenu počevši od Načertanija do Memoranduma SANU i napada na hrvatsku samostalnost pokazala svoje ciljeve i svoje pravo lice. Zato je upravo sada moment kad ponovno neprijatelji Hrvatske, vanjski i unutarnji dižu glavu, da se vratimo Hauliku (Haulik redivivus) i da ukažemo na njegov svijetao lik kao ispravan put za Hrvatsku sutra, tim više što je on dokaz našeg prihvatanja svih političkih Hrvata.

Brojni su primjeri Kardinala Haulika na polju gospodarskog, kulturno-prosvjetnog i socijalno-karitativnog djelovanja.

Spomenimo samo neke. Sestrama milosrdnicama sv. Vinka kupio je 1840. zemljište za izgradnju samostana i crkve. Osigurao 200.000 forinta za izgradnju, kako bi sestre mogle razviti školsku i karitativnu djelatnost (dječji vrtić, pučku školu, vezilačku radionicu

ZA HRVATSKU DOMOVINU – ZA ANTU GOTOVINU!

A Kardinalu Jurju Hauliku – Vladimir Biondić je posvetio pjesmu

U VJEČNU SPOMEN

Ugasi se život sveti – kao Božja svijeća

Bilo je to vrlo davno – pretprošlog stoljeća

Samo spomen na Te osta – i tek slika koja

A davno je na papiru – izbljedila boja

Svećenik i čovjek – poslan nam od Boga

Ponos Ti si bio – Slovačkog i našeg roda

Pun ljubavi i vjere – za malog čovjeka

Pamtiti Te takvog treba -sada i do vijeka

Politički Hrvat pravi – od onijeh strana

K o svećenik i k o čovjek – bez imalo mana

I u crkvu unio si – naš jezik i govor zna se

Plemenitost i čestitost – u slovaru Tebe krase

Maksimirski park Ti spomen – uspomena sveta

Nek pomisli svako na Te – kad setuda šeta

Ptice leti prema nebu – i pronosi svim na znanje

Dugujemo mi svi Tebi – ljubav, vjeru, poštovanje

U temelje ugradio si – Hrvatske nam domovine

Ljubav, vjeru, Božju riječ -Ti premili Božji sine

Mirno spavaj kardinale - narod pamti Tvoja djela

Spominje Te, štuje, voli – sada naša zemlja cijela

Rajske djeve pjev se čuje - u čast Tvoju pjesma ječi

Sa otkara gromko zvuče – poznate nam Božje riječi

Kao da si sada s nama – čujemo Tvoj zvonki glas

Kardinale vrati nam se – samo blagoslovi

i žensku učiteljsku školu, koja je 1851. zadobila pravo javnosti). Uza samostan je Haulikovom početnom financijskom pomoći 1857–59. podignuta zgrada (današnji Rektorat) za opću bolnicu koja nije privedena svrsi; sestre su tek 1871. otvorile bolnicu na Vinogradskoj cesti. Na njegov je prijedlog 1841. osnovano Hrvatsko-slavonsko gospodarsko društvo, a podupirao je i ustanove koje su nastale u njegovu krilu (Narodni muzej u Zagrebu, *Gospodarski list* i *Gospodarsko-šumarsko učilište u Križevcima*). Poticatelj je prvog stručnog pedagoškog časopisa *Napredak* i pokretač prvih Katoličkih novina. **God. 1867. ustanovio je književno i izdavačko Društvo sv. Jeronima za promicanje pučke prosvjete.**

U tom cilju prof. dr. Ivan Biondić, Zmaj od Tanaisa je pripremio niz predavanja o ovom velikanu naše povijesti koja počinju u Vinkovcima i Osijeku.

Neka nam ovi nastupi budu i prilika, da našeg kandidata Antu Gotovinu promoviramo za kandidata za predsjednika države uz već poznati poziv .

TITOV I PARTIZANI POMAŽU TALIJANSKE OKUPATORE

Rieči njemačkog poslanika S. A. Obergruppenführera viteza Kaschea, "Nova Hrvatska", Zagreb, 18. rujna 1943.

Drukčije je sa Titovim partizanima. Oni su sebe nazvali "oslobodilačkom vojskom" i govore, da se bore protiv t. zv. okupatora. S ponosom se nazivaju anti-fašistima. Oni su htjeli iztjerati talijanske čete iz Hrvatske.

Sada pak čujemo kako su oni sami u jednome proglašenju od 12. IX. 1943. proglašili ovo:

"Dalmatinci ujedinite se s talijanskim vojnicima i vodite s njima zajedničku borbu protiv okupatora i ustaša."

Dne 13. IX. ponosno objavljuju ovo:

"U Dalmaciji je na više odsjeka došlo do suradnje naših sastava s talijanskim četama. U tom se pogledu osobito odlikovala talijanska posada u Senju."

Sad su se dakle oni sjedinili s okupatorom, koji su do sada zadali tolike rane na hrvatskome Primorju i Dalmaciji. Sad oni objavljuju borbu protiv ustaša, dakle građanski rat u vlastitoj zemlji.

A čemu to?

Na to nam daje odgovor londonski krugoval od 11. IX., dakle prije toga partizanskog proglašenja:

"U Jugoslaviji se vode između talijanskih i jugoslavenskih boraca s jedne strane i njemačkih boraca s druge strane teške borbe uzduž obalnog

područja."

Dalje javlja londonski krugoval:

"Britanski su stožerni častnici stigli u glavni stan jugoslavenskih domoljuba. Oni se nalaze kod Mihailovića i kod vođe partizanskih sastava Tita. Svrha boravka je usklađivanje svih napadaja jugoslavenskih domoljuba s obćim ratnim nacrtom saveznika."

SS-Sturmbannführer u pričuvu Branimir Altgayer (lijevo), SA-Obergruppenführer Siegfried Kasche, Poglavnik dr. Ante Pavelić (desno) u lipnju 1941.

Tu jasno vidimo pozadinu gospodara nad Mihailovićem i Titom: To je Englezko-američka plutokracija i židovstvo, koje nastoji, kako bi uspostavilo gospodstvo zlata nad europskim narodima, te kako bi neeuropsko inozemstvo zauvijek zarobilo europske narode preko englezko-američkih okupatora.

To je dakle očita laž, kada se Titovi partizani izjašnjaju, da vode borbu protiv okupatora. Oni su ljudi, koji pripremaju put okupatorima, oni su se udružili s četama talijanske Badoglioove vojske, da do kraja zarobe hrvatsko pod-

ručje na Jadranu, oni žele uvesti u Hrvatsku englezke i američke okupatore i tako opustošiti groznim ratom čitavu hrvatsku zemlju.

POTREBA UJEDINJENJA SVIH HRVATSKIH SNAGA

Vi ćete mi dozvoliti nekoliko rieči o vašim vlastitim stvarima, jer ja vam govorim kao Niemac i kao prijatelj, jer Njemačka ne samo da priznaje Hrvatsku, nego je ona državnim ugovorima osigurala njezine granice i njezine slobode.

Ja vam mogu govoriti otvoreno, jer čitava borba i sav rad Niemaca u vašoj zemlji, koji je tražio mnogu žrtvu njemačkog vojnika, služi također i slobodi vaše zemlje i budućnosti vašeg naroda. Vremena opozicionih borba izoštrila su pogled vašeg naroda za kritično prosuđivanje politike.

Za vrijeme opozicije to je sigurno bila skupocjena sposobnost. Preuzimanje državnog vodstva donosi međutim najteže žrtve i veliku odgovornost. Ovu odgovornost ne snosi samo vlada, nego i čitav narod. A vi ju ne nosite samo pred onima, koji danas žive, nego i pred dolazećim pokoljenjima.

Ova dolazeća pokoljenja kasnije nikada ne će pitati, zašto nije moglo biti postignuto jedinstvo, nego će pitati samo, da li je današnje pokoljenje bilo dovoljno jako izkoristiti događaje za stvaranje vlastite države u moćnim granicama i da li je surađivalo na izgradnji i osiguranju života i slobode kasnijih pokoljenja.

BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (1)

Martina Grahek Ravančić, magistarski rad, **prof. dr. sc. Ivo Goldstein**, mentor, Zagreb, 2006.

UVOD

Ishod Drugoga svjetskoga rata nazirao se već krajem 1944. godine, kada Zapadni saveznici, potpomognuti jedinicama Crvene armije s istoka, zaokružuju svoje napredovanje. Općim nadiranjem rasipaju se snage Trećeg Reicha, koje su držale liniju obrane na području Grčke. Njihovo povlačenje prema zapadu pratio je i veliki dio Hrvatskih oružanih snaga (HOS) i civila. **Dana 9. svibnja 1945., potpisana je opća kapitulacija vojske Trećeg Reicha, s kojom je službeno završen Drugi svjetski rat.** No, rješavanje pitanja geopolitičkih odnosa i dominacije na ovim prostorima (posebice onima koji su pripadali poraženoj strani), kao i pitanje pravednog odnosa prema pripadnicima poraženih snaga, ostali su i dalje otvoreno pitanje i velika obaveza ratnih pobjednika. Pismeni dogovori, na koje se često poziva i prema kojima je trebao regulirati postojeće stanje, te izvršiti svoju "moralnu obavezu", potpisani su na političkim konferencijama, održanim i prije završetka ratnih operacija. Prekidom sukoba, zapisana riječ trebala je "zaživjeti", no čini se da je i ovaj put sama provedba bila otežana ili možda upitna.

U taj kontekst nužno je smjestiti događaje s kraja Drugoga svjetskog rata i neposredno nakon završetka ratnih operacija, koji su danas poznati pod nazivom **Bleiburška tragedija**. Ovaj naziv obuhvaća: **opkoljavanje i zarobljavanje postrojbi Trećeg Reicha i vojske NDH na prostoru Celje – Slovenjgradec – Dravograd – Bleiburg, izručivanje zarobljenika iz logora Viktring (Vetrinje) kraj Klagenfurta, te događaje koji su uslijedili duž "križnog puta" tj. na "marševima smrti"**. U konačnici postavlja se pitanje koliko je vojnika (Hrvatske oružane snage, slovenski domobranci, srpski i crnogorski četnici i Kozaci) i civila stradalo u ova tri izolirana slučaja. Prema tome, svibanj 1945. godine, iako vremenski kratko razdoblje, svojom događajnicom predstavlja jednu od emotivnijih i zamršenijih tema hrvatske, slovenske, bošnjačke, srpske i crnogorske historiografije.

Spomenuti događaji dugi niz godina bili su zakriveni "velom šutnje", dok su prilično jednostrane interpretacije "službene" jugoslavenske historiografije, uglavnom nudile tek **"pogled s pobjedničke strane"**. Svaki spomen obilježen je tek kao "obračunavanje s narodnim neprijateljem", te je u takvom svijetlu svako pitanje etičke odgovornosti za mnoge zločine, bilo nepotrebno i gotovo bespredmetno.

S druge strane, u osnovi **vrijedni naponi hrvatske, slovenske i srpske emigracije**, koja je nastojala razjasniti spomenute događaje, te prikupiti dokumente, donose nam uglavnom iskaze svjedoka, koji su često nabijeni emocijama (i mržnjom) i čiji nerijetko disonantni tonovi onemogućuju sveobuhvatno sagledavanje ove problematike.

Devedesetih godina prošlog stoljeća, tema Bleiburga i "križnog puta" postaje sve prisutnija, javlja se veliki broj naslova (historiografski, memoarski, žrtvoslovni i romansirani sadržaji, te razni feljtoni, napisi i članci objavljeni u različitim časopisima, novinama i dnevnom tisku), koji nastoje popuniti praznine. Neki od njih zaista predstavljaju vrijedan doprinos, no većina produkcije može se svrstati pod nazivnik memoarske publicistike i prigodničarske literature. Stoga je u takvom ozračju prilično teško rekonstruirati prošlu stvarnost. Upravo ta

Bleiburška tragedija

činjenica ostavlja mnogo prostora, pa je spomenuta problematika vrlo često popraćena različitim ideološkim nabojima.

Cjelokupni problem potrebno je sagledati na dvije razine, od kojih prva predstavlja političku komponentu, kao nezaobilazni dio događaja, te drugi, i ne manje važan **moralni segment odgovornosti za brojne počinjene zločine**. Kao konačni cilj postavlja se točno utvrđivanje broja stradalnika i žrtava bleiburških i poslijebleiburških događaja, do kojih nije moguće doći na osnovi improvizacija, već isključivo uz pomoć stvarnih pokazatelja uvrštenih u interdisciplinarnu analizu.

Ovim pregledom nastojat će podatke iz postojeće literature uklopiti u više-manje poznatu kronologiju i na neki način sistematizirati i evaluirati u smislu ocjene njihove znanstvenosti i relevantnosti podataka koje donose. Kroz brojnu literaturu pokušala bih prikazati odnos prema spomenutim događajima (s obzirom na razdoblja kada se javljaju), ocijeniti i izdvojiti najznačajnije radove, te prikazati u kojim aspektima i koliko pridonose rasvjetljavanju ove problematike. Takva analiza ukupne produkcije o Bleiburgu i "križnom putu" nudi osnovu za daljnja istraživanja, otvara neka nova pitanja i sugerira moguće odgovore. Daljnja istraživanja, potkrijepljena dokumentima i arhivskom građom ponuditi će vjerujem cjelovit, znanstveni pregled događaja iz svibnja 1945. godine.

PREGLED VAŽNIJIH HISTORIOGRAFSKIH, PUBLICISTIČKIH I MEMOARSKIH NASLOVA O BLEIBURGU I "KRIŽNOM PUTU"

Bleiburg i "križni put", kao neza-

okruženi problem, tema su velikog broja knjiga, zbornika, priloga i napisa, koji proizlaze iz jugoslavenske (socijalističke) historiografije, publicistike i memoaristike, iz emigrantskih (hrvatskih, slovenskih i srpskih) krugova, te nakon devedesetih godina dvadesetog stoljeća i od strane brojnih domovinskih autora. Osim toga korisne naslove nalazimo i u stranim (njemačka, britanska i talijanska) historiografijama.

S obzirom da je **pregled literature i tema ovoga rada**, u uvodnom dijelu navela bih tek neke najosnovnije naslove, čija objavljivanja su predstavljala značajan doprinos ili pomak u istraživanju događaja iz svibnja 1945. godine.

Bleiburška tragedija

Prvi napori pri razjašnjavanju i rasvjetljavanju bleiburških događaja učinjeni su među hrvatskom emigracijom, koja je započela s prikupljanjem iskaza i svjedočanstava o ovoj temi. Priča o Bleiburgu ponajprije je proširena po zemljama španjolskog govornog područja, gdje su prihvaćeni hrvatski emigranti nakon Drugoga svjetskog rata.

Zamisao o izdavanju knjige javila se u okviru Hrvatsko-Latinskoameričkog kulturnog instituta (Instituto Croata Latinoamericano de Cultura), osnovanog 1960. u Buenos Airesu. Glavnu inicijativu pri razjašnjavanju bleiburških događaja dao je publicist **Ivo Bogdan**, čijim je nastojanjem 1963. godine, u Buenos Airesu objavljena **"La Tragedia de Bleiburg"**. Na gotovo četrinstotinjak stranica objavljen je veliki broj dokumenata, većinom iskaza sudionika tih događanja. Iste godine sadržaj je objavljen i kao četverbroj u okviru revije "Studia Croatica".

Dugotrajna šutnja prekida se također, 1960. godine, kada je na komemoraciji petnaeste obljetnice bleiburških žrtava u SAD-u (Cleveland) osnovan **Odbor za istraživanje bleiburške tragedije**, na čelu s Ivanom Johnom Prcebom. Njihovim zalaganjem 1970. (Philadelphia), te kasnije 1995. godine (Pittsburgh) objavljena je vrijedna knjiga **"Operation Slaughterhouse. Eyewitness Accounts of Postwar Massacres In Yugoslavia"**, čiji su autori John Ivan Prcela i Stanko Guldescu. Početni dio knjige čine uvodni tekstovi glavnih urednika i suradnika, dok veći dio predstavljaju dokumenti. Nadopunjeno, hrvatsko izdanje, pod naslovom **"Hrvatski holokaust"** (priredili John Ivan Prcela i Dražen Živić) objavljeno je 2001. u Zagrebu. Četiri godine kasnije objavljeno je i drugo izdanje knjige "Hrvatski holokaust II", koje je uredio John Ivan Prcela.

Brojna nastojanja da se objavi knjiga o bleiburškoj tragediji na hrvatskom jeziku, ostvarena su 1976. (München-Barcelona), kada je u izdanju Knjižnice Hrvatske revije objavljena

"Bleiburška tragedija hrvatskog naroda" (ur. Franjo Nevistić i Vinko Nikolić). Osnovu ove knjige čini španjolsko izdanje iz 1963., nadopunjeno novim iskazima i dokumentima. Knjiga je polučila veliki uspjeh, te je već nakon godinu dana (München-Barcelona 1977.) objavljeno njeno drugo izdanje, čiji je urednik Vinko Nikolić. Uz manje dopune domovinsko izdanje istomene knjige objavljeno je i 1993. u Zagrebu.

GOVOR PROF. KAZIMIRA KATALINIĆA NA PROSLAVI "10. TRAVNJA 1941." ORGANIZIRANOJ PO SREDIŠNJOJ UPRAVI

"MEĐUDRUŠTVE-NOG ODBORA HRVATSKIH ORGANIZACIJA" U BUENOS AIRESU, ARGENTINA, U NEDJELJU 15. TRAVNJA 2007.

Dame i gospodo, hrvatska braco i argentinski prijatelji!

Hrvatski je narod u prošlom stoljeću dvaput izborio svoju nezavisnost: u travnju 1941. i pola stoljeća kasnije: u lipnju 1991.

Iako su povijesne okolnosti i glavni djelatnici obaju događaja bili potpuno različiti, ipak su oni intimno međusobno povezani, jer **bez desetotravanjske revolucije ništa ne bi bilo**

PRED JAMOM U SVIBNJU 1945.
Vera Valčić Belić

**Stoji i broji:
još ih je devet
ispred njega.
Boji se smanjuje.
Boji li se?**

**Boji se za majku
koja više nikada
ne će prestati plakati...
Boji se za dragu
koja nikad
ne će prestati čekati.**

**Boji se za djecu
koja se nikada
ne će roditi.
Boji se za Hrvatsku
koju više
ne će moći braniti.**

**Boji se kad ode deveti
polumrtav će i on padati,
stopit će se krv i uzdasi
mučenika
a molitve
će se utišati.**

* * *

Desetotravanjska revolucija dogodila se je tijekom Drugog svjetskog rata, koji je započeo dvije godine ranije, u rujnu 1939.

U to vrijeme nisu ni Hitler ni Mussolini planirali uskoro napasti Jugoslaviju, nego su je samo nastojali pridobiti kako bi tako proširili svoj blok. U skladu s tom politikom, **potpisan je 25. ožujka 1941. pakt prijatelj-**

niti današnje Republike Hrvatske.

Ponovno istaknuti i dokazati ovu povijesnu istinu, mislim da je najbolji način kako možemo iskazati našu počast svima onima koji su svojim nastojanjem, borbom i vlastitom žrtvom pridonijeli ostvarenju onog slavnog događaja kojeg se danas sjećamo.

No to nas prisiljava da u ovom kratkom nagovoru - makar i na veoma sažet način - analiziramo i usporedimo ono što se je dogodilo 1941. i 1991. godine.

Hrvatski narod na bleiburškom polju 1945.

stva između Jugoslavije i sila Osovine. Iako je pakt bio veoma pogodan za Jugoslaviju, engleska obavještajna služba je uspjela potplatiti skupinu Srba - časnika jugoslavenske vojske - te su ovi dva dana kasnije izveli državni udarac, što je toliko razbjesnilo Hitlera, da je ovaj odlučio napasti Jugoslaviju. No isti dan kad je započeo njemački napadaj te dok je još njemačka vojska bila daleko od Hrvatske, hrvatski su rodoljubi - uočivši toliko očekivanu povoljnu prigodu - započeli revoluciju i proglasili nezavisnu hrvatsku državu. To se je dogodilo dne **6. travnja 1941. u gradu Čakovcu**, u sjevernom dijelu Hrvatske. Sjedeći se je dan pobunila jedna pukovnija, sastavljena od hrvatskih pričuvnih vojnika (tj. rezervista), koji su razoružali srpske časnike i umarširali u grad Bjelovar, gdje su također proglasili hrvatsku nezavisnost.

Međutim, zbog tadašnjih loših

komunikacija nije se o tom brzo proširio glas i zato se nisu u drugim mjestima pridružili ustanici-

Tri dana kasnije, **dne desetog travnja**, započela je hrvatska revolucionarna ustaška organiza-

cija ustanak u samom glavnom hrvatskom gradu Zagrebu, gdje je - u ime poglavnika dr. Ante Pavelica - **proglasila Nezavisnu Državu Hrvatsku**. No ovaj je proglas bio pročitan na zagrebačkoj krugovalnoj postaji, što je dovelo do brze lančane reakcije. Odjednoč su širom Hrvatske započele djelovati revolucionarne skupine koje su razoružavale jugoslavensku vojsku i preuzimale vlast u svoje ruke.

Ovo je razlog zbog kojeg se 10. travnja 1941. smatra kao dan uspostave Nezavisne Države Hrvatske.

* * *

Prva država koja je već istog dana, tj. 10. travnja priznala novonastalu državu, bila je Mađarska. Međutim, Hitlerova Njemačka i Mussolinijeva Italija najprije su pričekale da vide daljnji razvitak događaja te su konačno **dne 15. travnja 1941. priznale hrvatsku nezavisnost**, nakon što su ustanovile upravo munjeviti uspjeh hrvatske revolucije.

No to je njihovo priznanje iziskivalo od mlade hrvatske države veliku žrtvu. Naime, kada još gotovo da i nismo imali svoje oružane snage, prisilio nas je Mussolini da mu ustupimo velik dio našeg područja: uglavnom gotovo čitavo dalmatinsko područje, uključujući otoke.

Znajući pak da nikada ne ćemo prihvatiti ovaj teritorijalni gubitak, Italija nas je nastojala oslabiti, te je naoružavala srpske četnike pomažući ih u borbi protiv Hrvatske. A kada je 1943. kapitulirala fašistička Italija, **njene su trupe predale svoje naoružanje Titovim komunistima**, zadavši nam tako gotovo smrtonosni udarac.

Hitler je pak, nakon pada Italije, zauzeo jedan dio naše obale koji je pretvorio u neke vrste njemačke provincije, planirajući da to bude nakon završetka rata njemački izlaz na Jadransko more.

* * *

Nažalost, sve četiri godine postojanja hrvatske države bile su godine stalne i teške borbe. Borbe protiv neprijatelja, ali također i protiv onih koji su službeno tobože bili naši prijatelji i saveznici.

No sve žrtve i sva prolivena krv nije uspjela izbjeći tragediju hrvatskog naroda, jer je **konac Drugog svjetskog rata doveo do nestanka hrvatske države**, kao i do smrti stotina tisuća mladića, staraca, žena i čak djece, koji su bili na barbarski način ubijeni bez ikakvog vojnog opravdanja i to već u doba mira. Taj je pokolj poznat kao "Bleiburška tragedija".

Hrvatski je narod bio ponovno prisiljen živjeti bez vlastite države, ovog puta unutar Titove Jugoslavije koja je nastojala putem užasnog terora u potpunosti uništiti svaku misao i želju narodne nezavisnosti, dok je istovremeno putem sveobuhvatne propagande prala mozak budućim hrvatskim generacijama.

Međutim - unatoč svemu - hrvatski narod nije bio potpuno poražen niti je Jugoslavija uspjela ugasiti pobjedničku desetotravanjsku luč, jer su je preuzele nove generacije, koje su djelovale pod drugačijim okolnostima i na drugačiji način, ali nadahnute istim idealom kao i prijašnje generacije.

Nove su generacije osim toga gajile živu uspomenu i posjedovale iskustva Desetog travnja kao i Nezavisne Države Hrvatske.

Zahvaljujući nedavnoj prošlosti, znale su da su Hrvati u stanju osloboditi se kao i da trebaju iskoristiti bilo koju zgodnu prigodu koja im se bude pružila, neovisno o tom kome se to od velikih može sviđati, a kome ne.

I te su posljedice Desetog travnja - tj. uspomena i iskustvo - bili odlučujući čimbenik kako tijekom otpora i dugotrajne borbe protiv titoističke Jugoslavije, tako i prigodom konačne pobjede, koja je postignuta 1991., kada je ponovno uskrsnula hrvatska nezavisna država - današnja Republika Hrvatska.

Bez tog iskustva i bez tog živog sjećanja na nedavnu prošlost, umjesto da se borimo 1990.- 91. za uspostavu državne nezavisnosti, bili bismo se zadovoljili borbom za veće slobodine i veću autonomiju unutar nove Jugoslavije.

Osim toga - nakon što su svjetski moćnici, želeći očuvati Jugoslaviju, proglasili embargo i onemogućili naše naoružavanje - da nismo posjedovali iskustva Desetog travnja ne bismo se bili usudili nenaoružani suprotstaviti Jugoslavenskoj armiji, a još manje želji i volji velesila.

Drugim riječima, da nismo 1941. proglasili hrvatsku nezavisnu državu, umjesto današnje suverene hrvatske države, Republike Hrvatske, nastavili bismo pokorno živjeti unutar Jugoslavije

Dame i gospodo, nikada i nipošto ne smijemo zaboraviti desetotravanjsku revoluciju, jer upravo zahvaljujući njoj, isto kao i krvi koju su u različitim vremenima proliili hrvatski heroji, postoji danas ponovno naša suverena država, današnja Republika Hrvatska.

Hvala Vam na pažnji.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (21)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 39 (1)

SAZIV ILI ZAZIV DUHA SVETOGA? Prigodom početka školske godine naše su novine bile pune bilježaka o sazivu Duha Svetoga. Te su bilješke novine dobivale od ravnateljstva pojedinih škola, i sigurno nije ni jednom novinaru padalo na pamet, da bi iz škole moglo doći nešto loše u jezičnom pogledu. Međutim smo u jednim pokrajinskim novinama pročitali ovu bilježku:

"Prigodom početka nove školske godine donijele su mnoge novine vijest, da je održan 'saziv' Duha Svetoga."

Radi se međutim ovdje o z a z i v u, a ne sazivu. Skupština se kakva saziva, a Duh Sveti se zazivlje. U jednoj vijesti pročitali smo, da su školska djeca, primivši saziv Duha Svetoga, počela redovitom obukom. Zaziv Duha Svetoga ne može se primiti, nego se samo može izvršiti, odnosno može netko tome zazivu prisustvovati.

Pisac ove bilješke imao je pravo. Sazvati i sazivati znači zaista

njem. zusammenberufen, zusammenrufen, lat. convocar, a sazivanje znači zusammenrufen, convocatio, kako to navodi Broz-Ivekovićev rječnik. Taj rječnik uopće nema izraza saziv, ali taj izraz dolazi kod Šuleka u više značenja, pa i u značenju Zusammenberufung, convocatio. Nema sumnje, da je saziv umjetno stvorena riječ, da se načini razlika između trajne radnje, koju pokazuje izraz sazivanje, i između trenutne radnje koju pokazuje riječ saziv. Porez izraza saziv ima Šulek i sazov.

HRVATSKI JEZIK I BIBLIJSKI STIL (7)

prof. dr. sc. Ivo Pranjković, Zagreb

U nešto manjoj mjeri biblizom se može smatrati poraba prijedloga od uz glagole, ali (rjeđe) i uz druge riječi, posebno imenice, koje označuju govorenje, mišljenje, osjećanje, percipiranje i sl. Takva se poraba naime razvila pod izravnim utjecajem sintakse talijanskoga jezika i svojstvena je starijim prijevodima biblijskih tekstova ili uopće tekstova s kršćanskom tematikom (liturgijskih, teoloških, kateki-zamskih i dr.), npr. govoriti od ljubavi, Marija od koje piva zaručnik nebeski, odluka od

osvete i sl. (opširnije o tome usp. Pranjković 2000a: 78).

U biblijskim tekstovima, posebno starijim, česta je i poraba prijedloga od u posvojnome i/ili specifičnome objasnidbenom značenju, kakvo je u suvremenom jeziku u međuvremenu postalo poseve neobično, odnosno izrazito obilježeno kao zastarjelo, pa i kao obilježje biblijskoga stila, npr. poglavar od Žudija, vojvoda od puka, kraljevstvo od Španje, red od pustinjaka, obilježja od kuge, sakrament od krizme, meštar od novica, zavjet od posluha, prednjaci od

raje itd. (Pranjković 2000: 33, 55, 103 i passim).

Svojevrsnim biblizom u širem smislu (jer nije svojstven biblijskim, nego prije svega liturgijskim tekstovima i/ili tekstovima, primjerice, raznih molitvenika) može se smatrati i poraba prijedloga pod (s instrumentalom) kojim se izražava istodobnost glagolske radnje s radnjom označenom prijedložno-padežnim izrazom. Takva je poraba posebno svojstvena izričaju pod (svetom) misom (usp. Rišner 2001: 233), npr. Pod svetom misom ne razgovara se.

prof. dr. sc. Ivo Pranjković

VLASTITA IMENA (26)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

10. s t r a n e s v i e t a: jug, iztok, jugoiztok. Kad se takve rieči (kao vlastite imenice) pišu velikim slovom v. 48.

mr. sc. LUJO MEDVIDOVIĆ: CASTUS I PRAVDA (16)

ALFA, Zagreb, 2009. – str. 290

Priredio: *dr. sc. Tomislav Dragun*, Zagreb

Peti dan potrage

XXI. MIGRACIJSKA-GASTARBAJTERSKA TRADICIJA

"Stalno je mjesto u povjesnici Dalmatinske zagore. Istu svjedoči jedan neporecivo vjerodostojan svjedok – cjelovito sačuvana nadgrobna stela, dimenzija 157x70x20 cm, na dnu proširena četvrtastim usadnikom, koju je arheolog Ljubomir Gudelj nedavno pronašao ispred ulaza u ranokršćansku crkvu svetog Mihovila u Postranju, na mjestu starog svetišta Mitre, te opisao u svojoj monografiji 'Od svetišta Mitre do crkve sv. Mihovila'. Pronašao ju je uzidanu kao poklopac zidane grobnice ispod poda kasnoantičke prostorije nedefiniranih gabarita i namjene."

XXII. SVETIŠTE MITRE U POSTRANJU

"Na mjestu današnje crkve sv. Mihovila, na lokaciji između dva kraka spomenute Dolabeline ceste koja je vodila od Salone preko Tilurija do Narone – bilo je plodonošno susretnište više vjera na tlu Hrvatske još od vremena prije nastanka Rimskoga carstva, poglavito nakon toga."

Gdje su nestali Gavanovi dvori?

XXIII. OKRUGLI STOL

"Menza tripes, sinija, ali i žrtvenik zauzima središnje mjesto na mitraičkoj ikoni. Kako i ne bi – služio

je kao predmet kućanstva, mjesto pomirenja ukućana, ali i mjesto donošenja najvažnijih, za obitelj često sudbonosnih odluka. Svi su ukućani jednako udaljeni od sredine stola. Okrugli stol ili sinija pripada svima budući da o stvari koja dotiče se svih, svi glas odluke moraju imati! Čelo stola jest tamo gdje sjedi najstaknutija osoba – otac obitelji, vojni zapovjednik, kralj – onaj tko u tom trenu naj snažnije zastupa opći interes."

Okrugli stol = demokracija.

"Okrugli stol, upravo tako, kao sredstvo organiziranja demokratskog dijaloga, u sebi je sadržavao i sobom je nosio slobodu – za kojom su svi hlepili, ali i odgovornost – koji mnogi nisu rado prihvaćali. Svetost okruglog stola jest u blagoslovu zajedništva, a kletost u mucu."

O sinijo i sveta i kleta,

Tvrda koro kruha svagdanjega!

Šesti dan potrage

XXIV. PRIPOVIJEST O GAVANOVIM DVORIMA

"Može baciti tračak škrte svjetlosti na području istraživanja te postati poveznicom između dva lica iste tajne."

U "Vijencu" je 1884. Josip Eugen Tomić objavio podužu pjesmu o propuntavanju velebnih Gavanovih dvora u Imotskoj krajini. Tako je nastalo Crveno jezero.

XXV. PUČKA PREDAJA IDE DALJE

"Lokvičići su sijelo uranskih sila neba i ktonskih podzemlja. Putnik namjernik lako će uočiti obje vrste sila, kako nebeske – od dobrog Boga obožavane, svijetle i dnevne blagoslove, tako i podzemne sile – gavanovski mračne, nevoljne i noćne."

A tek vile.

XXVI. SVATKO JE ZAPAMTIO DAN

"Neoprezni vlasnici konja znali su u zoru zateći svoje miljenike, mrtve umorne, pokrivene bijelom pjenom od dugotrajnog jahanja, s 'vilinskom pletenicom' od grive ispletenom do zemlje."

BAZALO (17)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Ivan je bez ikakove svoje zasluge i bez ikakove poteškoće došao do te spoznaje, jer je to donio u sebi. On jednostavno nije mogao biti drugačiji, kad je takav izpao iz tvorila vječne Mudrosti i Pravde.

U njegovoj se pećini nije više vidio ni prst pred okom, dok je pred njom još uvijek plamsala velika vatra, a preko nje ležala neprozirna tama kao u rogu. On to nije ni opažao, jer nije ništa gledao. Otvorenih je očiju bio podpuno sliep baš kao što je bio i gluh i neosjetljiv za svaki podražaj iz vanjskog svijeta.

- Stvoritelju moj, sve moje dobro - bilo je jedino, što mu je gdjekad posve nesviestno naletlo na usne i onda opet - ništa ni na usnama ni u mozgu. Savršeno mirno sve kao ustajala voda, savršeno čista površina kao uspavano pokošeno polje.

U klečećem ga je položaju zateklo jutro. Bio je vjerojatno zaspao, al on nije bio sviestan tog događaja. Činilo mu se, da je posve pri svijesti proveo noć i da nije sanjao, da opet vidi Krista, ne bi se bio sam mogao uvjeriti, da je ipak spavao. Ovakvo je ipak bilo jasno, da nije bio budan, jer je opet bio na Svetom Brdu i opet gledao veliko ukazanje vječne ljepote i svjetlosti. Da se to nije dogodilo tu u pećini i da nije bilo plod nje-

gove budne svijesti, bilo mu je posve jasno, pa je po tom morao zaključivati, da je sanjao, a sanjati je mogao samo, ako je bio zaspao.

Kako se sinoć smjestio, tako se jutros prenuo: na koljena pred Svemogućim, u prahu pred nedokučivim, pobožan i ponizan kao i svaki drugi zemaljski crv, koji zna, da ne zna ništa, a da ni sam ne zna, kako je došao do te veličanstvene spoznaje, koja ga usređuje i čini jačim od najjačih na svijetu ---

--- Stvoritelju moj, sve moje dobro ---

Najprije je desnu ruku maknuo s noge i o nju se obočio na strani i nagnuo tielo, da onda lagano pruži noge izpod sebe. Sjeo je, protrljao objeručke oči, duboko uzdahnuo, opet se našao na koljenima, uspravio se, podigao ruke u vis kao razširena krila, uperio pogled u visinu i prošaptao:

- Slava Ti i vala, Svemogućí! ---

Časak je ostao u tom povišenom položaju, zatim spustio ruke na koljenima, a tielo na listove i opet tako sjedio, kako je noć proveo. Pred očima mu se pojavila Manda Ćoranova, prkosna, nabrušena kao kosa i namrgođena kao oblačno nebo. Bilo mu je žao tog liepog lica i mlade duše, pa pokuša, da svojim mislima na

nju djeluje i da je vrati u ono stanje, u kom ju je prvi put bolje promotrio i otkrio kao anđela nebeskog, blagu, milu i dobru.

- Stvoritelju svega, koji moreš sve, pogledaj na nju ---

Jedva je bio izgovorio te rieči, kad se trže i osjeti, da čini veliku nepromišljenost, jer je osjećao, da ne može i ne smije moliti Stvoritelja, da se mieša u kućine ---

- Ja oču, da budeš pametna, krotka ka janješce i dobra! - počeo govoriti poluglasno, prenašajući se svom snagom u Ćoranovu izgorjelu kolibu i tražeći mislima Mandu. Po njegovu je sudu morala biti svakako još oko kuće, jer je istom svanulo, pa nije još odagnala blago. Tu je mora stići svojim mislima, navladati je, nametnuti joj svoje dobro razpoloženje i plemenite osjećaje, da se i onda sama poda takom razpoloženju, pa da iz sebe stvara dobre odluke i izvodi valjane zaključke - -- Mando, Mando, lipa moja divice, kako si se puštila niz vodu ---

S njom u vezi vidje pred sobom i Nikolu, krvavih očiju i ruku, umorna, satrvena, tužna i posve izobličena, i bi mu ga iskreno žao. On je njega od vjkada volio više neg ostale mužkiljiće u kući, jer ga nije nikad ni tukao ni dražio. Nikola je bio svjestan svoje nadmoći i snage, pa je ujedno bio ponosan, kad je mogao nekog zaštićivati i braniti, a Ivan je po svojoj blagoj i mekoj naravi - vječni Smrzle. Srdjen! - vazda trebao zaštite, kojom Nikola nije škrtario. To ih je zbližavalo i vezalo još više nego li su i tako bili međusobno uzko povezani svi članovi Kresojića obitelji. Sad ga se je Ivan sjetio i osjeti ga bliže neg ikad dosad, al ništa ne požali osim, što je učinio Mrkobradima zlo. To ga je boljelo i to je posebno osjećao izvan svega i mimo svih pitanja, koja su se ticala Nikole i njegovog sadanjeg položaja. Kad bi mogao, on bi podmetnuo svoja leđa pod to Nikolino zlo i rado bi mu pomogao nositi, al je znao, da to nije moguće, pa je samo ponavljao:

- Stvoritelju, Ti najbolje znaš, jer je to tako moralo biti --- I sam Sveznajući zna, di je un sad?! ---

Opet se je počeo mjestoljiti,

nagne se posve napried, oboči se na ruke i poče ustajati. I opet je bio kao prebijen, jer se je ukočio preko noći, iako mu nije bilo zima. Vatra je trajala

sve do jutra i sprečavala prodor studeni u pećinu, a ono je još s večeri bio naložio unutra i zgrijao posve dobro promrzlo kamenje, pa je sad bilo posve ugodno i čovjek ne bi vjerovao, da je u pećini, kad ga ne bi o tom uvjeravale gole stiene, koje nisu varale ni dopuštale obšnjene.

Polako se je oporavljao, uzpravljao, pružao uda, gibao ih i razgibao toliko, da je mogao posve mirno i liepo nastaviti svoj posao: pošao je dalje u planinu za biljem ---

Još je istog dana stigao do Mekih Bunara i ne okrenu prema Obrovcu, nego udari na sjever izpod Velebita. Kad je stigao u Doce, do kuća Nekića, djeca su se počela kupiti oko njega, jer su mislila, da je prosjak, dok su stariji držali, da je nekakav pretrgljija, a on je samo pozdravljao i išao svojim putom. S uspiehom je svog pohoda bio veoma zadovoljan, jer je imao najraznovrstnijih trava za mo-

guće bolesti i slaboće. Odmah iza podne dođe pred neku veliku kuću, pred kojom je čeljad sjedila oko okruglog stola i jela. On pozdravi i htjede proći, no

najstariji ga pozva, da sjede i jede s njima. Nije se mnogo branio, jer je doista bio gladan, pa sjede, prekrsti se i lati se žlice. U zdjeli je bila zobena kaša, začinjena kiselim skorupom.

Za vrijeme jela ga nije nitko ništa pitao, jer je običaj, da se nikog ne smeta, dok se ne najede, no kad je odložio žlicu, prekrstio se i zahvalio Stvoritelju za jelo i domaćinu na pozivu, počese ga izpitivati, tko je i odakle je.

- Tu sam izpod Udbine - odgovori on, osjećajući, da će mu Stvoritelj oprostiti, što govori neistinu, jer nije ni važno, da je govori. Što se koga tiče, tko je on, odkud je i kud ide?!

- A kuda ideš?

- Najprije sam morao u Obrovac, a sad ću u Senj - odgovori on, ne podižući pogleda sa zemlje.

- Esi čuje - upita domaćin - što se dogodi kod uni Kresojića u Svetom Roku?!

- Koji su to?! - upita on kao da nije nikad čuo za to ime.

- Bog bije s tobom! Veliš, da si izpod Udbine, a nisi čuje za Kresojiće u Svetom Roku?! - iznenadi se domaćin.

- Čuje sam, čuje za njih - izpravlja Ivan - al ne znam, što se j' kod nji dogodilo. Nisam ništa čuje.

Ukratko mu rekoše deset puta više nego li je bilo, a on nije podizao glave nit je pokazivao, da ga zanima, što govore. To je

domaćinu bilo očito sumnjivo, pa reče kao iz neba, pa među oči:

- Morda si uprav ti Nikola Kresojić, kad se tako gradiš, da ne znaš ni uno, što zna svako dite?!

- Nisam taj - odgovori Ivan odlučno, podigne glavu i uperi pogled u svog gostoprimca. - Al da esam, što bi bilo?!

Ne bi ništa bilo! - odgovori onaj posve mirno. Ako bi triba, mi bi ti svi pomogli, da te sakrijemo i spasimo.

- Vala vam ka braći, al meni to ne triba - odgovori Ivan očito posve zadovoljan, što je čuo tako razpoloženje prema svojoj kući.

Ubrzo iza tih rieči ustane, još se jednom zahvali i nastavi put samo, da se što prije rieši tog neugodnog izpitivanja.

- A što si radije u Obrovcu? - upita ga neka žena.

- Ima sam posala - odgovori on mirno.

- A što 'š u Senju? - upita ona ista.

- I tamo imam posala - odgovori on istom ravnodušnošću.

- A kad ćeš kući? - pitala ga je ona neumorno.

- Kad sve obavim!

- A koga imaš kod kuće?!

- Punu kuću mali i veliki!

- A i zemlje imaš?

- E, kako ne bi ima, kad Stvoritelj daje svima?! - odgovori on, odlazeći.

- Uprav si blunasta ka mazga! -

reče domaćin. Zar ne vidiš, da j' to mudrijaš, koji se samo ruga s tobom i s tvojim pitanjima, a ti zaintačila ka june u naviljke!

- A ti edva dočeka, da me moraš ukoriti!

- Nije mi ni teško dočekati s tobom takom!

Ivan više nije čuo, kako su se to dvoje darivali i nadmudrivali, jer je žurno odmicao, nastojeći, da što prije izmakne iz sela. Bilo mu je neugodno, da prolazi izpod izprepletenih striela raznih pogleda, koji su bili većinom tupi i glupi, a češće i blesasti kao da dolaze iz glave kakva blažčeta, a ne razborita čeljadeta. Ivan je sve te poglede i osjećao i vidio im boju, pa mu je stog bilo veoma neugodno i žao, što ima toliko ljudi, koji bi mogli posve mirno i mnogo uspješnije hodati četveronoške umjesto što ih je Stvoriteljeva milost osovila na dvie noge ---

Čim je odmašio između kuća, nije se više žurio, jer nije imao određena cilja osim, da nakupi što više koristnog ljekovitog bilja, a dokad će biti gotov s tim poslom i kad će se povratiti

kući - nije mu ni padalo na um, da pita i da o tom razmišlja. Isto mu tako nije zadavalo ni najmanje brige pitanje njegove prehrane na putu. U torbi više

nije imao nego veoma mali komadićak kruha, no to ga nije nimalo zabrinjavalo.

--- Ne brinite se za život svoj, što ćete jesti il što ćete piti; ni za tielo svoje, u što ćete se obući --- pogledajte na ptice nebeske, kako ne siju niti žanju, ni sabiraju u

žitnice, pa ih Otac vaš nebeski hrani. Niste li vi mnogo više od njih? ---

Sve to ljudi znadu i naučavaju, a ipak --- Ivan je oborio glavu k zemlji, privezao pogled za rtove svoji opanaka oputara, prevrtao u glavi mudrosti ovog svijeta i odkrića vječnosti i - polako gazio dalje ---

--- Nemojte sabirati sebi blago na zemlji, gdje hrđa i moljac izjeda, i gdje kradljivci podkapaju i krađu. Nego sabirajte sebi blago u nebu, gdje ni rđa ni moljac ne izjeda, i gdje kradljivci ne podkapaju, ni ne krađu ---

--- Jer gdje je blago tvoje, ondje je i srdce tvoje ---

Stupao je oborene glave, duboko zamišljen, a jezikom su mu se neprestano plele rečenice, koje je naučio iz plovanih usta. Sav je živio s njima i u njima, razmišljajući o njihovu sadržaju, koliko je njemu bilo da-

no, da to uobće može dokučiti. Nije toga bilo previše, al je ipak bilo veoma široko polje, nekom je mogao i najobičniji zdravi seljački razum mnogo toga razumjeti, a napose je mogao uspješno upoređivati, što je u životu vidio, a što se govori u tim mudrim izrekama. Kolika razlika, koliki nesklad, koliko u nebo vapijućih grieha, Gospode Svemogućí!

Nije se Ivan prvi put uhvatio na ovoj spoznaji, al kadgod se je na toj misli zatekao, vazda se je zgrozio i stresao, kao da ga drži devet ljutih groznica. Teško je razumijeti, da su ljudi toliko maloumni, koliko pokazuju baš u odnosu prema Stvoritelju: naučavaju Njegovu nauku, a rade sve protivno i vjeruju, da će se ipak nekako spasiti i izmaći kazni, kao da ne nose u svojoj duši sudca, kojemu ništa ne može izmaći! I taj traži savršeno, podpuno izravnanje sva-

kog i najmanjeg računčica, bez ikakvih odbitaka, postotaka i trgovačkog popusta. Sve je to ravno, pravedno, nepromišljeno, negibivo, baš jer je savršeno pravedno ...

- Stvoritelju moj, slava Ti i vala! ---

Nije se nikad dugo zadržavao na razmišljanju o tuđim poteškoćama i nevaljanštima, jer je to - tako: bilo mu je nemilo, neugodno, pa skoro i nelagodno, kao da čini grieh, baveći se preklapanjem tuđih duša i tuđih računa. Najradije bi se naglavce bacio u svoju nutrinju, do najdubljeg dna, na kom nebi više ništa vidio, al ne bi ništa ni tražio, nego bi se samo skupio i umirio kao na majčinim grudima il u majčinoj toploj blaženoj utrobi i tamo - živio --- kao što živi cviet, kao što živi stanac kamen, kao što živi svaka stanica neizmjernog, neshvatljivog, posvudašnjeg vječnog mira ---

U tom je stanju mirnog življenja na dnu svoje duše, u dubini, svoga bića osjećao bezgranično smirenje, blaženstvo i sreću onoga, koji je sav nestao u ljubavi i odanosti prema vječnoj istini i pravdi u Stvoritelju vjekova i svjetova. Nije osjećao nikakove poteškoće, nikakova umora ni tjelesne slabosti, pa ni gladi. Istom kad bi se prenuo, učinilo bi mu se kao da je prospavao neopisivo dugo vrijeme i to sve u jednom hipu, u jednom jedinom trenu, protrljao bi oči i ogledavao se oko sebe, da vidi, gdje se nalazi. Tako mu se češće desi, da ne zna, kojim je pravcem išao, te bi se odlučivao samo o tom, u kom se je smjeru zatekao licem, kad se je prenuo. To je bio pravac njegova puta i on bi ga produžio. Tad bi počeo ponovno osjećati mirise i opažati boje svih živih stvorova, kraj kojih bi prošao.

PRIPOMENE UZ PRAVOPIS I UZ IZBOR MISLI IZ BUDAKOVOG „BAZALA“ (14)

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

...Ivan je bio sav zanešen osjećajem blizog svršetka, pa je tim pažljivije pratio svećenika, kog je vidio samo u svojim mislima. Sav se je zanio i počeo govoriti kao u bunilu:

- Stvoritelju, Gospode Svemogućí, Ti nas čuvaj i brani s tog našeg Velebita, s tog našeg Svetog Brda --- Tu si kao najveća crkva i kao najveća kuća našeg naroda, svi Te vide sa svih strana i Ti

vidiš nas sve na sve četiri strane svita --- Blagoslovi nas i čuvaj nas --- Daj nam, ako je ikako moguće, da nam se svima otvore oči, pa da vidimo, Gospode Svemogućí, da nismo ništa, al da sve nosimo u sebi i o sebi i da sve treba odraditi ---da postanemo sve bolji i bolji i vaik bolji i da praštamo edni drugim --- Svi smo grišni, a teško unom, koji misli, da un nije --- Gospode Svemogućí slava Ti i vala --- što nas puštaš, da idemo svojim putem i da se patimo i mučimo --- Samo u tom je --- samo tako moremo postati sve bolji i bolji.

Za to smo na svitu ---

Kad su na crkvi zazvonila sva tri zvona na Podizanje, Ivan se posve uspravi gornjim dijelom tijela, ruke raširi i digne ih visoko nada se, a oči uperi na vrh Svetog Brda. U istom mu trenu sjevnu sav Velebit u takom sjaju i požaru, da je morao oči zatvoriti, jer nije mogao izdržati tolikog sjaja ---

--- Gospode Svemogućí --- šaptale su njegove suhe usne i ukočile se na tim riječima---

Pokopali su u njegovim njedrima i njegov kamen prosenjak ---

SOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

ISTINA, HRVATI IZ DIJASPORE I PREDSDJEDNIČKI IZBORI (2)

"Upozoravajuće ali i spasonosno Božje zrcalo istine"

Nebiblijska (ljudska) i biblijska (Božja) perspektiva razumijevanja i gledanja

Argumentirani primjeri

Iako konkretni i stvarni primjeri (činjenice) u ovim jedinstveno - dokumentarno -povijesnim filmovima, TV emisijama, pribzima i TV intervjuima djeluju snažnije i učinkovitije od priča i zapisa o Hrvatima iz dijaspore (Sjeverne Amerike), čelni ljudi u Vladi i Saboru, Hrvatska državna televizija / HTV i njeni čelni, odgovorni i podobni pojedinci informativno - dokumentarnog TV programa, neiskrena i podobna glavna i odgovorna direktorica HTV satelitskog TV programa "Slika Hrvatske" gospođa Karolina Vido- vić Krišto, zatim komercijalne javne televizije u Hr- vatskoj i elektronske i pisane medije u Hrvatskoj, godinama su jednostavno i neodgovorno ignorirali i ignoriraju i danas te televizijske programe, kao da i ne postoje! Bože, oprosti im, jer oni zaista ne znaju što čine!

Pozivam ovim putem sve rodoljubne Hrvate iz dijaspore da dignu javno svoj glas protiv te ogromne nepravde od strane naše braće i sestara iz naše toliko voljene domovine Hrvatske!

Kraljevstvo Božje

**Današnji argumentirani primjer ravnoduš-
nosti i ponašanja Hrvata u dijaspori**

**Dan državnosti Republike Hrvatske u dijas-
pori (18 godina kasnije)**

Moja TV kamera zabilježila je u riječi i slici 18. lip- nja 2009. godine u Hrvatskom kulturnom centru u Chicagu najneposjećeniju (70-80 nazočnih!), naj- hladniju i najtužniju proslavu Dana državnosti Re- publike Hrvatske u ovih posljednjih 18 godina!

Kao da se radilo o pogrebu, a ne o svečanoj prosla- vi dana državnosti naše toliko voljene domovine Hrvatske.

Pogledajte taj događaj u TV prilogu u dva djela na **internetu YouTube TV**. Ti kratki prilozima dostupni su milijunima Hrvata diljem svijeta koji žele to vid- jeti, a oni su upozoravajuće Božje ogledalo istine o nama Hrvatima iz dijaspore! Prilozima ovog događaja, kao i mnogi drugi moji kratki TV prilozima (njih 20!) o nama Hrvatima iz dijaspore (Iz Sjeverne Amerike) mogu se vidjeti u svako vrijeme na **Internet YouTube adresi: zranogajec1**

Zaključak

Koliko je naraštaja naših sunarodnjaka uzdisalo prije smrti, samo da mi je dočekati, samo da mi je doživjeti. Eto, dragi moji Hrvati iz domovine i dijas- pore, hvala dragom Bogu, našem Spasitelju, Sinu Božjem, Gospodinu Isusu Kristu, mi smo taj blago- slovljen naraštaj koji je dočekao i doživio taj dan državnosti naše nam toliko voljene Hrvatske drža- ve!

Bez obzira na sve ove činjenice o nama Hrvatima iz dijaspore, jedno stoji: "Mi, Hrvati, iz dijaspore živi- mo u svijetu, daleko od naše prve domovine, ali smo još uvijek dio hrvatskoga naroda. U nama teče hrvatska krv, u nama još uvijek kuca hrvatsko srce. Naša ljubav prema domovini nije nestala, ona je Božja i bezuvjetna.

S velikim zanimanjem pratimo što se u njoj doga- đa. Još uvijek pomažemo i pomagat ćemo uvijek našu braću i sestre Hrvate u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini i novcem i raznoraznim aktivnostima. Bodrimo ih moralno i politički, i nije nam svejedno ako su hrvatski interesi ugroženi, ako se Hrvati ise-

ljavaju, ako je vlast nesposobna, ako se lošije živi, ako se problemi ne rješavaju!"

Božja upozorenja

Draga moja braća i sestre Hrvati iz domovine i dijaspora. Mi, Hrvati, mali smo narod. Ali nije tragedija biti brojčano malim narodom, nego biblijska nepismenost, i kad se taj mali narod međusobno dijeli i ne slaže. Umjesto da nas je sve više, nas je sve manje! To su činjenice koje Mi, Hrvati, ne smijemo zaboraviti i ignorirati. Poslušajmo upozoravajuće Kristove riječi u Svetom pismu, Bibliji:

"Ako je u sebi nesložno, svako će kraljevstvo propasti. Ni jedan grad ili dom, ako je sam u sebi nesložan, neće opstati!" (Matej 12:25)

Moramo li, da bismo pravilno razumjeli upozoravajuće Kristove riječi u Bibliji, i ozbiljnost situacije u kojoj se nalazi naša domovina, izgubiti Hrvatsku državu? Da li je to zaista potrebno da se to nama Hrvatima dogodi (može se vrlo lako dogoditi!) kako bi razumjeli što nam je dragi Bog dao, i što još uvijek imamo! Pametno i mudro je upitati se sada, što ćemo mi domovinski Hrvati i Hrvati iz dijaspora zajedno **"opet"** učiniti?

Predsjednički izbori

Milijuni Hrvata uskoro će glasovati za predsjednika Republike Hrvatske. Nakon mnogih mjeseci kampanje, govora, televizijskih političkih poruka, promocija i debata mnogih kandidata samo jedan od njih bit će izabran za novog predsjednika Republike Hrvatske.

Tko će to biti i koliko je to bitno?

Teško je vjerovati ljudima koji nas vode, to je činjenica! Skeptični smo prema tim ljudima. Zašto? Cinični ljudi danas pobjeđuju! U ovo današnje vrijeme ekonomskih kriza i problema u svijetu (svakako i u Hrvatskoj) i kada sve pođe nizbrdo, a specijalno kada smo pogođeni osobno, postajemo još više skeptični i cinični! A u biti, to je vrijeme kada trebamo imati povjerenje u ljude među nama koji nas vode. Međutim, današnji ljudi koji nas vode govore

sve samo ne istinu! Umjesto da otvoreno priznaju da su pogriješili, oni lažu u beskonačnost! Izmišljavaju sve moguće i nemoguće razloge kako ne bi kazali istinu!

Kraljevstvo Božje

Uzori

Da li danas imamo u Hrvatskoj vođe, ili možda vođe koji dolaze iz sljedećih kategorija društva: mladih ili starijih ljudi, političara, poslodavaca, učitelja, sportaša i trenera koji su nam istinski uzori i koji su oni?

Bez obzira tko su oni, na prvom mjestu uzora trebale bi nam biti osobe iz naše najveće blizine, a to su obiteljski članovi. Zatim dolaze učitelji, i treneri. Slijede vođe iz naše zajednice, mladi ljudi ili poslovni vođe gdje radimo. Naši najbolji i najkvalitetniji uzori, kako sam već spomenuo, moraju nam doći iz naše neposredne blizine, jer njih najbolje poznajemo.

Naši problemi stvaraju se kada tražimo ljude da nas vode koje dobro ne poznajemo, i koji nam dolaze izvan naše zajednice. Činjenica je, mi ne znamo pravu istinu o njima i jesu li vrijedni i zaslužuju li da nas vode. Savjet i uputa: tražimo "vođe" među onima koji su nam najbliži i koje zaista dobro poznajemo i znamo da su karakterni ljudi i da imaju odlike i kvalitete istinskih "vođa"!

Najbolje vođe i zaključak

Ponizni ljudi su najbolje vođe! Pojedinci koji znaju kontrolirati svoj veliki ljudski ego. To je odlika najboljeg od najboljih vođa! Oni znaju što drugi ne znaju, da se najvrjednije stvari u životu mogu ostvariti samo uz pomoć drugih ljudi. Njihovom milošću i suradnjom. To je što pravi prave vođe poniznim!

Iskrenost je daleko najvažnija odlika pravoga vođe! Bez obzira odakle je pojedinac i kojoj stranci ili udruzi pripada ili ne pripada. Osobna odgovornost, pouzdanost vođe, nadahnuće i dinamičnost vođe i iskren vođa okrenut prema naprijed! To su odlike i kvalitete koje moramo tražiti i vidjeti u pojedincima koji nas žele voditi u bilo čemu, a one se ne dobivaju automatski našim rođenjem, već se usklađuju i ostvaruju postupno. Neumornim dugogodišnjem trudom i radom, godinama osobnog žrtvovanja i

vjerom u Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista!

Mi, Hrvati, možemo ignorirati Sveto pismo, Bibliju i ne vjerovati Božjoj riječi, koja nam nepokolebljivom sigurnošću stavlja istinu pred oči. Sve tvrdnje nevjernika ne mogu to pobiti, pa makar se netko od njih i čvrsto držao svojih stajališta. To ništa ne mijenja činjenice o kojima Sveto pismo, Biblija, Božja riječ govori.

Ukoliko iskreno želimo da se naša situacija u Hrvatskoj promijeni, naša motivacija (koju zna samo dragi Bog i mi sami!) mora biti u skladu s Božjim principima! (koji se nikada ne mijenjaju, a oni se

nalaze u Svetom pismu, Bibliji, Božjoj riječi) U protivnom, nama Hrvatima bit će kao i svih ovih stoljeća do sada, bez obzira na neke nove ljude, radikalne političke i gospodarske reforme!

P. S. Davne 1978. godine ja sam izabrao svoga "Vođu". U ono vrijeme odlučio sam da **"Ja i moj dom služit ćemo Jahvi!"** (Jošua 24:15). Vjerom sam prihvatio Boga, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista za svog osobnog Spasitelja! U Svetom pismu, Bibliji, Božjoj riječi piše što to znači: **"Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor, staro je nestalo, novo je nastalo!"** (2. Korinćanima 5:17)

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (37)

Mieczystaw Malinski

NE BOJTE SE

Samo ako ti je dobro, vjeruješ u svoje snage, u ljudsku i Božju pomoć. Samo ako ti je dobro, odlučan si, pun pouzdanja – širiš oko sebe srdačan smijeh i radost, velikodušno slušaš druge, koračaš kroz život sigurna koraka, uvjeren si da svakom treba biti naklon, bez zavisti gledaš kako je drugima dobro. Samo ako je tebi dobro, radodaran si, opraštaš, ne obazireš se na sitnice, nisi osvetljiv. Samo ako je tebi dobro, otkrivaš nove perspektive, mogućnosti, prilike. Ako je tebi dobro.

Ali ako je tebi loše, gubiš vjeru u se, u ljude, u Boga. Ako je tebi loše, plašiš se, zabrinut si, ništa oko

Zavist

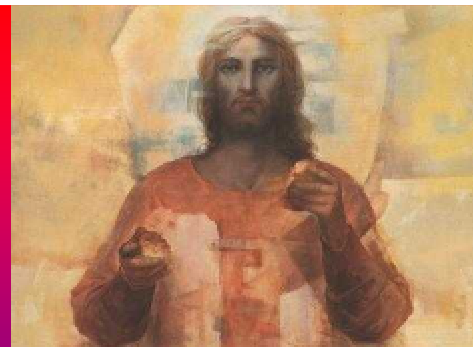
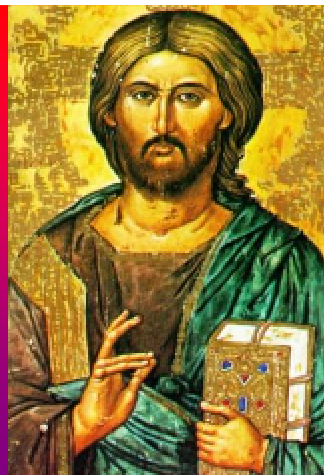
sebe ne vidiš doli svoje potrebe, ne daš se maknuti s jednom zauzete pozicije, ne puštaš nikoga k sebi, plašiš se konkurencije. Ako je tebi loše, pamtiš svako zadirkivanje i snuješ vratiti milo za drago; zato ništa ne opraštaš, ništa ne poklanjaš,

zavidiš svakom koji napreduje, koji uspijeva, mrziš svaku riječ, svaki korak, prijetiš čak i pesnicom. Ako je tebi loše.

12. nedjelja kroz godinu A,
Mt 10, 26-33

**XIX^a
NEDJELJA
KROZ
GODINU B**

Ivan 6,41-51

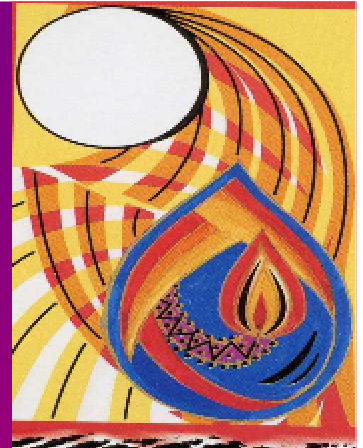

U ono vrijeme: Židovi mrmeljahu protiv Isusa što je rekao: "Ja sam kruh koji je sišao s neba"

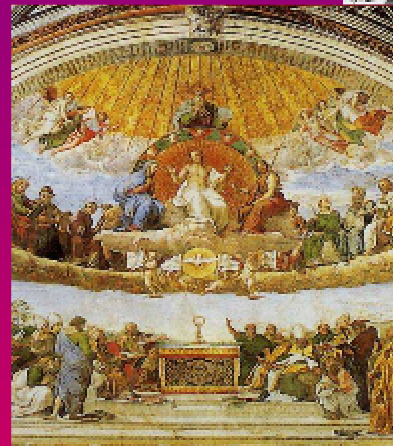

Govorahu: "Nije li to Isus, sin Josipov? Ne poznajemo li mu oca i majku? Kako sada govori: 'Sišao sam s neba?'" Isus im odvrati:

"Ne mrmlijajte među sobom! Nitko ne može doći k meni ako ga ne povuče Otac koji me posla; i ja ću ga uskrisiti u posljednji dan.

Pisano je u Prorocima: Svi će biti učenici Božji. Tko god čuje od Oca i pouči se, dolazi k meni.

Ne da bi tko vidio Oca, doli onaj koji je kod Boga; on je vidio Oca.

Zaista, zaista, kažem vam: tko vjeruje, ima život vječni. Ja sam kruh života.

Očevi vaši jedoše u pustinji manu i pomriješe. Ovo je kruh koji silazi s neba: da tko od njega jede, ne umre.

Ja sam kruh živi koji je s neba sišao. Tko bude jео od ovoga kruha, živjet će uvijek. Kruh koji ću ja dati tijelo je moje - za život svijeta."

Prezentaciju je izradio
FRANJEVAČKI SAMOSTAN i Župni ured
sv. Nikole Tavelića

Ivekovićeva 8 51000 RIJEKA

Tel. 051/ 641-449

Fax: 051/ 648-697

E-mail adresa: frs-
sv.nikola@ri.htnet.hr

STJEPAN MESIĆ JE (TAJNO) POSTAO VUDU-VRAČ (1)

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Jesam li zakasnio?

B: Taman ste na vrijeme stigli.

A: Je li moguće da će Stjepan Mesić nastaviti upravljati Republikom Hrvatskom?

B: Da. Točno tako.

A: Kako?

B: Postaje vudu-vrač. Dosad je izravno dobivao naloge od druga Tita i Ante Markovića. Međutim, uređaji ostaju na Pantovčaku, pa mora završiti tečaj dvostrane vudu relej-sveze, koja je nužna u sljedećem predsjedničkom mandatu (drug Tito, Ante Marković – Ivo Josipović, Milan Bandić).

A: Ne mogu vjerovati!

B: Stipe je savjestan, a – uz to – i dalje želi biti počasni član Nove Ustaške Stranke.

A: U redu, ali vudu-vračeva nema u Hrvatskoj. Oni postoje samo na Cubi.

B: Pa u tome i jeste stvar. Stipe je nedavno bio na Cubi upravo stoga. Najprije je bio na seminaru, a onda je položio zakletvu vudu-vrača. Istu onu koju je odavno položio Fidel Castro, a razumije se i Che Guevara.

A: On Vam je to

Hrvatski uljudbeni pokret dao je izraditi spomenik na Pantovčaku

rekao?

B: Rekao i poslao mi dokaz. Slike i tekst zakletve vudu-vrača.

A: Baš me zanima!

B: Slušaj!

JA STJEPAN MESIĆ

Prisižem čuvati čast i dostojanstvo vudu-vrača

Lediš mi krv, vrište mi vene,

Oči mi postaju crvenozelene,

uši mi gore, tijelo se pali,

mjesec se suncu za šalu hvatli.

Aktiviraš neke stare vulkane,

Rušiš i gaziš armirane brane,

Šutiš i praviš nesnosnu buku,

Ritmovi bez zvuka glavu mi tuku.

Ja Stjepan Mesić sad sam vudu-vrač,

Ja Stjepan Mesić sad sam vudu-vrač,

Ti si Fidele sad moj uzor vudu-vrač,

Ti si Fidele sad moj uzor vudu-vrač,

Pazi da se ne probudim, pazi...

Tupi malj mi misao gazi,

Češalj od čavala kosu mi mazi,

Pazi da se ne probudim, pazi!!!!!!...

U očima pjena, ne vidim ništa,

A noge čvrste i siguran hod,

Po moru straha i gnojnice

Ja plovim i rušim,

Ja sam vudu- brod.

Ti si Fidele sad moj uzor vudu-vrač...

Padaju kamenčići obli, bijeli,

Ustaški mozak se svakom udarcu veseli,

Mirisi postaju nesnosni i vreli,

U želudcu čuči mali kockar

I sve mi se kao karte dijeli.

Ustaška kopilad sluša moju glazbu,

Mravi bježe, skrivaju pogled,

Ja čuvam stražu na ruševini,

Promatram pustinju,

Ja sam Fidele tvoj dalekozor.

Ti si Fidele sad moj uzor vudu-vrač...

Istučeni i gladni ustaše još uvijek piju mi krv,

Voće moje volje grizu kao crv,

Bez težine i boje polako ostajem,

U tijelo, jedino ovako, stiže mi snaga,

vampir postajem.

Ti si Fidele sad moj uzor vudu-vrač...

A: Mogu li napraviti preslik?

B: U redu je. Pozdravite urednika. Neka navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun
rođ. Takšić

Torta od kestena

Sastojine za biskvit:

7 jaja, 30 dag šećera,
25 dag pasiranog kuhanog kestena,
15 dag mljevenih badema,
1/2 praška za pecivo,
1 žlica krušnih mrvica i 2 žlice ruma.

Sastojine za nadjev:

12 dag maslaca ili margarina,
15 dag šećera u prahu,
25 dag pasiranog kestena i
2 žlice ruma.

Izrada:

Izrada biskvita: Od 7 bjelanjaka istući čvrsti snijeg. Izraditi 7 žumanjaka s 30 dag šećera, dodati 1/2 praška za pecivo, te promiješati. Naizmjenično dodavati 25 dag pasiranog kestena i 15 dag mljevenih badema. Umiješati 1 žlicu krušnih mrvica i 2 žlice ruma. Na kraju u tu smjesu umiješati snijeg od 7 bjelanjaka. Peći u tepsiji na foliji u pećnici zagrijanoj na 200°C oko 20-25 minuta.

Izrada nadjeva: Maslac ili margarin držati na sobnoj temperaturi da omekša. Mikserom izraditi 12 dag maslaca s 15 dag mljevenog šećera i 2 žlice ruma. Dodati 25 dag pasiranog kestena i sve zajedno mikserom izmiješati.

Kad je biskvit ohlađen, prerezat ga po dužini, tako da se dobiju dvije trake. Nadjev istresti na jednu traku i razmazati. Malo nadjeva ostaviti za mazanje kolača izvana i sa strana. Staviti drugu traku na nadjev. Odozgor preliti tortu glazurom od čokolade.

Dobar tek!

Napomena: Ukoliko se u kolač stavlja kupovni kesten pire u kojem već ima šećera, u biskvit treba staviti 20 dag šećera umjesto 30 dag. U nadjevu se količina šećera ne mijenja.

RAT JE POČEO NAPADOM NA SRBE (1)

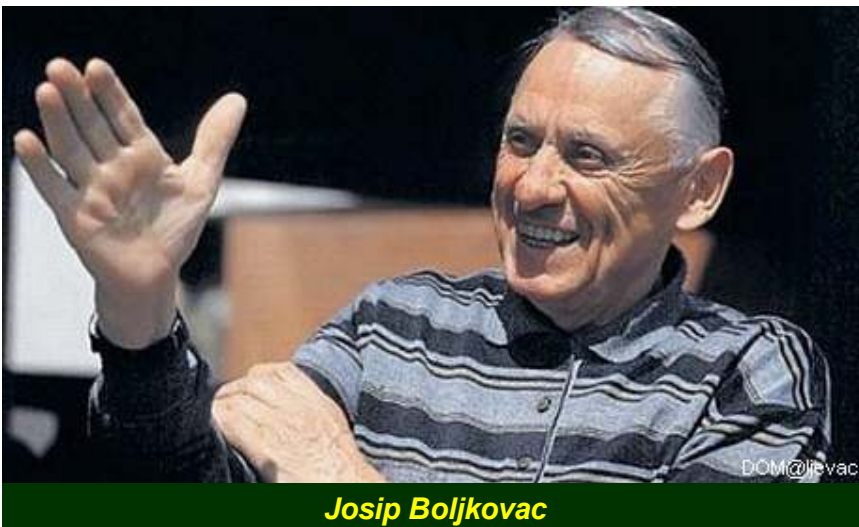
Tuđman je Miloševiću prepustio Posavinu

Milan Jakšić, interview, www.vesti.de, Frankfurt – pribavio, odabrao i poslao Željko Tomašević, Zagreb

Kad smo počeli razgovor s Josipom Boljkovcem, hrvatskim ministrom unutrašnjih poslova iz prve polovice 1991. godine, o njegovom svedočenju na suđenju Branimiru Glavašu i ostalima optuženima za zločine nad srpskim civilima u Osijeku, najpre je optužio hrvatske medije da su ga „pedantno cenzurisali“.

Pitanje: Šta ste to rekli, a mediji nisu preneli?

Odgovor: Kada me je Glavaš za vreme svedočenja optužio da sam ga gonio zbog rušenja mosta na reci Dravi u Osijeku, s obrazloženjem kako je to uradio da bi se Osijek zaštitio od tenkova JNA, ja sam rekao da je JNA tog momenta bila regularna vojska jedne međunarodno priznate države, a Hrvatska, koja tada još nije bila priznata, deo Jugoslavije. Potom sam obrazlagao ko je tada počeo sa oružanim sukobima u tom delu Slavonije.

Josip Boljkovac

Pitanje: Ko je počeo?

Odgovor: Rekao sam da su napadnuti Srbi i Jugoslavija, a ne Hrvatska. To je deo mog svedočenja o napadu koji su organizovali Gojko Šusak, Branimir Glavaš i Vice Vukojević protivtenkovskim oružjem, ambrustima, na Borovo Selo. Kao što su tada napali Srbe u tom selu da bi isprovocirali rat, iz istog razloga su srušili i most u Osijeku.

Pitanje: Vaš stav o karakteru tog rata razlikuje se od stava hrvatskih zvaničnika?

Odgovor: To je bio građanski rat koji je nastao kao posledica dogovora između Slobodana Miloševića i Franje Tuđmana o podeli Bosne i Hercegovine i razmeni stanovništva pomoću etničkog čišćenja. Tuđman je Miloševiću prepustio Bosansku Posavinu a Milošević njemu pomogao da se reši Srba u Krajini. Imam materijalne dokaze da je bivši general JNA i kasnije general hrvatske vojske Miliivoj Petković organizovao povlačenje Hrvata iz Bosanske Posavine.

Pitanje: Imate li opipljiv dokaz o Miloševićevom i Tuđmanovom dogovoru?

Odgovor: Navešću samo dva za koja mislim da su prilično upečatljiva. Kad je u Osijeku ubijen šef policije Josiph Reihl Kir, odmah sam doneo odluku o hapšenju ubice i onih koji su to ubistvo organizovali, ali sam istog tog trena smenjen. I gledajte sada kako je Franjo Tuđman objasnio tu moju smenu: „Joža, Sloba takođe misli da ti više ne bi smeo biti na čelu MUP-a“. Mene je zapravo Tuđman smenio u dogovoru s Miloševićem. Evo vam i drugog dokaza. Kada sam u junu 1991, nešto pre nego što je ubijen Kir, bio na razgovorima u Bačkoj Palanci sa tadašnjim srpskim ministrom unutrašnjih poslova Radmilom Bogdanovićem i Mihaljem Kertesom, Bogdanović mi je rekao: Šefovi su se dogovorili. Uostalom, šta je kod Miloševića celi rat radio najbliži Tuđmanov suradnik Hrvoje Šarinić? Bio je kod nje ga najmanje 40 puta.

Pitanje: Kakva je uloga Vladimira Šeksa u svim tim osječkim dramatičnim događajima?

Odgovor: Ja ne znam je li tu bilo nekakve njegove neposredne uloge kad je reč o likvidaciji srpskih civila. Ali jako dobro znam da je on tada bio glavni u Osijeku. On je bio nadređen Glavašu. Zato ga sada na sudu kao svedok i brani.

Pitanje: Šta je od toga znao Tuđman?

Odgovor: Sve. Iz stenograma se može videti da on, kad je bilo reči o mojoj smeni, ni pomenuo nije ubistvo Reihl-Kira. A ubijen mu je načelnik policije, Goran Zobundžija, predsednik Izvršnog veća i Milan Knežević, odbornik u opštinskoj skupštini. Njegov cilj je bio rat po svaku cenu. Rat nije bio nužnost već namera. Po tom njegovom konceptu Srbi su trebali nestati iz Hrvatske. Kir je ubijen po naredbi iz samog vrha hrvatske države.

PORUKA

POZIV NA MOLITVU

s. Augustina Barišić, Klanjateljica krvi Kristove i **Jelena Lacković**, Zagreb

Draga braćo i sestre, evo još jedne zamolbe!

Postanimo svjesni teške situacije duhovnog "loma" i besmisla i praznog hoda bez Boga, kod nas i u svijetu, u čitavoj Europi! Zato, rađa se urgentna potreba za snažnom dubinskom molitvom. Počnimo od sebe, molimo, vapijmo i podignimo i oživimo živu Crkvu molitelja. Otpočnimo duhovnu bitku za osvajanje gradova u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Osvajajmo i osvojimo ih za Boga.

Molimo osobno, molimo u zajednicama i obiteljima. Neka moli svatko za svoj grad u kojem živi, mjesto, selo i Republiku.

Molimo svaki dan za Zagreb, Dubrovnik, Split, Rijeku, Dubrovnik, Vukovar i sve gradove i sela u našoj Republici, kao i za gradove, sela i naselja u Bosni i Hercegovini a također zaufano molimo i za cijelu Europu.

Podignimo ljude i složimo se u molitvi za našu braću u duhovnoj potrebi.

Započnimo i s duhovnim obnovama, klanjanjima i susretima na molitvu. Zamolimo Majku da s nama započne moliti svoje Čedo, svoga Sina. Otvorimo se Njeginu Sinu, kako bih po našim molitvama izlio obilje blagoslova i mira. Zamolimo to dječjim riječima i pouzdanjem, pogledom uperenim u dobrog Oca i recimo Oče molimo te daj da čisto i sveto živimo u tvome dvorištu (na ovoj zemlji) gdje smo zasijani.

I molimo Duha Svetoga neka dođe u naše gradove, u naše domove, u naše obitelji, u naše poglede, u naša srca.

Jer bez Duha Svetoga čitamo knjige a ne bivamo mudriji, jako puno razgovaramo a ne bivamo bliži jedni drugima, i bez Duha Svetoga naši životi će se raspasti u dane i potrošeno vrijeme bez smisla.

I još nešto, bez Duha Svetoga ne možemo biti vjerni, vjerni jedni drugima, a smiješak uperen k drugima bez Duha Svetoga postaje ledeni kamen. Zato dođi Duše Sveti u naše gradove, sela, naselja i mjesta, dođi u sve nas jer naša praznina vapije za tobom. Dođi Duše Sveti i nastani se u našem svijetu, to te molimo kroz sve dane i sada!

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
**"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković